

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΗΓΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 16.885
ΗΜΕΡΟΜ. 1. Τ. 8082
ΑΡΙΑ 36000

Νεοταξία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 23 (74)
9 ΜΑΡΤΙΟΣ 1940-Ε'

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου υπό Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου
προεδρευομένου υπό τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ
τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΕΑ ὅστις
καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ
τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ Β' - ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. Λογιστηρίου 32-094
Συντάξεως 34-425

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀρ. Τεύχ. 23-9 Μαρτίου 1940
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελῶν καὶ μη-
μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἑσωτερικοῦ) Δρ. 160 - 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ > 80 - 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ > 40 - 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγυπτίου Λίρ. 1

Διὰ Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιω-
τικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητες) καὶ
Σχολικὰς Ἑφορίας. ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ Γεν. Γραμματεῖα Ε.Ο.Ν.

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνετε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συναγματοῦρχου ἑ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἡ λήγει ἡ συν-
δρομή, ὅπως μᾶς ἐμβάξουν τακτικῶς αὐτήν.

Ὅσοι ἐξ αὐτῶν δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ τὴν ἀνανεώσουν παρακαλοῦνται νὰ μᾶς
τὸ γνωρίζουν ἐπιστρέφοντες τὸ πρῶτον τεύχος πού θὰ λάβουν, μετὰ τὴν λήξιν
αὐτῆς, γράφοντες ἐπὶ τῆς ταινίας τὴν λέξιν «ἀπαράδεκτον».

Ἡ μὴ τοιαύτη ἐπιστροφή σημαίνει εἰς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ τὴν
ἐπιθυμίαν τοῦ συνδρομητοῦ νὰ συνεχισθῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ τεύχους καὶ τὴν ὑπο-
χρέωσιν του ὅπως ἐμβάσῃ τὴν συνδρομὴν του.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν ἀλλάσσουν διευ-
θύνσιν νὰ μᾶς τὸ γνωρίζουν ἐγκαίρως δι' ἐπιστολῆς των, ἐσωκλείοντες εἰς
ταύτην καὶ 3 δραχμὰς εἰς γραμματόσημα διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ πλακιδίου τῆς
διευθύνσεώς των.

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ:

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ πρὸς 3 % μέχρι δραχμῶν 125.000.-

ΟΥΕΩΣ πρὸς 3 % ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ πρὸς 3 1/2 % - 4 1/4 %

Ὁ τόκος τοῦ Ταμιευτηρίου ὑπολογίζεται ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς καταθέσεως. Ἀπασα αἱ καταθέσεις
εἶναι ἐξ ὀλοκλήρου ἠγγυημέναι ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ ἀπηλλαγμέναι τελῶν χαρτοσήμου.

Μία ἀπὸ τὰς ἀρετὰς τῆς Νεολαίας πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ ἀποταμίευσις.

ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ καὶ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ! Ἀποταμιεύετε καὶ καταθέτετε τὰς οικονομίας σας εἰς τὸ:

ΤΑΜΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Οὕτω προετοιμάζετε μίαν καλλιτέραν αὐρίον διὰ τὸν ἑαυτὸν σας, καὶ συμβάλλετε συγχρόνως εἰς τὴν
ἀνάπτυξιν τῆς Γεωργίας τῆς Χώρας.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 31

35 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ 72 ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Τὰ αὐστηρά μέτρα πού εὑρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ
ἐφαρμόσῃ τὸ Κράτος ἐναντίον ἑκατὸν καὶ πλέον ναυτι-
κῶν, πού, ἀρνούμενοι νὰ ὑπηρετήσουν εἰς τὰ πλοῖα εἰς
τὰ ὁποῖα ἦσαν ναυτολογημένοι, ἔγιναν ὑπαίτιοι καὶ ὄρ-
γανα σποραδικῶν ἀνταρσιῶν καὶ ἐδυσφήμισαν εἰς τὴν ἑ-
νὴν τὸ ὑπερήφανον ὄνομα τῶν ναυτῶν μας, ἐκηλίδωσαν
τὴν τιμίαν καὶ ἔνδοξον παράδοσιν τοῦ ἑλληνικοῦ ναυτι-
κοῦ, πού τὴν κατέκτησαν, ἠγίασαν καὶ τὴν ἐλάμπρυναν
σκληρὰ καὶ ἡρωικά κατορθώματα αἰῶνων εἰς τὰς θαλάσ-
σας καὶ εἰς τοὺς μακρινούς ὠκεανούς, πρέπει νὰ κινήσουν
βαθύτερα τὴν σκέψιν μας. Ὁ φόβος, πού εἶναι ἀνθρώπι-
νον νὰ γεννᾷ ἡ αἰσθησις τῶν κινδύνων τοὺς ὁποίους ἦτο
πολύ φυσικὸν ν' αὐτῆσουν αἱ σκληραὶ, φθάνουσαι μέχρι
βαρβαρότητος, μέθοδοι τοῦ ναυτικοῦ πολέμου δὲν εἶναι
ἐπαρκῆς ἐξήγησις. Πολὺ ὀλίγον ὁ φόβος αὐτῶν τῶν κιν-
δύνων ἡμπορεῖ νὰ ἐξηγῇ καὶ ἀκόμη ὀλιγώτερον νὰ δι-
καιολογῇ καὶ νὰ συγχωρῇ τὰς ὁμαδικὰς ἢ τὰς μεμονω-
μένας ἀρνήσεις ὑπηρεσίας. Οἱ ἐπαγγελματικοὶ κίνδυνοι
δὲν ἔλειψαν ποτὲ ἀπὸ κανένα κλάδον ἐργασίας, εἰς καμ-
μίαν ἐποχὴν. Ἄν ἦτο δυνατόν νὰ συμβῇ ποτὲ, ὥστε ὁ
φόβος τῶν ἐπαγγελματικῶν κινδύνων νὰ συγχωρῇ τὴν
ἀρνήσιν ἐργασίας, ὀλόκληρον τὸ σύστημα τῆς παραγω-
γῆς θὰ ἐκλονίζετο, θ' ἀνεκόπτετο ἡ πορεία τῆς προόδου,
ὁ κόσμος θὰ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν βαρβαρότητα καὶ ἡ ἀν-
θρωπότης θὰ εἶχε καταδικασθῇ εἰς τὸν ἀφανισμόν.

Λάθος θὰ ἦτο ἐξ ἄλλου καὶ τὸ νὰ φαντασθῇ ἀκόμη
κανεὶς, ὅτι τὰ κρούσματα τῶν ἀνταρσιῶν εἰς τὰ ποντο-
ποροῦντα ἑλληνικὰ πλοῖα εἶναι δυνατόν ν' ἀποδοθοῦν εἰς
ἀνικανοποίητα ὕλικά αἰτήματα. Καὶ ἂν ἀκόμη δὲν εἶχον
προηγηθῇ, πολὺ πρὶν ἐκρηγῇ ὁ πόλεμος, οἱ μεταρρυθμι-
στικοὶ νόμοι τοὺς ὁποίους ἐθέσπισε τὸ Ἐθνικὸν Κράτος
καὶ διὰ τοὺς ἐργαζομένους τῆς ναυτιλίας μὲ ὄσῃν γεν-
ναϊότητα καὶ διὰ τοὺς ἄλλους ἐργαζομένους, πάλιν
θὰ ἦρκουν τὰ ἔκτακτα μέτρα, τὰ ὁποῖα τοὺς τελει-
τούς μῆνας ἐλήφθησαν, εἰδικῶς διὰ τοὺς ναυτιλλομέ-
νους, διὰ τὴν διαίταν καὶ τὴν υγείαν των, διὰ τὰς ἀνέτους
συνθήκας ἐργασίας εἰς τὰ πλοῖα, διὰ τὰς ἐξαιρετικῶς
προσφυζομένης ἀμοιβᾶς των, διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῶν
ἰδίων καὶ τῶν οἰκογενειῶν των, διὰ τὰς περιπτώσεις ἀνα-
πηρίας ἢ θανάτων ἐκ τορπιλισμοῦ καὶ ἄλλων συναφῶν
δυστυχημάτων, διὰ νὰ καταπέσῃ τελείως καὶ ἀπλῇ τοι-
αύτη ὑπόνοια.

Δὲν εἶναι ἐπομένως ὕλικά τὰ αἶτια, δὲν εἶναι συγγνω-
στὸν οὐτε ἀνεκτὸν νὰ προβληθῇ, ὅτι τάχα ὕλικά ἀξιώ-
σεις ἐξηγοῦν τὸ θλιβερόν φαινόμενον τῶν κρουσμάτων ἀν-
ταρσιῶν καὶ στάσεων πού ἔχουν σημειωθῇ εἰς μερικὰ ἑλ-
ληνικὰ πλοῖα. Καὶ κατὰ τὸν προηγούμενον πόλεμον οἱ
κίνδυνοι τῆς ναυσιπλοίας ἦσαν ἐξ ἴσου πικνοὶ καὶ ἀκόμη
περισσότερον ἐκτεταμένοι. Δὲν εἶχον τότε ἀνάλογα
κρούσματα. Μολονότι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ προστατευ-
τικὴ τῶν ἐργαζομένων νομοθεσία δὲν εἶχε οὐτε τὴν εἰ-
ρήνην οὐτε τὴν γενναϊότητα προβλέψεως τῆς σημερινῆς.
Δὲν εἶναι λοιπὸν καθόλου ὕλικοι οἱ παράγοντες, δὲν εἶ-
ναι δηλαδὴ οὐτε ἡ κακὴ διαίτα, οὐτε αἱ δύσκολοι συνθή-
και ἐργασίας, οὐτε ἡ γλισχρότης τῶν ἀμοιβῶν, οὐτε ὁ

φόβος διὰ τὸ τί θὰ γίνῃ ὁ ναυτικὸς ἂν στερεθῇ ἐν μέρει
ἢ ἐν ὅλῳ τῆς ἱκανότητος ἐργασίας, οὐτε ἡ ἀπόγνωσις
διὰ τὴν τύχην τῶν προσφίλων του εἰς περίπτωσιν θανάτου
του, πού ἐξηγοῦν τὸ φαινόμενον πού ἐξετάζομεν. Μὲ τοὺς
ὄρους ἀμοιβῶν πού ἐθεσπίσθησαν τοὺς τελευταίους μῆ-
νας ὁ τελευταῖος ναυτεργάτης τῶν πλοίων τῆς ποντοπο-
ρώσεως ναυτιλίας μας πληρώνεται πολὺ καλλίτερα ἀπὸ
τὸν εἰδικὸν ἐπιστήμονα. Μὲ τοὺς ὄρους αὐτοὺς εἰς ἕνα
ἢ δύο ταξίδια ὁ κοινὸς θερμαστής ἔχει τὴν δυνατότητα
νὰ σχηματίσῃ μικρὰν περιουσίαν. Ὁ διατρέχων τὸν κίν-
δυνον τῆς ἀναπηρίας, λόγω ἀτυχήματος, ἔχει τὴν βεβαί-
τητα ὅτι ἀποσυρόμενος εἰς τὸ σπῆτι του θὰ ἔχῃ νὰ ὑπο-
λογίσῃ ἐπὶ ἐνὸς μικροῦ κεφαλαίου ἐκ τῆς ἀποζημιώσεως
τὴν ὁποίαν θὰ λάβῃ. Τέλος ἐκεῖνος πού θὰ χάσῃ τὴν
ζωὴν του θ' ἀφήσῃ εἰς τὴν οἰκογενείαν του τόσα χρή-
ματα, ὅσα ὑπὸ ὁμαλὰς συνθήκας δὲν θὰ ἦτο εὐκόλον
ν' ἀποταμιεύσῃ ἐπὶ ἔτη πολλά.

Δὲν εἶναι ἄρα καθόλου ὕλικοι οἱ λόγοι πού ἐξηγοῦν
τὰς ἀνταρσίας διὰ τὰς ὁποίας ἐτιμωρήθησαν οἱ στασι-
σάντες ναυτικοί. Εἶναι ψυχικοί. Τὸ φοβερόν φαινόμενον
πού ἐπροφύτευσε καὶ ἀποκαλυπτικὰ περιέγραψε ὁ Ντο-
στογιέφσκι ὡς πανωλικὴν ἐπιδημίαν, ἡ ὁποία θὰ ἐξεχύ-
ντο ἀπὸ τὴν Ἀσίαν διὰ νὰ κατακλύσῃ τὴν Εὐρώπην καὶ
τὸ ὅποῖον ἐπραγματοποιήθῃ εἰς τὰς ἡμέρας μας καὶ ἐβύ-
θισεν εἰς ζόφον βαθύν καὶ πικρὸν τὴν ἀέραντον πατρίδα
τοῦ προφήτου, αὐτὸ εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ψυχικῆς νόσου πού
μία ἐκδήλωσις τῆς εἶναι καὶ ἡ ἀρνήσις ἐργασίας.

Τέσσαρα χρόνια τώρα αἱ ψυχὰι μας ἀντιδρῶν ἐναν-
τίον αὐτῆς τῆς ἐπιδημίας, πού ἐπρόφθασε νὰ μολύνῃ καὶ
τὴν Ἑλλάδα. Φαίνεται ὅτι μ' ὅλο πού ἡ δύναμις ἀντι-
δράσεώς μας ἦτο μεγάλη καὶ νικηφόρος, ὑπελείφθησαν
νοσηραὶ ἐστῖαι καὶ ὀλίγοι ψυχικῶς ἀποσυντεθειμένοι με-
ταξύ μας. Αὐτοὶ πού ἦσαν οἱ ἀγωγοὶ τῆς ἀνταρσίας
εἰς τὰ πλοῖα καὶ πού ἡ κυβέρνησις τοὺς ἀπεμόνωσεν εἰς
τὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου. Τὸ θέαμα τῆς ἀθλίας συνοδείας των
ὡς χρησιμεύει εἰς ὄλους μας ὡς νέα παρόρμησις καὶ ὡς
ἐντεῖνη τὴν ἀγρυπνίαν τῆς ἀντιδράσεως μας. Μεταξὺ ὅλων
τῶν συμφορῶν τὰς ὁποίας ὁ κομμουνισμὸς ἐξαπέλυσε
κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ δυσφήμισις τῆς ἐργασίας ὡς
δουλείας, ἡ ἀπόπειρα ἀποσυνθέσεως τοῦ ψυχικοῦ κόσμου
τῶν ἐργαζομένων, ἡ ἀγνόησις τοῦ λυτρωτικοῦ στοιχείου
πού ὑπάρχει εἰς τὸν μόχθον καὶ πού μόνον αὐτὸ δικαιώ-
νει καὶ ἀγιάζει τὸν ἄνθρωπον, εἶναι ἡ φοβερώτερη. Καὶ
ἂν ἔλειπον ὅλοι αἱ ἄλλαι ὀλέθρια πλάναι τοῦ μηδενιστι-
κοῦ αὐτοῦ κηρύγματος, θὰ ἐφθάνεν αὐτὴ μόνη νὰ ἐκβαρ-
βάσῃ τὸν Κόσμον. Ἡ ἐργασία ἐδόθη ὡς ἡ πρώτη καὶ
ἡ γνησιωτέρα πηγὴ νικηφόρου χαρᾶς εἰς τὸν ἀγωνιζό-
μενον ἐπὶ γῆς ἄνθρωπον. Ὁ κομμουνισμὸς ζητεῖ νὰ στε-
γνώσῃ αὐτὴν τὴν πηγὴν. Νὰ φονεύσῃ τὴν χαρὰν πού ἀνα-
θάλυζι ἀπὸ αὐτὴν καὶ εἶναι φανερόν, ὅτι ἂν τὸ ἐπετύ-
χανε θὰ ἐφόνευε μαζί μ' αὐτὴν καὶ τὴν ζωὴν τὴν ἰδίαν.
Ἀς τὸν νικῆσωμεν ὑπεραμυνόμενοι τῆς ζωῆς, πού εἶναι
τὸ μέγιστον δῶρον τοῦ Θεοῦ.

Κδς

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α'

— Δέν θά ὑπάρξῃ, ἔλεγε, ποτέ "Ελ-
λην νά μέ δολοφονήσῃ..."

Καί ὅταν κάποτε ὁ Βασιλεὺς τῆς
Ἰταλίας φιλοξενούμενος τοῦ "Ελλη-
νος Βασιλέως τοῦ ἐξέφρασε τὸ θαυ-
μασμό του γιὰ τὴν δὲν ἔπαιρνε καμμιὰ
ἀπολύτως προφύλαξι γιὰ τὴ ζωὴ του,
ὁ Γεώργιος Α' ἀπήντησε...

— "Εμένα μέ φυλάσσουν οἱ ὑπὴκοοί
μου!..."

ἔχει ἄδικο; Δέν τὸ πιστεύω. Γιατί
ἔτσι ἦταν πραγματικά!... "Εάν ὠπλί-
σθηκε ὅμως ἓνα χέρι παράφρονος,
αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία... "Ὁ
Ἑλληνικὸς λαὸς ἠσθάνθη εὐλκρινὰ
καὶ βαθεῖα τὸ πένθος τῆς ἀπωλείας
ἐνὸς Βασιλέως ποὺ τὸν κυβέρνησε στὴν
πιο τρικυμιώδεις στιγμὲς τῆς "Εθνι-
κῆς του ζωῆς, μέ δεξιότητα.

"Αλλὰ δὲν ἦταν μόνο στὴν "Ελλάδα
ποὺ ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος δὲν ἐλάμ-
θανε προφύλαξι.

"Ὁ ἀστυνομικὸς Παολί, ποὺ ἦταν ἐ-
πιφορτισμένος γιὰ τὴν ἀσφάλειά του,
εὗρισκε διαρκῶς τὸν μελὰ του μαζὺ
του. Τὸν περίμενε στὴν κυρία εἰσοδο
τοῦ ξενοδοχείου ποὺ ἔμενε κι' αὐτὸς ἐξέ-
φευγε ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας...

Διηγούμεθα ἀκόμη ἓνα ὥραίο τοῦ ἀ-
νέκδοτο, στὸ Παρίσι ποὺ βρισκόταν
ἀνεπίσημα ὁ Βασιλεὺς!

ἔχει παραγγεῖλει ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο
τοῦ στὸ Νέο "Ἱπποδρόμιον νά τοῦ κρα-
τήσουν ἓνα θεωρεῖο! Στὴν ὠρισημένη
ὥρα ἐξέκρινε, πάντα χωρὶς ἐπισημό-
τητες—ἀφοῦ ταξίδευε ἰνκόγκνιτο—καὶ
πῆγε στὴν παράστασι. Μόλις ὅμως
ἀνέβαινε τὰ σκαλιά τοῦ "Ἱπποδρό-
μου ἀνύποπτος ἀκούει τὴ μουσι-
κὴ νὰ παίζῃ τὸν "Εθνικὸ μας ὕμνο.

Αὐτὸ τὸν ἠναγκάσθηκε. Σκέφθηκε ὁ
Βασιλεὺς. "Εγὼ εἶμαι «ἀγνωστος» ἐ-
δῶ. Τὸν "Εθνικὸ ὕμνον τῆς "Ελλάδος
δὲν τὸν παίζουν γιὰ μέ' ἀφοῦ δὲν πρέ-
πει νὰ τὸν παίζουν. Συνεπῶς τὸν παί-
ζουν πρὸς τιμὴν τῆς "Ελλάδος...
Μπράβο τους... Καὶ προχώρησε...
Μὲν ὅταν ἔφθασε στὸ θεωρεῖο του βρέ-
θηκε πρὸ μεγάλης ἐκπλήξεως: Τὸ θε-
ωρεῖο τοῦ ἦταν βασιλικὰ διακοσμημέ-
νο... Καὶ μέσα ἓνας θρόνος μεγαλο-
πρεπής!... Αὐτὸ δὲν ἦταν βέβαια σω-
στό, γιὰ τὴν ἑνάς Βασιλῆα ποὺ ταξι-
δεύει ἀνεπίσημα πρὲς νὰ θεωρῆται
ὡς ἓνας κοινὸς θνητὸς χωρὶς νὰ γί-
νεται γι' αὐτὸν ἰδιαιτέρως τιμὲς...
Καὶ ἀμέσως τοὺς ἐδῶσε ἓνα καλὸ
μάθημα. "Εφυγε στὸ πρῶτο διάλειμμα.

"Ἡ προσήλωσι τοῦ στὴν ἐθιμοτυπία
— ὅπως δείχνει τὸ παρακάτω ἀνέκδο-
το—ἦταν ἐξαιρετικὴ. "Ἦταν ἀκαμπτos.
Κάποτε ζήτησε ἓνας "Αγγλος—ὄχι
βέβαια ἐπίσημος, ἀλλὰ πάντως πρό-
σωπο σοβαρὸ—νά παρουσιασθῇ στὸν
Γεώργιο!... "Ὁ Βασιλεὺς δέχτηκε εὐ-
χαρίστως καὶ κατὰ τὸ ἔθιμον τοῦ πα-
λατιοῦ τοῦ ὤρισε τὴν ὥρα...
Μὰ ὁ ἐκκεντρικὸς "Αγγλος ἔφτασε
στὸ παλάτι μέ ἔνδυμα περιπάτου.

Οἱ ὑπάκουοι τοῦ Βασιλέως τοῦ
ὕπεδειξαν ὅτι ἔπρεπε νὰ παρουσιασθῇ
μέ φράκο!...

— "Ὁ "Αγγλος ὅμως δὲν ἐδέχθη...
"Εγὼ, εἶπε κομπορημονῶν ὁ ἰδιότρο-
πος Βρεττανός, παρουσιάζομαι καὶ σ'
αὐτὴ τῇ Βασιλισσᾷ Βικτωρίᾳ χωρὶς
φράκο. Μὲ ἀπλὸ σακκάκι...

Τὸ γεγονός ἀναφέρθηκε στὸ Βασι-
λέα.

Μ' αὐτὸς ἀρνήθηκε νὰ τὸν δεχθῇ
στὴν αἴθουσα παρουσιάσεων.

— "Ἄς ἔλθῃ νὰ τὸν δεχθῶ στὸν κή-
πο, εἶπε τότε ὁ Βασιλεὺς.

Καὶ τὸν δέχθηκε πραγματικὰ στὸν
Βασιλικὸ κήπο καὶ σ' ἓνα παγκάκι
ἐκεῖ καθισμένοι κοιμώμενοι φιλικώ-
τητα πάνω ἀπὸ μιὰ ὥρα.

Στὸ Βασιλεῖα ἄρσαν οἱ φάρσες πά-
ρα πολὺ! "Ὁ Βιβλιοθηκῆριος τῶν ἀνα-
κτόρων, ὁ γέρω Κέπεν, εὗρισκε τὸ δια-
βολό του. Τοῦ σκάρωνε χίλιες δυὸ
φάρσες ποὺ τὸν φούρκιζαν, μὰ ποὺ σὰν
μάθαινε πὼς γίνηκαν ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν
Βασιλέα, μέσα στὴ φοῦρκα του, γε-
λούσε κι' αὐτός...

Στὸ δωμάτιο τοῦ ὁ γέρω Κέπεν
εἶχε διάφορες εἰκόνες—φωτογραφίες
οἱ περισσότερες... "Ὁ Γεώργιος μῆκε
κουφὰ στὸ δωμάτιο τοῦ Βιβλιοθηκα-
ρίου του κι' ἄρχισε νὰ ζωγραφίζῃ...
Πρόσθεσε μουστάκια μέ μελάνι, γυα-
λιά, καὶ παρεμόρφωσε ἔτσι ὅλες τὶς
προσωπογραφίες, ποὺ ἐνῶ εἰκόνιζαν
μορφὲς ἀνθρώπινες, εἶχαν μεταβληθῇ
εἰς μορφὲς τερατώδεις...

"Ὁ Βασιλεὺς ἀφοῦ τελείωσε τὸ ἔργο
του, κρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἓνα παραθῶν
καὶ περίμενε τὴν ἀφίξι τοῦ γέρω Κέ-
πεν...

Φαντασθῆτε τώρα τὴν κατάπληξι τοῦ
γέρω Βιβλιοφύλακα ὅταν εἶδε τὰ χά-
λια τῶν εἰκόνων...

"Ἀρχισε τὰ σταυροκοπήματα... Μὰ
ὅταν ἀκούσε τὰ ἀκράτητα γέλια τοῦ
Βασιλέως κατὰλαθε τὴ φάρσα, καὶ
τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίας ποιούμενος
δὲν μίλησε παρὰ, ἀγαθὸ γεροντάκι
ὅπως ἦταν, ἄρχισε κι' αὐτὸς νὰ γελά...

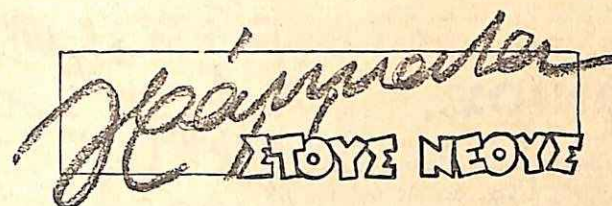
Στὴν ὁδὸν "Ακαδημίας περπατοῦσε
ὀλομόναχος. Φοροῦσε πολιτικὰ καὶ...
παρακολουθοῦσε, σὰν ἀπλὸς διαβά-
της, μιὰ ἐνδιαφέρουσα σκηνή.

"Ἐνας δεκανεὺς τοῦ ἱππικοῦ προσ-
παθοῦσε νὰ πιάσῃ ἓνα ἄλογο ἀγριε-
μένο...

— Δεκανέα, τοῦ φώναξε ὁ Βασι-
λεὺς, ποὺ δὲν εἶχε ἀναγνωρίσῃ ἀπὸ
τὸν ἱππέα... Πιάσε τὸ ἄλογο ἀπὸ τὰ
χαλινάρια. Καὶ ταυτοχρόνως σταμα-
τοῦσε τὸ ἄλογο μέ τὸ μικρὸ λεπτὸ
ραβδάκι του.

— "Ετσι πιάνουν τὰ ἄλογα στὸ χω-
ριό σου; παρατήρησε ὁ ἱππέας, παρα-
τηρώντας τὸν ἀγνωστο κύριο ποὺ
προσπαθοῦσε νὰ τοῦ... δώσῃ μαθή-
ματα. Κι' ἂν μέ δαγκάσῃ;

— Τότε πιάστο ἀπὸ τὰ αὐτιά, ἀπάν-
τησε γελῶντας ὁ Γεώργιος. Καὶ βοή-
θησε τὸν δεκανέα νὰ τιθασεῖ τὸ ἀ-
γριεμένο ἄλογο. "Αγγ. Μεταξᾶς

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

"Αγαπητοί μου Φίλοι,

"Εχουν περάσει τρεῖς ἐβδομάδες ποὺ δὲν ἔχουμε ἐπι-
κοινωνήσει μεταξύ μας ἀπ' αὐτὴν ἐδῶ τὴ στήλη. Κι' ὅμως,
καθισμένοι στὸ ἴδιο αὐτὸ γραφεῖο τοῦ περιοδικοῦ μας,
ὡς παρακολουθοῦσα ὅλες αὐτὲς τὶς μέρες, διαβάζοντας
τὴν ἀλληλογραφία σας καὶ τὴ συνεργασία ποὺ στέλλετε
σ' αὐτό. Πόση συγκίνησι, πόση ἱκανοποίησι κι' αἰσιοδοξία
προσφέρουν τὰ ὥραία γράμματά σας, ποὺ μέ ἀπλότητα,
μέ ἀφέλεια, κάποτε καὶ μέ... συντακτικὰ καὶ ὀρθογρα-
φικὰ λάθη ἐκφράζουν τὴν ἀγάπη σας, τὸν ἐνθουσιασμό
σας καὶ τὴν πίστι σας στὴν ἐθνικὴ μας ἰδεολογία, στὸν
"Αρχηγὸ μας καὶ στὴν "Ὀργάνωσί μας! "Υστερα ὅμως
ἔρχεται ἡ συνεργασία ποὺ στέλλετε γιὰ δημοσίευσιν, κι'
ἐδῶ τώρα θέλω νὰ σᾶς... μαλλώσω λιγάκι, νὰ σᾶς κάμω
ἓνα παράπονο, νὰ σᾶς δώσω, μέ τὴ στοργή καὶ τὴν πείρα
τοῦ πατέρα, μερικὲς συμβουλές.

Δὲν μιλῶ βέβαια γιὰ τὶς πνευματικὲς ἀσκήσεις, τὰ
σταυρόλεξα καὶ τὰ εὐθυσία ἀνέκδοτα ποὺ μᾶς στέλλετε
κατὰ... σωροὺς ὅλοι σας καὶ πρὸ πάντων τὰ χαριτω-
μένα κι' ἀγαπημένα σκαπανάρια μας. Ὅτε ἀρνιέμαι ὅτι
μέσα στὴν ἄλλη συνεργασία ὑπάρχουν κι' ἀρκετὰ κομ-
μάτια ποὺ ἔχουν ἐμπνευσι καὶ ταλέντο καὶ δείχνουν ἐπί-
δοσι στὸ γράψιμο. "Αλλὰ εἶναι κἀτι ἄλλο ποὺ πρέπει νὰ
τὸ προσέξουμε μέ σοβαρότητα: ὅλη αὐτὴ ἡ συνεργασία
σας εἶναι—καὶ τὶς περισσότερες φορὲς «θέλει νὰ εἶναι»
— ἀποκλειστικὰ σχεδὸν λογοτεχνική.

"Ὅχι, παιδιά, δὲν εἶπαμε κι' ἔτσι. "Ὅλοι λοιπὸν πᾶτε
γιὰ... λογοτέχνες; "Ὁραία βέβαια ἡ λογοτεχνία καὶ μα-
κάρι νὰ καμαρώσουμε αὐριο διαλεχτοὺς λογοτέχνες κι'
ἀπὸ σᾶς. Μὰ ὑπάρχει μιὰ παρεξήγησι: "Ἡ Λογοτεχνία εἶ-
ναι τὸ λουλούδι, εἶναι ὁ καρπὸς ποὺ δίνει τὸ πνευματικὸ
δέντρο. Γιὰ νὰ ξεπετάξῃ ὅμως τὰ λουλούδια τοῦ αὐτοῦ
δέντρου, γιὰ νὰ δέσῃ τοὺς ἀνθούς του σὲ καρπὸ, πρέπει
πρῶτα νὰ ριζώσῃ καλὰ μέσα στὴ γῆ, νὰ ποτισθῇ, νὰ κλα-
δευθῇ, νὰ καλλιεργηθῇ μέ προσοχή, μέ φροντίδα, μέ
συστήμα.

"Εσεῖς λοιπὸν ἀρχίζετε ἐντελῶς ἀνάποδα. "Αρχίζετε
ἀπὸ τὸ λουλούδι ἀντὶ ν' ἀρχίζετε ἀπὸ τὸν σπόρο, ἀπὸ τὴ
γῆ, ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ δέντρο. "Ὁ σπὸρος σ' αὐτὴ τὴν περί-
πτωσι εἶναι ἡ γνωριμία τοῦ λαοῦ μας, ἡ βαθεῖα γνωρι-
μία τῶν ἡθῶν του, τῶν ἐθίμων του, τῶν θρύλων του, τῶν
παραδόσεων του, τῶν παραμυθιῶν του, τῶν τραγουδιῶν
του, τῆς ζωῆς του γενικά. Κι' ἡ γῆ εἶναι ὁ τόπος μας, ὁ
δοξασμένος κι' ἀγιασμένος τόπος μας, ἡ πανεύμορφη "Ελ-
ληνικὴ φύσι, ἡ "Ελλάδα μας.

"Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀστείρευτὴ παρακαταθήκη θὰ πάρουμε
τὸν σπόρο τῆς πνευματικῆς μας ὑποστάσεως. Καὶ μέσα
σ' αὐτὴ τὴν πλοῦσια καὶ γόνιμη γῆ θὰ τὸν φυτέψουμε.
Κι' ὕστερα θάρθῃ ἡ καλλιέργεια, ἡ κοπιαστικὴ καὶ συ-
στηματικὴ καλλιέργεια ποὺ λέγεται μελέτη καὶ μόρφωσι,
γιὰ νὰ στερεώσῃ τὶς ρίζες του, νὰ δυναμώσῃ καὶ νὰ ὑ-
ψώσῃ τὸν κορμὸ του, νὰ τὸν κάμῃ ν' ἀνθίσῃ καὶ νὰ καρ-
ποφορήσῃ.

Αὐτὴ εἶναι ἡ φυσιολογικὴ, ἡ ἀπαραίτητη πορεία τῆς
πνευματικῆς ἐργασίας, ἀγαπητοί μου Φίλοι. Κι' αὐτὴ τὴν
πορεία πρέπει ν' ἀκολουθήσετε καὶ σεῖς: νὰ γνωρίσετε
καὶ νὰ μελετήσετε τὴ Γῆ μας καὶ τὸν Λαὸ μας, κι' αὐτὰ
νὰ προσπαθήσετε νὰ ἐκφράσετε πρῶτα—πρῶτα. Κι' ἔχετε
τόσα ὥραία πράγματα νὰ μᾶς πῆτε! "Ὅταν τὰ νοιώσετε
αὐτὰ καλὰ, κι' ὅταν κατορθώσετε νὰ τὰ ξαναζωντανέ-
ψετε μέ τὸν Λόγον, τότε θὰ μπορέσετε νὰ κάμετε καὶ λο-
γοτεχνία. "Αλλὰ κι' ἂν δὲν γίνετε λογοτέχνες, θὰ εἰστε
κἀτι πῶς πλατὺ ἀκόμη κι' ἐξίσου ὥραίο καὶ πολὺτιμο:
πνευματικοὶ ἄνθρωποι.

Μ' ὅλη μου τὴν ἀγάπη
Μελῆς Νικολαΐδης

Φέρτε τὴ χαρὰ καὶ τὴν ζωὴ, τὴν αἰσιοδο-
ξία καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν μέσα εἰς τὰ σπί-
τια ὡς ἄτομα. Δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶγμα
αὐτό, μέσα εἰς τοὺς γονεῖς σας καὶ τοὺς
μεγαλυτέρους ἀδελφούς σας νὰ φέρετε τὴν
χαρὰ καὶ τὴν ἐλπίδα. Καὶ ὡς σύνολον, ἄς
περνᾶτε ἀπὸ τοὺς δρόμους τῶν πόλεων τῆς
"Ελλάδος καὶ τῶν χωριῶν τῆς μέ τὸ μέτω-
πον ὑψηλά, μέ τὸ σῶμα εὐθυτενές, μέ τὴν
χαρὰ εἰς τὰ πρόσωπα καὶ μέ στρατιωτικὸ
ρυθμὸ, γιὰ νὰ δείχνετε εἰς τὸ "Εθνος ποῖα
εἶναι ἡ ἰσχὺς του καὶ ἡ δυνάμεις του. Καὶ
θὰ δῆτε καὶ τοὺς μεγαλυτέρους ἀπὸ σᾶς νὰ
ἐνθουσιασθοῦν μαζί σας. Θὰ δῆτε τοὺς δι-
στακτικούς νὰ παρασυρθοῦν καὶ νὰ σᾶς ἀ-
κολουθήσουν καὶ θὰ πάρετε σεῖς τὴν πρω-
τοπορίαν τοῦ "Εθνους βαδίζοντας πρὸς τὰ
ἐμπρός. Θὰ δώσετε τὴν φλόγα σας εἰς ὅλον
τὸ "Εθνος καὶ θὰ γεμίσετε τὴν ψυχὴν ὅλων
τῶν "Ελλήνων μέ τὸν ἐνθουσιασμόν τὸν ἰδι-
κόν σας.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

"Ἡ σημαία δὲν εἶναι ἓνα κομμάτι πανί
κρεμασμένο εἰς ἓνα κοντάρι. Εἶναι τὸ σύμ-
βολο τῆς πατρίδος μας. Εἶναι ἡ ἰδία ἡ πα-
τρίς μας. "Ὅπως ὅταν εἰς τὴν ἐκκλησίαν με-
ταλαβαίνετε τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χρι-
στοῦ διὰ τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου, ἔτσι καὶ
μέ τὸ πανὶ αὐτὸ κρατεῖτε εἰς τὰ χέρια σας
τὴν πατρίδα ὀλόκληρη, τὴν "Ελλάδα ὀλό-
κληρη.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Στέφανος

ΑΙ ΔΕΝΔΡΟΦΥΤΕΥΣΕΙΣ

Είς έννέα μόνον Περιφερειακάς Διοικήσεις έφύτευθησαν κατά την τελευταίαν περίοδον 231.216 δένδρα. 'Αξίζει νά μνημονευθῇ ιδιαιτέρως ή Περιφερειακή Διοίκησις Χαλκιδικής, ή όποία έφύτευσε 79.000 δένδρα. Εύρισκόμεθα είς την άρχην μόλις της άνοιξεως και φυσικά αί δενδροφυτεύσεις θα συνεχισθοῦν. 'Αλλά και από τά άποτελέσματα που έχομεν έως τώρα ήμπορούμε νά έκφράσωμε τον θαυμασμόν μας διότι οί νέοι και τά κορίτσια των Φαλάγγων της 'Οργανώσεως άποδεικνύουν με τά έργα των πόσον έμπνευσμένα γνωρίζουν νά πραγματοποιοῦν τας έντολάς του 'Αρχηγού.

ΟΙ ΣΧΟΛΙΚΟΙ ΚΗΠΟΙ

Τό 'Υπουργείον της Παιδείας καταβάλλει ιδιαιτέρως φροντίδα διά την επέκτασιν της ιδρύσεως σχολικῶν κήπων. 'Όσα σχολεία διαθέτουν χώρον πέντε τουλάχιστον στρεμμάτων, ήμπορούν νά έκσφαλάσσουν τον χώρον αυτόν από τούς οικείους Δήμους ή Κοινότητες, θα τον χρησιμοποιήσουν διά την ίδρυσιν σχολικού κήπου. 'Εν ανάγκη θα βοηθήσῃ είς τοῦτο χρηματικῶς και τό 'Υπουργείον της Παιδείας. Χαιρετίζοντες με ιδιαιτέραν χαράν τό μέτρον αυτό, έκφράζομεν την πεποίθησιν ότι δέν θα υπάρεθῃ Δῆμος ή Κοινότης, που νά μή προσφέρῃ τόν αναγκαῖον αὐτόν χώρον είς όσα σχολεία τόν στεροῦνται, διά νά καταστή σύνομα δυνατόν νά μή υπάρχῃ είς την 'Ελλάδα σχολείον χωρίς τόν κήπον του. Τήν στιγμήν που ή ὅλη Παιδεία μας άναπροσαρμόζεται έπάνω είς θετικότερα, πραγματικότερα θεμέλια, ή γενικές τών σχολικῶν κήπων, που άποτελοῦν την βάση της γεωργικής άγωγής τών 'Ελληνοπαίδων, είναι αναγκαία και άπαραίτητος.

Ο "ΠΑΝΙΩΝΙΟΣ,"

Η πεντηκονταετηρίς του «Πανιωνίου» δέν είναι μόνον άθλητικόν, αλλά και έθνικόν γεγονός. "Όχι άπλως διότι ή σωματική άγωγή και ή άθλησις της νεότητος παντού και πάντοτε είναι έθνική υπόθεσις, αλλά διότι ή προέλευσις και αί συνθήκαι υπό τας όποιάς έδρασαν επί τριάντα δύο χρόνια με έδραν την Σμύρνην, ή λαμπρά αυτή όργάνωσις, της έχει έκασφαλίσῃ τόν ύψηλόν τίτλον. Αυτό τοῦτο τό γεγονός, ότι και μεταφυτευθείς είς τας 'Αθήνας μαζί με τόν Ιωνικόν 'Ελληνισμόν, επί δέκα όκτώ συνεχῇ χρόνια, ο «Πανιώνιος» δέν έπαυσε νά δρᾷ είς την πρώτην γραμμὴν της άθλητικής προσπάθειας έν τη χώρα και νά τροφοδοτῇ τας άθλητικές τάξεις με θαυμασία στελέχη, άποδεικνύει ότι ήτο βαθεία ή πνοή εκείνων που συνέλαβον την ιδέαν της συστάσεως του, τόν ώργάνωσαν και τόν ανέδειξαν. "Ότι τό πνεῦμα που τοῦ ένεφύσησαν οί ιδρυταί του, πνεῦμα ελληνικής πίστεως, ήτο τόσον ρωμαλέον, ώστε ν' αντιπαλάσῃ νικηφόρον με τό πολιτικόν κλίμα, τό όποιον, από τοῦ τέλους ιδία του παρελθόντος αἰώνος, είχεν άποθῇ έκτάκτως δυσμενές διά τόν εὐθαλή Ιωνικόν 'Ελληνισμόν. Φορεὺς τοιοῦτου ελληνικοῦ πνεύματος τό «Πανιώνιος» και τοιαύτης ελληνικής πίστεως, άνεγέννησε και άνέζησε την ώραϊότητά και την δόξαν τῶν άθλητικῶν στίθων τῶν αρχαίων ελληνικῶν Πολιτειῶν, τούς όποιους διέσωσε και θα διασώζῃ μαζί με όλα τά άλλα υπέροχα μνημεία του ελληνικοῦ πολιτισμοῦ της 'Ιωνίας, είς τούς αἰώνας θερμῇ και γλυκεῖα ή μικρασιατικῇ γῇ.

Βεβαίως, όπως είναι φυσικόν, ο έορτασμός τῶν πενήντα χρόνων του «Πανιωνίου», τελούμενος είς τας 'Αθήνας, την πρωταρχικὴν Ιωνικὴν κοιτίδα, άφυπνίζει άναμνήσεις και νοσταλγίας. Ζῇ ακόμη ή γενεά ή όποία έγνώρισε και έκαμάρωσε την άθλητικὴν νεότητά του Ιωνικοῦ 'Ελληνισμοῦ συναντωμένην είς τά στάδια της εὐγενούς άμίλλης με την νεότητά άλλων ελληνικῶν περιοχῶν. "Όμως αἱ άναμνήσεις αὐταί και αἱ νοσταλγίαι έχουν πλέον τελείως λυτρωθῇ από κάθε αίσθημα πικρίας και φθόνου. Κατά τό διάστημα τῶν δεκαοκτῶ ἐτῶν που διέρρυσαν από της έξόδου του Ιωνικοῦ 'Ελληνισμοῦ αἱ σχέσεις μας μετὰ τοῦ λαοῦ, ο όποιος παρέμεινε συνεχιστής της ζωῆς είς τας Ιωνικάς άκτάς του ανατολικοῦ Αἰγαίου, έχουν διαμορφωθῇ κατά τόσον εὐτυχῇ τρόπον, ώστε ν' άποκλείουν κάθε μνησικακον συνερισμόν. "Ότι διετηρήθη από τό παρελθόν είναι ο δεσμός πρὸς τας παλαιάς Πατρίδας, δεσμός νοσταλγικής στοργῆς, ο όποιος άπλώνεται και περικλείει μαζί με αὐτάς τας πατρίδας και τό σημερινόν ανθρώπινόν των πλήρωμα. Τοῦ δεσμοῦ τούτου, δεσμοῦ εἰρήνης, έκτιμῆσεως και φιλίας, ιδιαιτέρως πολυτίμου κατά τὰς φοβεράς στιγμάς τὰς όποιάς διανύει σημερον ή Εὐρώπη, προσφάτως ακόμη, έξ άφορμῆς τῶν θεομηνιῶν της 'Ανατολῆς, έδόθησαν έν 'Ελλάδι πλούσια δείγματα μετὰ τῶν μικρασιατικῆς προελεύσεως 'Ελλήνων και αἱ σχετικαί έκδηλώσεις εὖρον την πλέον συγκινητικὴν άπήχησιν εκείθεν τοῦ Αἰγαίου. Οὕτω ή συντήρησις του «Πανιωνίου» και ή συνέχισις της δράσεώς του δεσποκτῶ δλόκληρα γίνεται άγωγὸς αἰσθημάτων κατανοήσεως και εἰρηνικοῦ συνδέσμου μετὰ της Σμύρνης και τῶν 'Αθηνῶν, μετὰ τοῦ δυτικοῦ και ανατολικοῦ Αἰγαίου, τό όποιον έγερῶσε και συνέδεσεν άδιαρρήκτως ή δριστικῇ 'Ελληνοτουρκικῇ συμφιλίωσις.

Στέφανος

Η ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Ο 'Αρχηγὸς ἔκαμε και πάλιν νά σκιρτήσουν από χαράν, ένθουσιασμόν και πίστιν οί άγνές ψυχές τῶν παιδῶν μας με την ζεστήν και ζωογόνον παρουσίαν Του άνάμεσα σ' αὐτά. Παρά τὰς πολλαπλὰς και ύψιστης έθνικής σημασίας άσχολίας Του, ο 'Αρχηγὸς εὕρηκε τὸν καιρὸν νά έπιθεωρήσῃ άρκετοὺς Σχηματισμοὺς της Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης, νά επικοινωνήσῃ με τά «παιδιά Του», νά παρακολουθήσῃ την ψυχικὴν, πνευματικὴν και σωματικὴν άσκησιν που συντελεῖται εκεί μεσα. Καί τά παιδιά, που νοιώθουν τη στοργή Του και τό ένδιαφέρον Του και αἰσθάνονται άμεσώτατα και βαθύτατα την άκτινοβολίαν της ψυχῆς και της σκέψεώς Του, Τὸν έδέχθησαν, όπως πάντα, με τά πιδ ώραία και δυνατὰ αἰσθήματα άφοσίωσης είς τό Πρόσωπόν Του, που είναι συγχρόνως άφοσίωσις είς τά ύψηλότερα έθνικά Ιδανικά, άφοσίωσις είς την Πατρίδα.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΧΕΙΡΟ-ΤΕΧΝΙΑΣ

Με μεγάλην έπιτυχίαν έγινεν είς την Λάρισαν έκθεσις χειροτεχνίας, διοργανωθεῖσα από την εκεί Περιφερειακὴν Διοίκησιν Θηλέων της 'Οργανώσεώς μας. 'Εκφράζομεν την Ικανοποίησίν μας. Είναι όχι μόνον ώραία, αλλά και χρησιμώτατα όλα αὐταί αἱ άπασχολήσεις τῶν κοριτσιῶν μας είς έργα άναποκρινόμενα είς τὸν ύψηλόν σκοπὸν της οικονομικῆς, βιοτεχνικῆς και καλλιτεχνικῆς συγχρόνως μορφώσεως των. Καί πολύ δρθῶς ή 'Οργάνωσίς μας άποδίδει είς αὐτά ιδιαιτέραν σημασίαν.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Πρώτη: Σκαπανεῖς τρώγοντες τό συσσίτίόν τους μετὰ τὰς άσκήσεις είς τό Στρατόπεδον 'Ιωάννης Μεταξάς.
Δευτέρα: Νέες της Μυτιλήνης με την τοπική τους ένδυσασα.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΑΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

'Από τό επόμενο τεῦχος, καθώς άναγγέλαμε, ή «Νεολαία» θ' άρχίσῃ τη δημοσίευσιν ενός νέου μυθιστορήματος με τὸν τίτλον «ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ». "Όσοι παρακολούθησαν τό «Με τό Νικηφόρο Φωκά» θα καταλάβουν πὼς τό νέο μυθιστόρημά μας είναι συνέχεια του και έχει τούς ίδιους ήρωες.

'Ως τόσο δέν θα ήταν άσκοπο νά ποῦμε δυό λόγια για τό ιστορικὸ μυθιστόρημα γενικά, για τό τί επιδιώκει και πὼς τό επιδιώκει κι' ό,τι άλλο ακόμα είναι άπαραίτητο για νά καταποτιστοῦν οί άναγνώστες μας.

'Ο συγγραφέας ενός Ιστορικοῦ μυθιστορήματος, που προορίζεται μάλιστα για τη «Νεολαία», έχει νά λύσῃ εκτός από τ' άλλα και δύο βασικά προβλήματα:

α) Πὼς ζωηρότερα θα δώσῃ την ατμόσφαιρα της εποχῆς περιγράφοντας τά ήθη, τά έθιμα, τό ιδιαίτερον ας ποῦμε χρώμα που τη χαρακτηρίζει.

Γιατί κάθε εποχὴ έχει τό χρώμα της, που την κάνει νά ξεχωρίζῃ απ' τις άλλες.

'Ο άνθρωπος βέβαια στὰ βασικά του συναισθήματα δέν αλλάζει. Λόγου χάρι, πάντα αγαπᾷ τη ζωὴ του και φροντίζει νά την καλυτέρῃ, πάντα φοβάται τό θάνατον, πάντα προσπαθεῖ νά διαφυλάξῃ αὐτό που θεωρεῖ κτήμά του κλπ. Μά ξεχωρα από τά συναισθήματα τοῦτα έχει και άλλα που προέρχονται από τις τρέχουσες ιδέες της εποχῆς του, ήθικές, πολιτικές, οικονομικές και που άποτελοῦνε τό ιδιαίτερον χαρακτηριστικὸν της, τό χρώμα της, όπως τ' ὠνομάσαμε παραπάνω. Τέτοιο π. χ. στην ελληνικὴν κλασσικὴν εποχὴ είναι ή προσήλωσις στὰ πάτρια και μιὰ ψυχικὴ γαλήνη, που προέρχεται άκριβῶς από τοῦτη την άφορμή. Δέν είχαν οί άνθρωποι τότε μεγάλα ήθικά προβλήματα νά λύσουν. Είναι καλά τοποθετημένοι μέσα στὸν ήθικόν τους ὄριζοντα· εργάζονται, δημιουργοῦν και ζοῦνε μέσα σ' αὐτὸν άνετα.

Στην 'Αλεξανδρινὴν εποχὴ τό πράγμα είναι έντελῶς διαφορετικόν. Τὸ ιδιαίτερον χαρακτηριστικὸν της εποχῆς ἐδῶ είναι ή άνησυχία. 'Ο 'Ελληνικὸς λαός, ὕστερα από τις έκστρατείες τοῦ Μεγάλου 'Αλεξάνδρου, άνακαταίνεται με άλλους λαούς και πολιτισμούς, επιδράται και επιδρά. 'Αναζητᾷ νέες ήθικές αξίες, νέο τρόπο ζωῆς. 'Από την άναζητήσιν τοῦτη, που έκδηλώνεται στη ζωὴ και την τέχνη, πηγάζει μιὰ παράξενη ήρωικὴ διάθεσις.

'Όσο για τὴ Βυζαντινὴν περίοδο, αὐτό που την κάνει νά διαφέρῃ δότιστα από κάθε άλλη είναι ή έντονη θρησκευτικότητά της, που διαπνέει όχι μόνο την ψυχὴ, μά και τό πνεῦμα τοῦ ανθρώπου σὲ τρόπο που κάθε έκδήλωσις στη φιλοσοφία, στην ποίησι και γενικώτερα στὸ λόγο, στη ζωγραφικὴ και στη μουσικὴ, περιτρέφεται γύρω από θρησκευτικὰ θέματα.

Στό μυθιστόρημα «Με τό Νικηφόρο Φωκά» που δημοσιεύσαμε οί άναγνώσται της «Νεολαίας» είχαν την ευκαιρία νά τό ἀντιληφθοῦν αὐτό τό πράγμα. Οί έθροί δέν είναι μόνον της πατρίδας, μά προπάντων τοῦ Χριστοῦ. 'Ολόκληρη σχεδὸν ή υπόθεσις τοῦ έργου είναι τοποθετημένη γύρω στὸ περίφημον πανηγύρι που γίνονταν στη Θεσσαλονικὴ κατά τη γιορτὴ τοῦ 'Αγ. Δημήτρη, τὰ «Δημητρίαν», όπως τὰ λέγαν. 'Ο συγγραφέας τό μεταχειρίζεται σάν ένα φόντο, νά ποῦμε, «κ' ά μ π ρ» όπως τὰ λέγαν οί Βυζαντινοί άγιογράφοι, κι' έπάνω του ζωγραφίζει τις μορφές τῶν ήρώων του, τις πράξεις τους και τὰ διειρά τούς. 'Από τό ίδιο πράγμα παίρνει άφορμή νά μᾶς περιγράψῃ την ιδιαιτερίαν και τη δημόσια ζωὴ της εποχῆς, γιατί μᾶς περιγράφῃ την ιδιαιτερίαν και τη δημόσια ζωὴ της εποχῆς, γιατί μᾶς περιγράφῃ τότε είναι μιὰ ένδιαφέρουσα στιγμή για νά έκδηλωθοῦν και ή μιὰ και ή άλλη σ' όλες τους τις χαρακτηριστικὲς άποχρώσεις. Αὐτό που μπορεί νά παρατηρήσῃ κανεὶς στὸ μυθιστόρημα τοῦτο είναι πὼς τοῦ λείπει ή περιπέτεια, που τραβᾷ ιδιαίτερα τό ένδιαφέρον τῶν μικρῶν άναγνωστῶν. Μά τό στοιχείο αὐτό εἶπαι τότε από τη ζωὴ τῶν έπαρχιακῶν μεγαλοπόλεων, όπου ἔζησαν οί τρεῖς μικροί ήρωες. 'Η ζωὴ και στὰ παλάτια τῶν άρχόντων και στὰ νοικοκυριά τῶν «προσχεράρηδων», τῶν τεχνιτῶν, όπως τὰ λέγαμε σήμερα, στὰ μοναστήρια μά και στις ταβέρνες ακόμα ξεδούτανε σὲ λόγια και πάλι λόγια...

'Υπάρχαν βέβαια άνώμαλες περιστάσεις, όχλαγωγίες και συγκρούσεις με τό στρατό σὲ πολιτικές στάσεις ή έπιδρόμες βαρβάρων κλπ., μά αὐτό ήταν έκτακτο· ή καθημερινή, ή συνηθισμένη ζωὴ κυλοῦσε με άργὸ ρυθμό μόνον.

Γιὰ νά δώσῃ λοιπὸν ο συγγραφέας την πραγματικὴν εἰκόνα μιᾶς Βυζαντινῆς έπαρχιακῆς πόλης, ἔστω κι' αν πρόκειται για τὴ Θεσσαλονικὴ. ἔπρεπε ν' άσχοληθῇ με τη λεπτομέρεια. Τὰ παλάτια με τὰ διέδοξα άμφιδωτὰ παράθυρα, τὰ λακωτὰ και τὰ ταβωτὰ, ἀπ' τα όποια άρχοντοῦλες παρακολουθοῦσαν χωρίς νά φαίνονται την κίνησιν τοῦ δρόμου, οί μεγάλες έκκλησιαστικὲς τελετές και οί δολοφονίες, ή θρησκευτικὴ έκστασις, κι' από τ' άλλο μέρος τό κουτσονπολιό για τη ζωὴ της αἰλῆς, που ἔφτανε σὰ μακρινὸς αντίλαλος από τη βασιλεύουσα. Οί γυναῖκες με την ατέλειωτη φλυαρία που σχολιάζανε τό κάθε τι κι' είχαν για όλα γνώμη. Οί κάλογοι που δημιουργοῦσαν στοὺς μεγάλους δρόμους και στις αγορές. Οί λογιῆς πραγματεῖες που τρέχανε δλοῦθε από τά πέρατα τοῦ κόσμου στὰ μεγάλα θρησκευτικὰ πανηγύρια με καμήλες, με μουλάρια και βοδάμαζες... 'Όλα τοῦτα κι' ακόμα τὰ θαύματα και τὰ ση-

μεῖα και τὰ τέρατα που από καιρό σὲ καιρό παρουσιάζονταν για νά δείξουν την γνώμη τοῦ Θεοῦ τοῦ «ἐν οὐρανῶις» για τη διαγωγή τῶν συγχρόνων, όλα τοῦτα είναι άπαραίτητα για ν' άποκτήσῃ τό Βυζαντινὸν μυθιστόρημα ατμόσφαιρα, εχρῶμα, όπως τό είπαμε μεῖς.

β) Δεύτερον πρόβλημα που έχει νά λύσῃ ο συγγραφέας Ιστορικοῦ μυθιστορήματος, μά και κάθε μυθιστορήματος, είναι τό λεγόμενον ήθικοπλαστικό.

Οί ήρωες πρέπει νά είναι πρότυπα. Νά κινδοῦναι ήθικά μέσα στὸ περιβάλλον τους, νά σκέπτονται δηλαδὴ και νά δροῦν σύμφωνα με τὸν ήθικόν νόμον.

Συχνὰ νά τό πετύχουν αὐτοί, και μάλιστα πιὸ έντονα, οί συγγραφείς καταφεύγουν στὸ ἔξης: 'Ο ήρωας ή οί ήρωες τοποθετοῦνται από την αρχὴ σὲ περιβάλλον δύσκολον, σὲ συνθήκες ζωῆς καθόλου ευχάριστες. Είναι φτωχοί λόγω χάρι, πολὺ φτωχοί, όφανοί, δέν τούς αγαποῦν, γνωρίζουν από μικροὶ την κακία τοῦ κόσμου και τη δυστυχία κι' ως τόσο καταφέρνουν νά παλαίσουν, νά νικήσουν και στὸ τέλος νά γίνουν άνθρωποι καλοί, δοκιμασμένοι, ψημένοι, όπως πολὺ χαρακτηριστικὰ λέει ο λαός μας, «σάν τό άτσάλι στη φωτιά». Καί για νά σὰς δώσουμε ένα παράδειγμα πρόχειρον και γνωστό: τέτοιος είναι ο μικρὸς Ρεμῆς, ο ήρωας τοῦ «Χωρὶς οίκογένεια», τοῦ φημισμένου αὐτοῦ μυθιστορήματος τοῦ Γάλλου 'Ακαδημαϊκοῦ Μαλλό, που δημοσιεύεται επίσης στη «Νεολαία». Τέτοιος είναι και ο 'Ολίθερ Τουίστ τοῦ μεγάλου 'Αγγλοῦ συγγραφέα Ντίκενς και ἄλλοι πολλοί.

Στό τέλος καταφεύγουν συχνὰ στὸ ἔξης: Βάζουν και λιγάκι παραμῦθι στην Ιστορία, στοιχείο πολὺ αγαπητὸ στὸν μικρὸν άναγνώστη, που κλίνουν πάντα στην ήλικία αὐτὴ στην όνειροπόλησιν· άνακαλύπτουν π. χ. ξαφνικά πὼς ο ήρωας τους, που τόσο ὕποφερε, δέν είναι καθόλου όρφανὸς και φτωχός, μά άπόγονος μεγάλης οίκογένειας με δνομα και πλοῦτη. Αὐτό δίνει μιὰ πλήρη Ικανοποίησιν στὸν ήρωα για τὰ όσα ὕποφερε στη ζωὴ του, μά και στὸν άναγνώστη που παρακολούθησε με άγωνία τις περιπέτειες τοῦ μικροῦ ήρωα.

'Ο συγγραφέας τοῦ «Με τό Νικηφόρο Φωκά» δέν κατάφυγε σ' αὐτό τό μέσο. Θέλησε νά βάλλῃ πὴν πραγματικὸ στοιχείο στην Ιστορία που μᾶς διηγείται. 'Ο ήρωας τους, βέβαια, ο Γρηγόρης Κομνίτης, ἀρχίζει τη ζωὴ του με μιὰ φοβερὴ περιπέτεια, γιατί όταν ήταν δυό χρονῶν ακόμα οί κουρσάροι ἔκαναν έπιδρομὴ στὸν πύργο τοῦ πατέρα του. Μά ή ζωὴ του πιὸ ὕστερα ξετυλίγεται χωρίς δυσάρεστες περιπέτειες, τό έναντίον μάλιστα. 'Ανθρωποι καλοί τὸν υποστηρίζουν, δασκάλους καλοὺς συναντᾷ κι' ἐνῶ ήταν φτωχός και κατατρεγμένος οί περιστάσεις τὸν βοηθοῦν και δένει φίλα με άρχοντοῦλα και γνωρίζεται με άρχόντους, ἔτσι που σχεδὸν χωρίς κόπο βρίσκεται στὸ τέλος σὲ μιὰ περιβλεπτῇ θέσι. Γίνεται ακόλουθος τοῦ Λέοντα Φωκά και πιὸ ὕστερα τοῦ Νικηφόρου.

'Η ζωὴ τοῦ Κομνίτη, όπως τη διηγείται ο συγγραφέας, δέν έχει καθόλου παραμυθένιο στοιχείο. Μοιάζει άσφαλός με τη ζωὴ πολλῶν άναγνωστῶν της «Νεολαίας», που τὰ βρίσκαν όλα ἔτοιμα στη ζωὴ τους. 'Εγας παλιὸς συγγραφέας δμως λέει: «Εὐκολώτερον είναι ν' άποκτήσῃ κοινωνικὴ θέσι και πλοῦτη, παρά νά τὰ διατηρήσῃ όταν δέν κοπιάσῃ καθόλου στην άπόκτησιν τούτων».

'Όσοι παρακολούθησαν τό μυθιστόρημά μας «Με τό Νικηφόρο Φωκά» θα θυμούνται βέβαια τὰ λόγια που ο Πρωτοσπαθάρις, ο κύρ Γρηγόρης, λέει στὸν ήρωά μας τη στιγμή που τὸν άποαιρεταί και πὴν με άλλο τρόπο έκφράζουν την ίδια σκέψιν. Θά τό καταφέρῃ αὐτό ο Γρηγόρης και οί φίλοι του, που βρίσκονται κάτω από τις ίδιες συνθήκες; Αὐτό θα τό δοῦμε στὸ μυθιστόρημα τοῦ ίδιου συγγραφέα κ. Μ. 'Αν. που θ' άρχίσουμε νά δημοσιεύουμε από τ' άλλο φύλλον μας «Οί τρεῖς φίλοι».

Τό μυθιστόρημα αὐτό, αντίθετα με τό πρώτον του μέρος, είναι γεμάτο κίνησις και περιπέτεια, γιατί σπρέεται γύρω από τις μεγάλες έκστρατείες που ἔκαμε ο στρατηγὸς και κατόπιν αυτοκράτωρ Νικηφόρος Φωκάς έναντίον τῶν 'Αράβων της Κρήτης και της Κιλικίας. Οί Σαρακηνοί ήσαν οί πιὸ επικίνδυνος εχθροὶ της Βυζαντινῆς αυτοκρατορίας, γιατί και τὰ πολεμικὰ μέσα που είχαν στη διάθεσιν τούς ήσαν άντάξια τῶν Βυζαντινῶν και πολιτικῶν είχαν μεγάλο και φρόνημα έθνικὸ και πίστι για τὸν άγῶνα τους.

Μέσα στις περιπέτειες τοῦ πολέμου αὐτοῦ πρόκειται νά δοκιμαστοῦν οί τρεῖς φίλοι.

Τό ξεκίνημά τους είναι γιομάτο έλπίδες. Καί άντρεία έχουν και μάρφωσι και συνδέονται μετὰ τούς με μιὰ φίλια που είναι δύναμη, σάν την άγάπη που χρωστοῦν στην πατρίδα και τὸν αυτοκράτορα. Μά όλα τοῦτα δέν δοκιμάστηκαν ακόμα. Δέν άντίκρουσαν τις δυσκολίες της ζωῆς, τις άντινομίες της, τὰ διλήμματα που μπορεί νά παρουσιάσῃ κάθε στιγμή στὸν άνθρωπο, που όσο κι' αν είναι άποφασισμένος ν' ακολουθήσῃ ένα δρόμο, συναντᾷ όμως συχνὰ σ' αὐτὸν φοβερά εμπόδια, που δέν προέρχονται μόνον από τό περιβάλλον, μά συχνότερα από τὸν ίδιο τὸν αὐτὸν του, από τις δδυναμίες του τις ανθρώπινες.

Θά τὰ νικήσουν αὐτὰ τὰ εμπόδια οί τρεῖς φίλοι; Αὐτό είναι ένα ἔρωτημα που ὑπάρχει για τὸν καθένα που ξεκινᾷ στη ζωὴ μ' ένα Ιδανικόν. Καί σ' αὐτό τό ἔρωτημα άκριβῶς θα στηριχτῇ τό ένδιαφέρον τοῦ νέου μας μυθιστορήματος «Οί τρεῖς φίλοι».

2. (Συνέχεια)

Γ'.

Τη χαρούμενη φλυαρία των γυναικων την κόβει ένα περιστατικό αναπάντεχο, που ματαιώνει όλότελα τους σκοπούς του 'Αγαμέμνονα.

Μέσα στο δάσος από ώρα πολλή παραμόνευε ο Μενέλαος. "Όπως ο Ίδιος λέει, ανυπομονούσε και περίμενε πότε να φανή τ' άμάξι που θα φέρη στην Αύλιδα την 'Ιφιγένεια... "Ίσως όμως υπωπτευότανε πως ο άδερφός του δεν είναι άπιθανο ν' αλλάξει γνώμη και να κάμη κάποια ένεργεια σαν αυτή που πραγματικά έκανε.

"Επιασε λοιπόν το δούλο, άνοιξε το γράμμα, το διάβασε και τώρα έρχονται και οι δυο στη σκηνή του άρχιστράτηγου.

ΓΕΡΟΣ

"Άπρεπα πράματα τολμάς κι' άπρεπα κάνεις.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Φεύγα' πολύ πιστά δουλεύεις τόν αφέντη σου.

ΓΕΡΟΣ

Μ' άρέσει και τιμή μου κάνει αυτή ή βρισιά.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Θά μετανιώσης αν δεν κάμης ό,τι πρέπει.

ΓΕΡΟΣ

Σωστό δεν ήτανε το γράμμα μου ν' άνοιξης.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Μηδὲ κι' έσύ, θαρρώ, να φέρης συμφορά.

ΓΕΡΟΣ

Δός μου το και μη συνερίζεσαι μαζί μου.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Θά σπάσω το κεφάλι σου με το ραβδί μου.

Συζητούν μ'ά δεν μπορούν να συνεννοηθούν. Πόσο συχνά συμβαίνει αλήθεια αυτό με τους ανθρώπους. 'Ο καθένας σκέπτεται με το δικό του τρόπο... 'Ο ένας είναι άρχηγός' νοιώθει την ανώτατη ευθύνη... Φροντίζει πιότερο απ' όλα για το κοινό συμφέρο... 'Ο άλλος δούλος... "Ένας δούλος που γέρασε πιά με τούτη τη γνώμη: να δουλεύη πιστά τόν αφέντη του. Τίποτ' άλλο. Και οι δυο έχουν δίκιο. Οι περιστάσεις δημιουργούν τη σύγκρουσι... 'Ο διάλογος τούτος, που φαίνεται τυχαίος και τόσο άσημαντος, είναι μία πιστή μικρογραφία της ζωής.

'Ο 'Αγαμέμνωνας άκούει τη λογομαχία και βγαίνει από τη σκηνή του. Μαθαίνει τ'α καθέκαστα. 'Ανάβει ευθύς ή φιλονικία κι' όσο πάει φουντώνει.

'Ο Μενέλαος από τόν ένα μέρος βλέπει πως ή έκστρατεία πάει να ματαιωθεί. Θέλει να πάρη πίσω τη γυναίκα του, να έκδικηθ'ή τόν ύβριστή, να σώση τόν γόητρό του, όχι μόνο τόν άτομικό του μ'α και της γενιάς των 'Ατρείδων, που είναι ή δυνατότερη σ' όλη τη χώρα. Αυτό δ'α τόν άναγνώρισαν όλοι. Τι άλλο εσήμαινε τόν ότι έδωσαν στόν

'Αγαμέμνονα την άρχιστратηγία; Ντροπή λοιπόν σ' όλόκληρη τη γενιά αν έξ αιτίας της τόση όρμη και προετοιμασία πάη χαμένη. Μ'α ντροπή άκόμα και στην 'Ελλάδα γιατί ή ιστορία τούτη έγινε πιά εθνική υπόθεση.

Τυφλωμένος έτσι από την όργη και τόν φιλότιμο, λέει λόγια πικρά:

— Είσαι μικροφιλόδοξος, λέει στόν άδερφό του, και μικρόψυχος. "Όταν ζητούσες την άρχηγία τούς χαιρετούσες όλους... όλο χαμόγελο και γλ'υκα... Μ'α σαν κατάφερες αυτό που ήθελες, σήκωσες τη μύτη ψηλά και δεν πλησιάζεις κανένα. Μάθε όμως πως:

άμα ο καλός τρανένης δεν αλλάζει τρόπο, μ'α π'α πιστός στόν φίλο του τόν π'α μένει, γιατί μπορεί έτσι πιότερο να τόν βοηθήση.

"Ήσουν όμως άξιος για μιά τέτοια τιμή; Αυτό δ'α τόνδειξες άμα φτάσαμε στην Αύλιδα. Μόλις είδες πως οι θεοί δεν έφεραν βολικά τ'α πράματα και δέ φυσούσε πρώτος άγέρας να ξεκινήσουν τ'α καράβια, ευθύς τάχασες και μου ζητούσες συμβουλή τι να κάνης.

"Όχι έγώ, μ'α ο Καλγας σούδωκε την άπόκρισι. "Εκλινες με χίλια σταλιά στόν θέλημα των θεών κι' έστειλες γράμμα στη γυναίκα σου και την κόρη σου νάρθουν. Και τώρα δες! 'Αλλοίμονο στην 'Ελλάδα! "Ω, αλήθεια δεν πρέπει κανείς ποτέ να παρασέρνεται από συμπάθειες προσωπικές σαν πρόκειται να διαλέξη κυβερνήτη στη χώρα ή τόν στρατό!

'Απ' τόν άλλο μέρος ο 'Αγαμέμνωνας, που αυτή τη στιγμή είναι μονάχα ο πονεμένος πατέρας, τόν λέει:

— Γιατί είναι κόκκινα τ'α μάτια σου και φουσομανάς; Ποιός σου φταίει; Θέλεις πίσω τη γυναίκα σου; Μ'α άφ'ου δεν ήσουν ικανός να τη φυλάξεις; Γιατί πρέπει να πληρώσω έγώ τόσο άκριβά τ'α δικά σου σφάλματα; Μ'ε κατηγορείς πως δεν στέλω στην άπόφασί που πήρα. Μ'α είναι κακό να ξανακοιτάξης μιά σου γνώμη και να την αλλάξης αν σου φαίνεται κακή; Ξέρε το λοιπόν: Δέ θ'α σκοτώσω έγώ τόν παιδί μου και να χύνω ύστερα μαύρα δάκρυα μέρα και νύχτα μόνο και μόνο για να χαρής έσύ έκδίκηση.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ

"Αλλα τ'α λόγια τούτα κι' όχι τ'α πρώτα. Σωστά, ναι, τόν παιδί του τόν πανά κανείς.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Φίλους δεν είχα ο άμοιρος, άλλοίμονό μου!

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Τόν δίχως άλλο, αν δέ ζητούσες τόν χαμό τους.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

"Ένα δεν έχουμε γονιό; Πως θ'α τόν δείξης;

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Πρόθυμος είμαι στόν σωστό να σε βοηθήσω.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Φίλος τόν φίλο παραστέκει στην άνάγκη του.

"Έτσι λογοφέρνουν τ'α δυο άδέρφια. 'Η μ'α έχει κι' όλας άποφασίσει.

"Έρχεται τρέχοντας ένας μαντατοφόρος για να π'α στόν 'Αγαμέμνονα πως ή γυναίκα του μαζί με την κόρη τόν την 'Ιφιγένεια και τόν 'Ορέστη, τόν σερνοπαίδι του, φτάσανε στην Αύλιδα. Θαρρεί πως φέρνει ευχάριστη είδησι και προσθέτει:

"Ω! βασιλιά μου, θ'α χαρής που θ'α τούς δ'ας τόσο καιρό που λείπετε απ' τ' άρχοντικό σου. Μ'α έπειδή στράτα πέρασαν πολλή, σε βρύση κοντά καθίσαν δροσερή να ξεποστάσουν.

"Ως τόσο ο στρατός τόν έμαθε τόν έρχομό τους και τρέχουν όλοϋθε να δούν την όμορφη κοπέλλα. Λένε πως θάχουμε γάμους και χαρές... Μ'α ποιός τάχα ν'αναι ο ευτυχισμένος γαμπρός;

'Ο μαντατοφόρος τελειώνει έτσι:

Λοιπόν τόν γάμου έμπρός, νοιαστήτε τ'α πατέρα, βάλτε στεφάνια στόν κεφάλι κι' ή σκηνή μας από τραγούδια και χορούς ν' άντιλαλή!

'Ο 'Αγαμέμνων άκούει με μαραμμένη όψη τούτα τόν λόγια. Δεν πιστεύει άκόμα πως τόσο γρήγορα ήρθε ή καταστροφή που προσπαθούσε να ξεφύγη.

Κρατιέται ως τόσο, ευχαριστεί τόν μαντατοφόρο για την καλή είδησι τάχα και τόν στέλνει μέσα.

Μ'α μόλις τούτος φεύγει άφίνει όλη του την άπελπισία να ξεχυθ'ή. "Ω! πόσο θ'άθελε να ήταν ένας άπλος άνθρωπος τόν λαού για να ρίξη στάχτη στ'α μαλλιά του και να θρηνήση λεύτερα.

'Αλλοίμονό μου, τί να π'α, πούθε ν' άρχίσω, σε δίχτυ βαρείας μοίρας βρέθηκα πιασμένος. Θεός με χτύπησε και τ'α σοφισμάτα μου μ' άλλα τρανότερα πολύ τάχει άφανίσει. Ν'α σέρνης από ταπεινή γενιά καλό ναι, μ'α πορείς να κλαίς κι' ό,τι σ' άρέσει να φω-

νάξης.

"Όμως τ'α τέτοια δεν ταιριάζουνε στόν άρ-

χοντα.

Τόν μεγαλειό με κυβερνά και είμαι τόν κόσμου

δούλος! Ν'α κλάψω ντρέπομαι και ν'α μ'α μην

ντροπή ναι, άφ'ου σε τέτοια συμφορά έχω

πέσει.

Τί πρέπει τώρα στη γυναίκα μου να π'α;

Πως να τη δ'α και πως να την καλωσορίσω;

Σ' όσα με βρήκανε κακά καινούργιο έτούτο

να φτάση έτσι άπροσκάλεστη έδω πέρα κι'

νάς.

Τί φυσικώτερο; Την κόρη της παντρεύει

κι' άποχωρίζεται τόν σπλάχνο της... μ'α έγώ

άσπλαχνος είμαι κι' άσπλαχνα τ'α στάθηκα.

Κι' όσο για τ' άμοιρο κορίτσι — τί κορίτσι,

που ετύς γυναίκα του ο Χάρος θ'α τόν πάρη;—

γονατιστή θαρρώ θ'α με παρακαλέση:

"Πατέρα μου, θ'α με σκοτώσης; Τέτοιο γάμο

και σ'α ν'α κάμης κι' όποιος είναι φίλος σου!"

"Εκεί κοντά κι' ο 'Ορέστης μου θ'α σκούζη,

νάς.

νάς.

νάς.

νάς.

νάς.

νάς.

νάς.

νάς.

νάς.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Είδα απ' τ'α μάτια σου να τρέχη μαύρο δάκρυ και πόνεσα, άδερφέ μου, κι' έκλαψα μαζί σου. Κι' όσα πριν σου π'α λόγια τώρα τ' άπαρ-

ινέμαι.

Δέ σε πικραίνω πιά, στη γνώμη σου έρχομαι...

"Όχι, δεν πρέπει να τόν σκοτώσης τόν παιδάκι σου για τόν δικό μου συμφέρο. 'Εγώ να χαίρομαι και σ'α ν' αναστενάξης; Κι' όλα αυτά για την 'Ελένη; "Ω! δίχως άλλο ήμουν τυφλός πριν, μ'α τώρα ανάθλεψα.

Τ'α δυο άδέρφια ύστερα από τόν λόγια τούτα φιλιώνονται. Θαρρεί κανείς μιά στιγμή πως όλη τούτη ή φοβερή περιπέτεια ήταν σ'α μιά πόρα που έρχεται ξαφνικά στην έσοχη, ξεκαρρίζει τ'α δέντρα της ρεματιάς, ξεχειλίζει τούς ξεροπόταμους που κατεβαίνουν βουίζοντας και συνεπείρονοντας τόν κάθε τι μ'α ύστερα από λίγο ν'α, ο ήλιος λάμπει πάλι και οι σταγονούλες της βροχής στραφταλίζουν σαν πετράδια πολύτιμα πάνω στ'α φύλλα.

Κι' όμως τίποτα πιά δεν μπορεί να σώση την 'Ιφιγένεια.

"Αν ο Μενέλαος πόνεσε τόν άδερφό του, οι άλλοι άράγε θ'α κάνουν τόν ίδιο; "Η θ'α κοιτάζουν ποιό είναι τόν συμφέρο τόν στρατού. Μ'α και ή "Αρτεμις δεν έννοει να στείλη άγέρα πρώτο στ'α καράβια αν δέ γίνη τόν θέλημα της, τί θ' άπογίνη; Μήπως για να γυρίσουν στην πατρίδα τους οι περισσότεροι δέ χρειάζεται ν' άρμενίσουν και μάλιστα κάμποσες μέρες, όπως λόγου χάρι ο 'Ιδομενέας, ο βασιλιάς της Κρήτης, ο 'Οδυσσεάς της 'Ιθάκης και τόσοι άλλοι; 'Ο τελευταίος τούτος είναι πιό έπικίνδυνος. Παμπόνηρος, λαοπλάνος, φιλόδοξος. Θ'α βγ'ή μπροστά στόν λαό και θ'α μιλήση.

"Αν ή 'Ιφιγένεια έλειπε μακριά στις Μυκήνες, τόν πράμα ήταν διαφορετικό: Μ'α τώρα που βρίσκεται έδω, ανάμεσά τους, ό, δίχως άλλο θ'α την άρπάξουν και θ'α κάμουν με τ'α χέρια τους ό,τι άρνιέται να κάμη ο 'Αγαμέμνων. Κι' ύστερα θ' ακολουθήση διχόνοια, πόλεμος έμφύλιος, ποιός ξέρει τί άλλες άκόμα συμφορές.

"Η φοβερή θυσία πρέπει να γίνη. Φρόνιμοι, καθώς είναι, οι γιοί τόν 'Ατρείαν νοιώθουν κι' άποφασίζουν να ύποταχθούν στη μοίρα τους. Για ένα πράμα μόνο φροντίζουν: Πως όλα τούτα θ'α γίνουν έτσι που λιγώτερο να ύποφέρουν όλοι.

Φεύγουν άφ'ου πρώτα παρακαλέσουν τις Χαλκιδιώτικες γυναίκες να κρατήσουν μυστικά όσα είδαν κι' άκούσανε.

Δ'.

Στό περιγιάλι τώρα μονάχα ο χορός άπομένει.

"Ο ήλιος έχει άνεβ'ή κάμποσο. 'Από τόν στρατόπεδο σύμμιχτη βουή φτάνει από φωνές και τραγούδια. Οι στρατιώτες άνάβουν φωτιά, έτοιμάζουν τόν πρωινό τους... Είναι ξένοιαστοι και χαρούμενοι.

"Τι διαφορά αλήθεια, σκέπτεται ο χορός... Τούτοι οι άπλοι άνθρωποι έχουν κι' αυτοί βέβαια σπιτικό και γυναίκα... μ'α την αγαπούν ήσυχα, σ'α μ'α και είναι βέβαιο: δίχως άλλο πως άμα γυρίσουν θ'α την ξαναβρουν τόν ίδιο πιστή κι' άφωσιωμένη.

Δέ μοιάζουν καθόλου με τόν Πάρι λόγου χάρι, που έκαμε την άτιμη πρά-

ξι άπό παράφορη άγάπη, όποτε με τόν Μενέλαο που ξεσήκωσε την 'Ελλάδα στόν πόδι για την ίδια αίτία. 'Η φρονιμάδα σε κάθε περίστασι ν'α, τί είναι τόν καλύτερο για τόν άνθρωπο. "Έτσι παρακινημένος από τούτη την αίτία ο χορός κάνει διάφορες σκέψεις.

"Όποιος κρατάει στην άγάπη του μέτρο και φρόνησι καλότυχον έγώ τόν κρίνω...

Δέ μοιάζουν οι θνητοί στ'α φυσικά κι' ούδ'α στόν τρόπο, μ'α τόν σωστό όμως ξεχωρίζει φανερά.

"Η άνατροφή και ή μάθησι, αυτά στην άρετή οδηγούν και τόν σοφό είναι γνώριμα ή φρονιμάδα... πούχει τόν μέγα χάρισμα πάντοτε τόν προπομένο να βλέπη, κι' όνομα άθάνατο και δοξασμένο να ήκερδίζη.

Καλό ναι σ'α της κρυμμένης να κυνηγ'α την άρετή ή γυναίκα και ο άντρας με την πλήθια δύναμη τη χώρα του ν' αυξάινη.

Μιλάνε ύστερα για τόν Πάρι. "Ήτανε βοσκόπουλο, λέει, σ'α λειθάδια της Φρυγίας κι' άνατράφηκε ανάμεσα στις άσπρες γελάδες παίζοντας σουραύλι... Ξαφνικά ήρθαν κοντά του οι τρεις θεές να κριθούν. "Έγινε τρανός έτσι και μ'αρκρε για την ξενητεία... Μέσα σ'α έλακουστά παλάτια τόν Μενέλαο που έλαμπαν από φίλνις και χρυσάφι γνωρίστηκαν με την 'Ελένη κι' άγαπήθηκαν και φύγανε μαζί.

"Από τότε άναψε τόν κακό. "Όλη ή 'Ελλάδα τώρα άμαρτωμένη πάει να χτυπήση τόν κάστρο τόν Πριάμου.

"Ο Χορός των Χαλκιδιωτισσών ύποδέχεται την 'Ιφιγένεια.

"Η ιστορία βέβαια είναι γνωστή άκόμα και στ'α μικρά παιδιά, μ'α οι γυναίκες ακολουθώντας τόν πολύλογο φυσικό τους, τη λένε και την ξαναλένε μιά που ή περίστασι τούς την θύμιζε.

Ε'.

Και θ'α είχανε άκόμα πολλά να πούνε μεταξύ τους οι καλές νοικοκυράδες από τη Χαλκίδα...

Μ'α ξαφνικά φαίνεται από μακριά μιά μεγαλόπρεπη άμαξα να τρέχη και ν'άρχεται κατά τόν μέρος τους.

Είναι δίχως άλλο ή βασίλισσα Κλυταιμήστρα με την κόρη της την 'Ιφι-

γένεια. Νά τις, φτάσανε κι' όλας. Τη πολύτιμα στολidia, χρυσάφια και πετράδια πολύχρωμα λαμποκοπούν στη ζώνη, στόν λαμό τους, σ'α χοντρά τους βραχιόλια. Και τί όμορφία και τί χάρι είναι τούτη! Μ' άρχοντικά άργά κινήματα ή Κλυταιμήστρα πρώτη σηκώνεται κι' έτοιμάζεται να κατεβ'ή. Τότε προχωρεί κατά τ' άμάξι ή πιό έπίσημη από τις γυναίκες και λείει τούτα τ'α λόγια. Μιλάει τάχα στις συντρόφισσές τις, μ'α τόσο δυνατά ώστε να την άκούη ή βασίλισσα:

Μεγάλη αλήθεια τ'α πούχουν οι μεγάλοι! Νά την ή κόρη τόν μεγάλου βασιλιά και ή βασίλισσα, ό, να την Κλυταιμήστρα. 'Από ψηλά βλαστήσανε και τί ψηλά έχουν φτάσει! Στ'α ταπεινά και τόν άμοιρο τ'α μάτια σαν τούς θεούς φαντάζονε οι τρανοί. Γυναίκες Χαλκιδιώτισσες έλάτε να της παρασταθούμε για να κατεβ'ή, μήπως τόν πόδι της στη γ'ή παραπατήση. Δώστε τόν χέρι μαλακά με γλυκό τρόπο να μη σκιαχ'ή ή βασίλισσα.

Νά μη σκιαχ'ή... Πόσο θ'αναι τρυφερή κι' άσυνήιστη στην άγοραία κίνηση ή μικρή βασιλοπούλα, για να δώση μιά τέτοια έντύπωσι στη γυναίκα τόν χορού. "Ένα περιστεράκι που πετ'α χαρούμενο στη δροσιά τόν γυναικίτη. Και πόσο ή τύχη που την περιμένει φαντάζει άκόμα σκληρότερη.

"Η Κλυταιμήστρα χαιρείται από καρδιάς άκούοντας αυτά.

— "Ω! είναι, λέει στη γυναίκα, μιά καλοσημαδιά τ'α καλά σου λόγια κι' έλπίζω πως ο γάμος της κόρης μου θ'αναι ευτυχισμένος.

"Ο Χορός των Χαλκιδιωτισσών ύποδέχεται την 'Ιφιγένεια.

Μ'α όσα της θυγατέρας μου φέρνω προικιά από τ' άμάξι εφορτώσετε και στη σκηνή προσεχτικά πηγαίνετε τ'α. "Ελα, παιδί μου, κατέβα, πάτησε τόν τρυφερό σου πόδι και σεις κοπέλλες πάρτε τη στην άγκαλιά σας, δώστε μου χέρι για να βαστηχ'α και να ήκηθω από τόν κάθισμα άσφαρτιά στόν χώμα κάτω.

Δέν προφταίνει να δ'ινη παραγγελίες με πρόχαρο πρόσωπο. Είναι δίχως άλλο μιά ευτυχισμένη μάνα.

"Ο 'Αγαμέμνων, που άκούει τόν θόρυβο, βγαίνει από τη σκηνή του. Μόλις τόν βλέπει ή 'Ιφιγένεια δεν κρατιέται, τρέχει και τόν άγκαλιάζει. Την αγαπάει αλήθεια πιότερο απ' όλα τ'α παιδιά του. ('Ακολουθεί)

5.

(Συνέχεια)

— Ποτέ δεν ξεχνώ, αποκρίθηκε ο 'Αλέξανδρος κοιτάζοντας με αλαφριά περιφρόνηση τόν Μέμωνα. 'Ήξερε πώς ήταν 'Ελληνας κι' όμως καταδέχονταν να υπηρετή τούς Βαρβάρους. 'Από ευγένεια όμως δεν είπε τίποτα. 'Ήξερε πώς ο Μέμων ήταν συνετός άνθρωπος και μεγάλος στρατηγός και δεν ήθελε να τόν προσβάλει. Κι' έπειτα είχε έρθει σπíti του, ήταν φιλοξενούμενός του, έπρεπε λοιπόν να μὴν τοῦ πῇ τίποτα, πού να τόν στενοχωρήσει.

— 'Έχει δρόμους; ρώτησε πάλι κοιτάζοντας τὸ Μέμωνα.

— 'Έχει, βασιλόπουλό μου, μεγάλους, φαρδείς δρόμους, προπάντων για στρατιωτικές συγκοινωνίες. Για να μπορή να μετατοπίζεται εύκολα ὁ στρατός, όπου είναι ανάγκη...

— Κι' είναι καλά ὠργανωμένος ὁ στρατός; Τί ὅπλα έχει; Πόσο ἱππικό; Πόσο πεζικό; Πῶς παρατάσσεται στή μάχη; Τί στρατηγούς;

— Ο 'Αλέξανδρος ρωτοῦσε, βιάζονταν να μάθει, ἄκουγε με προσοχή τί τοῦ ἔλεγαν, ἐνοιωθε πῶς τὰ σημείωνε βαθιά στοῦ νοῦ του, τὰ συνέκρινε με ἄλλα πού τοῦ εἶχαν πῇ καὶ προσπαθοῦσε να συμπεράνει τὴν ἀλήθεια.

— Ο Μέμων κοίταζε τὸ νεαρό διάδοχο τῆς Μακεδονίας με κατὰπληξι καὶ θαυμασμό. «Τούτος ὁ νέος, συλλογίζονταν, είναι ὁ φοβερός κίνδυνος τῆς Περσίας. 'Η ψυχὴ του εἶναι γεμάτη ἀπὸ μεγάλα σχέδια. Ποιὸς θὰ μπορέσει να συγκρατήση τὴν ὁρμὴ του;»

— 'Έχουμε καὶ μεγάλα πλοῦτη, εἶπε τώρα ἐπιθετινόντας ὁ Σπιθριδάτης, ὁ Μέγας Βασιλιάς μας ἔχει ὑπόγεια γεμάτα χρυσάφι καὶ πολύτιμα πετράδια. Δὲν ὑπάρχει πλουσιώτερος βασιλέας σὸν κόσμῳ!

— Τὰ πλοῦτη δὲν ἔχουν καμμιὰν ἀξία, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ 'Αλέξανδρος, ἂν δὲν ὑπάρχει ψυχὴ. Αὕτη εἶναι ὁ μόνος πλοῦτος τοῦ ἀνθρώπου.

— 'Έχει καὶ μεγάλη ψυχὴ ὁ βασιλιάς μας! εἶπε ὁ Σπιθριδάτης ὑψώνοντας ὑπερήφανα τὸν τόνο τῆς φωνῆς του.

— Ο Μέμων τοῦ ἔκαμε νόημα να μὴ φωνάζει.

— Θὰ δοῦμε, εἶπε ὁ 'Αλέξανδρος χαμογελώντας.

Σηκώθηκε καὶ χαιρέτησε μ' ευγένεια.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε, γιὰ τίς πληροφορίες πού μοῦ δώσατε. Μακάρι να μπορέσω κι' ἐγὼ μιὰ μέρα να κασάρωσώ με τὰ ἴδια μου τὰ μάτια ὅλα αὐτὰ τὰ θάματα πού μοῦ περιγράφετε. 'Ελπίζω να σὰς ξαναδῶ.

Ἐδῶκε τὸ χέρι του στοὺς δυὸ πρέ-

σβεις κι' ἔφυγε πάλι με τὸ ἴδιο συνηθισμένο του γρήγορο βῆμα.

Κ ε φ. 7.

Οἱ δυὸ πρέσβεις ἔμειναν πάλι μόνοι. Ὁ Σπιθριδάτης κοίταζε τὸ Μέμωνα ἀνίσυχος.

— 'Αν μεγαλώσει αὐτὸς ὁ νέος, χαθήκαμε!, μουρμούρισε.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Μέμων με ὑπόκωφη φωνή. Σωστὸ λιοντάρι!

— Δὲν πρέπει να μεγαλώσει μουρμούρισε ὁ Σπιθριδάτης κι' ἔσφιξε τὴ γροθιά του. 'Ας μὴ χάνουμε καιρὸ ἀπόψε πού θὰ συναντηθοῦμε κρυφὰ με τὸν 'Αρσίτη καὶ τὸν 'Αρτάβαζο πρέπει να πάρουμε μιὰν ἀπόφασι.

— Τί ἀπόφασι;

— Χρήματα ἔχουμε, χρυσάφι ὅσο θέλουμε, θὰ βροῦμε ἕναν κατὰλληλο ἄνθρωπο, θὰ τὸν πληρώσουμε καὶ θὰ τὸν σκοτώσῃ.

— Δύσκολο, εἶπε ὁ Μέμων, δύσκολο κι' ἄνανδρο. Δὲν πρέπει με τέτοιον τρόπο να πολεμοῦμε τοὺς ἐχθρούς μας.

— Πῶς λοιπόν; ἔγρουξε ὁ Σπιθριδάτης θυμωμένος.

— Να ὠργανωθοῦμε κι' ἐμεῖς, ν' ἀποκτήσουμε δυνατό στρατὸ καὶ στόλο καὶ τότε δὲν ἔχουμε να φοβηθοῦμε κανένα. 'Αν εἴμαστε ἀνοργάνωτοι καὶ ἀδύνατοι κι' ὁ 'Αλέξανδρος τοῦτος νὰ ἔξαφανιστῇ, ἕνας ἄλλος θὰ βρεθῇ να μὰς διασκορπίσῃ.

— Δὲ συμφωνῶ, εἶπε ὁ Σπιθριδάτης με πείσμα. Εἶσαι 'Ελληνας, βλέπεις διαφορετικὰ τὰ πράματα ἐγὼ θὰ συ-

Ο Φίλιππος καθόνταν στὸ θρόνο του.

νεννοηθῶ με τοὺς δικούς μου καὶ θὰ πάρουμε μιὰν ἀπόφασι.

— 'Εγὼ, εὐτὺς ἅμα συναντηθοῦμε με τὸ Φίλιππο θὰ φύγω καὶ θ' ἀρχίσω να ἐτοιμάζω τὰ στρατεύματα πού μοῦ μπιστεύτηκε ὁ Μεγάλος Βασιλιάς μας. Ξέρω τώρα πῶς ἔχουμε να κάμουμε μ' ἕνα φοβερὸν ἀντίπαλο.

— Ὁ βασιλιάς τῆς Μακεδονίας, ὁ Φίλιππος, σὰς περιμένει στὴν αἴθουσα τοῦ θρόνου!

— 'Η πόρτα εἶχε ἀνοίξει κι' ἕνας ἀξιωματικὸς με γυμνωμένο ὄρθιο τὸ σπαθί του εἶχε προφέρει με βαρεῖα φωνὴ τὰ παραπάνω λόγια.

Οἱ δυὸ πρέσβεις σηκώθηκαν γρήγορα καὶ τὸν ἀκολούθησαν. Πέρασαν ἕνα μακρὸ σκοτεινὸ διάδρομο· κάπου - κάπου ἕνας μεγάλος λύχνος ἀναθε' κι' οἱ δυὸ πρέσβεις διέκριναν κρεμασμένα στοὺς τοίχους, δεξιὰ κι' ἀριστερά, ἄρματα: ἀσπίδες, δόρατα, σπαθιά.

— Δὲν εἶναι τοῦτο παλάτι, εἶναι στρατόπεδο ψιθύρισε ὁ Σπιθριδάτης περιγελαχτὰ σὸ σύντροφό του.

— Μακάρι νὰ ἦταν καὶ τὸ παλάτι τοῦ Μεγάλου Βασιλιά τέτοιο! συλλογίστηκε ὁ Μέμων, μὰ δὲν εἶναι τίποτα.

Κ ε φ. 8.

— Ὁ Φίλιππος καθόταν σὸ θρόνο του, πάνω σὲ λιονταρίσια προθεία καὶ περίμενε. Δεξιὰ του ἦταν ὁ στρατηγὸς Παρμενίων, ἀριστερά του ὁ 'Αντίπατρος. Κανένας ἄλλος. Εἶχε πῖα νυχτάσει, μεγάλοι μπουτζίνιοι λύχνοι ἦταν ἀναμμένοι στὶς γωνίες καὶ μπροστὰ ἀπὸ τὸ θρόνο. Μέσα στὴν ἀναλαμπὴ τῶν λυχναριῶν διέκρινες τὸ πρόσωπο Φιλίππου να χαμογελάει πονηρά.

— 'Ερχονται να μὰς προσφέρουν εἰρήνη! εἶπε ὁ Παρμενίων. Τί πρέπει να τοὺς ἀπαντήσουμε;

— Ποιὸ εἶναι τὸ συμφέρο μας; ρώτησε ὁ πανούργος Φίλιππος. Ποιὸ εἶναι τὸ συμφέρο μας; Αὐτὸ θὰ μὰς ὁδηγήσῃ.

— Να κερδίσουμε καιρὸ, ἀποκρίθηκε ὁ 'Αντίπατρος. Δὲν εἴμαστε ἀκόμα ἐτοιμοί. 'Ακόμα ἡ 'Ελλάδα δὲν ἡσύχασε, ἀπὸ τὴ Θράκη κι' ἀπὸ τὸ Δούναβι οἱ βάρβαροι μὰς ἐνοχλοῦν· πρέπει να κερδίσουμε καιρὸ.

— Θὰ τὸν κερδίσουμε! εἶπε ὁ Φίλιππος. Μὴν ἀνησυχεῖτε.

Σώπασε λίγο κι' ὕστερα δείχνοντας τὴ λιονταρίσια προθεία ὅπου καθόνταν:

— Θὰ παραγγεῖλω, εἶπε γελώντας, να μοῦ φέρουν καὶ κάμποσες προθείες ἀλεπούς να κάθονται πὶδ ἀναπαυτικά. Μοῦ ἀρέσει τὸ δυνατό λιοντάρι, μὰ κάποτε πὶδ χρήσιμη εἶναι ἡ παμπόνηρη ἀλεπού.

Τὸ βαρὺ παραπέτασμα σὸ βάθος τῆς αἴθουσας κουνήθηκε κι' ἀνοίξε. Ὁ ἀξιωματικὸς με τὸ γυμνὸ σπαθί

πρόδρα καὶ πίσω του οἱ δυὸ πρέσβεις. Ἐπεσαν, κατὰ τὴν ἀσιατικὴ συνήθεια, μπρούμυτα χάμω καὶ προσκύνησαν τὸν βασιλέα.

— Σηκωθῆτε, εἶπε ὁ Φίλιππος με γλυκεῖα φωνή, βρίσκεστε στὴν 'Ελλάδα καὶ δὲν ἔχουμε ἐμεῖς τὴ συνήθεια να προσκυνοῦμε.

Οἱ δυὸ πρέσβεις σηκώθηκαν.

— Καλῶς ὥρισάτε! τοὺς εἶπε με μεγάλη ευγένεια ὁ Φίλιππος. Πῶς εἶναι ἡ υἱεία τοῦ ἀγαπημένου μου Μεγάλου Βασιλέα;

— Χαιρετάει τὴ βασιλεία σας, ἀποκρίθηκε ὁ Μέμων καὶ μὰς στέλνει...

— 'Έχουμε καιρὸ, ἔχουμε καιρὸ να μιλήσουμε με τὴν ἡσυχία μας, εἶπε ὁ Φίλιππος διακόπτοντας τὸν πρέσβη. Θὰ εἴστε κουρασμένοι ἀπὸ τὸ μακρὸ ταξίδι, δὲ θέλω να σὰς κουράσω περισσότερο...

— Μὲ τὴν ἀδεία σου, βασιλιά μου, ἐπέμενε ὁ Μέμων. Εἶναι ἀνάγκη...

— 'Η φιλοξενία, διέκοψε πάλι ὁ Φίλιππος, ἡ φιλοξενία στάθηκε πάντα ἕνας ἀπὸ τοὺς πὶδ ἱεροὺς νόμους τῆς 'Ελλάδας· μὴ θέλετε να τὸν παραβῶ. 'Αγαπητοί μου ἔνοι, τὸ λουτρό σας εἶναι ἐτοιμὸ, τὸ τραπέζι σας στρωμένο, ἔδωκα διαταγές. Λουστήτε, δειπνήστε, ἀναπαυτήτε. 'Έχουμε καιρὸ...

— Αὔριο; ρώτησε ὁ Μέμων.

— 'Ισως, ἀποκρίθηκε ὁ Φίλιππος, ἴσως. Πολὺ θὰ ἤθελα. Μὰ καθὼς θὰ ἐξέρετε ἐτοιμάζουμε γιὰ πόλεμο. Πρέπει ν' ἀνέβῳ ὡς τίς ἐκβολές τοῦ Δούναβι, μέσα σὲ βάρβαρες φυλές, να στερεώσω τὰ σῦνρά μου. Μαντεύω τί ἦρθατε να μοῦ προτείνετε...: Να μοιραστοῦμε τὸν κόσμῳ· να πάρω ἐγὼ τὴν Εὐρώπη καὶ σεῖς τὴν 'Ασία. Δώσετέ μου λοιπόν καιρὸ να στερεώσω τὸ κράτος μου στὴν Εὐρώπη. Μὴ βιάζεστε... 'Εμεῖς ἔχουμε μιὰ παροιμία ἐδῶ: «Ὅταν βιάζεται ἡ σκύλα κάνει τὰ σκυλάκια τῆς τυφλάς». 'Ας μὴ βιάζωμαστε κι' ἐμεῖς.

— Ὁ Σπιθριδάτης μάζεψε τὰ φρύδια του θυμωμένος. 'Ήταν ἐτοιμὸς να πεταχτῇ να μιλήσῃ. Μὰ ὁ Μέμων τοῦ ἔκαμε νόημα καὶ μαζεύτηκε πάλι.

— Βασιλιά μου, εἶπε, δώσε μου τὴν ἀδεία...

— Ὅταν γυρίσω, ὅταν γυρίσω, ἀγαπητὲ Μέμων, τὸν διέκοψε πάλι ὁ Φίλιππος. Ὅταν θὰ γυρίσω ἀπὸ τὸν πόλεμο θὰ μιλήσουμε, θὰ δῆτε, σὰν καλοὶ φίλοι. Μὴ στενοχωριέστε, παρακαλῶ, μὴ στενοχωριέστε. Θὰ κάμω ὅ,τι μπορῶ να τελειώσω γρήγορα πρὸς χάρι σας. Αὔριο μεθαῦριο θὰ κινησῶ με τὸ στρατό μου... Σὲ λίγες μέρες, σὲ μιὰ βδομάδα, δυὸ, τρεῖς τὸ πολὺ, τέσσερις, θάχω γυρίσει. Καὶ τότε με τὴν ἡσυχία μας θὰ μιλήσουμε γιὰ τὰ σοβαρὰ ζητήματα πού ἀπασχολοῦν τίς δυὸ χώρες μας.

Λογαγὲ 'Αμύντα, εἶπε γνέφοντας σὸν ἀξιωματικὸ πού στεκόταν με γυμνωμένο πάντα τὸ σπαθί του στὴ μεγάλη θύρα, λογαγὲ 'Αμύντα, ὁδήγησε τοὺς ἀγαπητοὺς μας ἔξενους σὸ διαμερισμά τους. Καὶ δῶσε διαταγὴς να τοὺς περιποιηθοῦν σὰ βασιλιάδες!

Σήκωσε τὸ χέρι του, ἀποχαιρέτησε τοὺς πρέσβεις. Κι' αὐτοὶ ἔπεσαν πάλι καὶ προσκύνησαν καὶ θέλοντας καὶ μὴ βγήκαν ἀπὸ τὴν αἴθουσα τοῦ θρόνου.

«Παμπόνηρη ἀλεπού! Παμπόνηρη ἀλεπού!», μουρμούριζε ὁ Μέμων θυμωμένος πού δὲν τοῦ ἀφῆκε ὁ Φίλιππος καιρὸ να μιλήσῃ.

Κι' ὁ Φίλιππος, ἅμα ἔφυγαν πῖα οἱ πρέσβεις, ἄρχισε, ἡσυχος, εὐχαριστήμενος, να γελᾷ. Στράφηκε στοὺς δυὸ του στρατηγούς.

— Λοιπόν; τοὺς ρώτησε.

— Περιφῆμα! ἀποκρίθηκε ὁ 'Αντίπατρος. Κερδίζουμε, κερδίζουμε καιρὸ!

Κ ε φ. 9.

— 'Η νύχτα ἔπεσε πάνω ἀπὸ τὸ Παλάτι, πάνω ἀπ' ὅλη τὴν πολιτεία, οἱ πόρτες ἔκλεισαν, τὰ φῶτα ἔσβησαν, οἱ ἄνθρωποι παραδόθηκαν σὸν ὕπνῳ ν' ἀναπαυτοῦν.

Ο 'Αλέξανδρος τοὺς ρωτοῦσε, βιάζονταν να μάθει.

— Πότε να ἐξημερώσῃ... Πότε να ἐξημερώσῃ... ψιθύριζεν ὁ φίλος μας ὁ Στέφανος, πέφτοντας σὸ σκληρὸ στρατιωτικὸ του στῆμα. Βιάζονταν να ἐξημερώσῃ, γιατί αὔριο ἦταν γιορτὴ κι' εἶχαν συμφωνήσει με τὴν 'Αλκα να πᾶνε σὸ πανηγύρι, ἀπέξω ἀπὸ τὴν πόλι. Εἶχαν πάει καὶ πέρυσι καὶ θυμάται τί καλὰ πού πέρασαν. Ὁ μικρὸς ναὸς τῆς 'Αθηνᾶς ἦταν στολισμένος με κλάδους ἐλιάς καὶ στὴ μικρὴ πλατεία οἱ πραγματευτὰδες εἶχαν ἀπλώσει τίς πραγματείες τους—παιχνιδάκια, γλυκίσματα, μικρὰ τόξα, σπαθάκια, κοῦκλες. Πὶδ πέρα κρᾶσι καὶ κρέατα ψημένα καὶ ψάρια τῆς λίμνης. Πὶδ πέρα πλοῦσιους χιτώνες καὶ μαντύες καὶ κόκκινα σαντάλια...

Κοιμήθηκε λοιπόν ὁ Στέφανος καὶ νειρεύτηκε πῶς ἦταν σὸ πανηγύρι μαζί με τὴν 'Αλκα καὶ τοὺς δυὸ πὶδ καλοὺς τοὺς φίλους, τὸν 'Ερμόλαο καὶ τὸ Λεωνίδα κι' εἶχαν ἔρθει, λέει, κι' ὁ 'Αλέξανδρος με τοὺς φίλους του· κι' αὐτοὶ καθάλλικεσαν μεγάλα κόκκινα ἄλογα καὶ τραγουδοῦσαν...

Πρὶν να ἐξημερώσῃ ὁ Στέφανος πεταχτήκε ἀπάνω. 'Ἐτρεξε σὸ παρὰθυρο. 'Η μέρα φαίνονταν να γίνη ὥραια. Μήτε ἕνα σύννεφο σὸν οὐρανὸ, ὁ αὐγερινὸς ἔλαμπε στὴν ἀνατολή, τὰ πουλιά κελαδοῦσαν...

Οἱ γονεῖς τοῦ Στέφανου εἶχαν κιόλας ἐγπνήσει· ὁ πατέρας του ἦταν σὸν κῆπο, ἡ μητέρα του ἔβραζε δυόσμο γιὰ να πιοῦν πρωί-πρωί να ζεσταθοῦν.

— Μητέρα, εἶπε ὁ Στέφανος, να πάω σήμερα με τὴν 'Αλκα σὸ πανηγύρι;

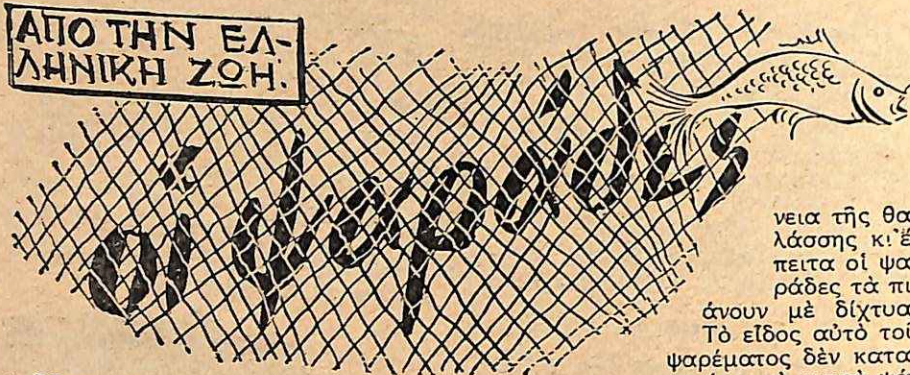
— Να πᾶς, παιδί μου, να πᾶς, ἀποκρίθηκε ἡ καλὴ μητέρα. Μὰ ἄφησε να ψηλώσῃ λίγο ὁ ἥλιος, μὴν κρυώσῃς... 'Υστερα θάρρῳ κι' ἐγὼ να κρατῶ στὴ χάρι τῆς ἑνα πρόσφορο...

— Ὁ πατέρας μῆκε μέσα κρατώντας μιὰ φούχτα βοτάνια πού εἶχε τώρα μαζέψει ἀπὸ τὸν κῆπο.

— Δὲν ἔχεις σήμερα γυμναστήριο; ρώτησε τὸ Στέφανο.

— 'Εχεις δίκιο, ἔχεις δίκιο, Φίλιππε, ἀπαντοῦσε τότε ἡ καλὴ 'Ελπινίκη. Κάνε ὅπως σὲ φωτίζει ὁ Θεός!

('Ακολουθεῖ)

νεια της θαλάσσης κι' έπειτα οι ψαράδες τὰ πιάνουν με δίχτυα. Τò είδος αυτό του ψαρέματος δεν καταστρέφει τὸ μικρὸ ψάρι.

Όταν άχνιστό και καλομαγευμένο φθάνη στο τραπέζι μας τὸ ψάρι και ετοιμαζώμαστε νὰ τὸ φάμε με τόσο όρεξη, συλλογίζομαστε τάχα πόσο κόποι και πόση εργασία χρειάσθηκαν γιὰ νὰ βρεθῇ τὸ όρεκτικό φαγητό μας έτοιμο στο πιάτο μας; Σκεφθήκαμε τούς μόθους και τούς κινδύνους τῶν ψαράδων γιὰ νὰ πιάσουν τὰ ψάρια; Έτρεξε ἡ σκέψι μας στη ζωὴ τους και στην εργασία τους;

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ ζωὴ τῶν ψαράδων μας εἶναι πολὺ κουραστική. Γεμάτη με κόπους, με κινδύνους, με περιπέτειες. Ὁ κόσμος αὐτός πού αγωνίζεται στη θάλασσα γιὰ νὰ μᾶς ξεασφαλίσῃ τὸ ψάρι και τ' ἄλλα θαλασσινὰ τρόφιμα, εἶναι ἕνας κόσμος ἀπλῶν και θαρραλέων ἀνθρώπων, μιὰ τάξι ἀπὸ εργάτες γεμάτους ζωὴ και ἀποφασιστικότητας. Ἡ ζωὴ τους εἶναι γεμάτη φροντίδες και μόθους. Μὰ φωτίζεται βέβαια και με χαρές.

Μία ἀπὸ τίς πιὸ ἀπλές εργατικές μας τάξεις, μιὰ ἀπὸ τίς πιὸ τοιμηρές, μὰ και μιὰ ἀπὸ τίς φωτότερες εἶναι οἱ ψαράδες μας. Τὸ λέει και τὸ λαϊκό δίστιχο:

«Τὸ κυνηγοῦ και τοῦ ψαρά τὸ πιάτο δέκα φορές εἶν' ἀδειανό και μιὰ φορά γεμάτο».

Πολλές φορές οἱ ψαράδες μας βγαίνουν γιὰ ψάρεμα, τυραννίδωνται μέρες και νύχτες ὁλόκληρες και δὲν πιάνουν τίποτε. Οὕτε γιὰ νὰ φᾶνε οἱ ἴδιοι. Μὰ κάποτε πιάνουν πολλὰ ψάρια και βγάζουν μετὰ παραπάνω τὸν κόπο τους. Γι' αὐτὸ δὲν ἀπελπιζονται.

Πολλὰ και διάφορα εἶναι τὰ εἶδη τοῦ ψαρέματος. Στις ἑλληνικές θάλασσες τὸ ψάρεμα δὲν εἶναι διωργανωμένο ὅπως ἄλλου. Δὲν υπάρχουν μεγάλα καράβια με εἰδικὰ μηχανήματα, ὅπως υπάρχουν στις Βόρειες θάλασσες. Στις θάλασσές μας οἱ ψαράδες ἀκολουθοῦν τούς παλαιούς τρόπους ψαρέματος. Κι' αὐτοὶ εἶναι: ἡ τράτα, ἡ ἀνεμότρατα, τὰ γρι-γρί, οἱ καλαμωτές, οἱ καθέτες και οἱ κιούρτοι.

Έχει πολλές τεχνικές λεπτομέρειες κάθε είδος ψαρέματος. Λεπτομέρειες πού τίς έβρουν οἱ ψαράδες μας, μὰ θὰ μᾶς έπιασαν πολὺν χώρο νὰ τίς περιγράψουμε έδῶ.

Σήμερα τὸ πιὸ συνηθισμένο είδος ψαρέματος εἶναι τὰ γρι-γρί ἢ γκιργκίρια. Εἶναι μιὰ σειρά ἀπὸ βάρκες, πού τίς σέρνει μιὰ βενζινακάτος. Τὸ ψάρεμα γίνεται τὴν νύχτα, ὁπότε ἀναβουν τὰ γρι-γρί μεγάλες λάμπες. Τὸ φῶς τραβά τὰ ψάρια στην ἐπιφά-

ρι κι' έτσι ὁ πολλαπλασιασμός δὲν σταματάει. Ἀντίθετα ἡ τράτα, και μάλιστα ἡ ἀνεμότρατα, πού ρίχνουν τὰ δίχτυα ἔως τὸν βυθὸ τῆς θάλασσας, ὅπου τὰ ψάρια γεννοῦν και ἀφίνουν τ' αὐγά και τὰ μικρά τους, καταστρέφουν τὴ νέα γενεὰ τῶν ψαριδῶν.

Πιὸ καταστροφικό είδος ψαρέματος εἶναι ἡ δυναμίτις, πού ἐξαφανίζει κάθε ψάρι, μικρὸ ἢ μεγάλο, σὲ μεγάλην ἔκτασι. Τώρα ὅμως τὸ ψάρεμα με δυναμίτι ἔχει τέλεια ἀπαγορευθῇ και κάθε καλὸς πολίτης ἔχει ὑποχρέωσι νὰ καταγγέλλῃ κάθε ψαρά, πού θὰ θελήσῃ νὰ μεταχειριστῇ δυναμίτι. Μὰ τὸ ψάρεμα αὐτὸ εἶναι κι' ἐπικίνδυνο. Πολλοὶ ψαράδες, σὲ παλαιότερα χρόνια, ἔσκοτώθηκαν ἢ ἔχασαν χέρια και πόδια κι' ἔγιναν ἀνάπηροι ἀπὸ ἐκρήξεις τῆς δυναμίτιδος ὅταν ἔψαρευαν.

Στὸ ψάρεμα, τόσο με τὰ γρι-γρί, ὅσο και με τίς τράτες και με τίς ἀνεμότρατες, σχηματίζεται μιὰ συνεταιρική συντροφία, πού ἐργάζεται μαζί. Ἡ συντροφία αὐτὴ λέγεται «σοῦρμιο» κι' ὁ ἀρχηγός της «καπετάνιος».

Τὸ ψάρεμα με τίς τράτες και ἀνεμότρατες γίνεται τὴν ἡμέρα. Μετὰ τὰ γρι-γρί γίνεται τὴ νύχτα και μάλιστα νύχτα χωρίς φεγγάρι, ὅπως λέει και τὸ σχετικό τετράστιχο:

«Σὰ γιομίσῃ τὸ φεγγάρι
τὸ γρι-γρί δὲν πιάνει ψάρι.
Κι' ἅμα πιάσῃ τὸ σκοτάδι
τὸ γρι-γρί πιάνει τὸ ψάρι».

Κάθε φορά πού τὰ δίχτυα ρίχνονται μετροῦν οἱ ψαράδες μιὰ «καλάδα». Έτσι ἕνα ψάρεμα μπορεῖ νὰ γίνῃ με πολλές καλάδες, γιὰτὶ δὲν πιάνουν κάθε φορά ἄρκετὸ ψάρι.

Όταν πιάσουν τὰ ψάρια οἱ ψαράδες τὰ ξεδιαλέγουν. Καὶ κατόπιν ἢ τὰ πωλοῦν και μοιράζονται τὰ χρήματα ἢ μοιράζονται τὰ ψάρια. Ὡστόσο ἀπὸ κάθε «καλάδα» ὁ καπετάνιος μοιράζει στοῦ σοῦρμιο γιὰ δῶρο και ἀνάλογη ποσότητα ψάρια ἔξω ἀπὸ τὸ ταχτικό μερτικό. Αὐτὸ τὸ δῶρο τὸ λένε οἱ ψαράδες «προκάδα».

Τὸ πιὸ μονότονο διάστημα στοῦ ψαρέματος εἶναι ὅταν τὸ σοῦρμιο τραβάει κουπιὰ γιὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ξηρὰ και νὰ πάῃ στὸν τόπο τοῦ ψαρέματος. Γιὰ νὰ ποικίλλεται αὐτὴ ἡ μονοτονία και γιὰ νὰ γίνεται ρυθμικὸ τὸ δράσημα τῶν κουπιῶν συνηθίζουν οἱ ψαράδες νὰ τραγουδοῦν σιγὰ και ρυθμικά. Αὐτὸ λέγεται «βόγας».

«Έξαφνα μιὰ τέτοια βόγα, πού ἀκούσαμε στὰ νησιά τοῦ Ἰονίου εἶναι τούτη:

«Βίρα νὰ βιράρουμε
βίρα νὰ βιράρουμε
και νὰ βολτατζάρουμε...».

Στὴν Κρήτη συνηθίζεται μιὰ τέτοια:

«Έλα πάνω, μπράβο,
Έλα πάνω, μπράβο.
Στις δεκαπέντε τοῦ Μαγιοῦ
π' ἀνθίζει τὸ ζεμποῦλι,
ἀκούστε με νὰ σᾶς τὸ πῶ
τῆς Σώσας τὸ τραγούδι...».

Στὸν Εὐβοϊκὸ τραγουδοῦν κάτι τέτοιο:

«Έλα πάνω,
ἀντε, παιδιά, ἔτσι.
Στὸν κάθο τῆς καθο Μαλιάς
κερὶ θὰ πᾶ ν' ἀνάψω...
«Έ ρε παιδιά
ἀλέστα!».

Όταν ἡ «βόγα» λέγεται ὁμορφα και ρυθμικά, οἱ ψαράδες νοιώθουν λιγώτερο τὸν κόπο τοῦ κουπιοῦ.

«Έχουν και τίς ὥρες στιγμές τῆς ζωῆς τους οἱ ψαράδες. Όταν πιάσουν ἄφθονο ψάρι και τὸ καλοπουλήσουν, ἀναπαύονται γιὰ λίγο και τρῶνε εὐχαριστημένοι. Έχουν χρῆμα νὰ στείλουν και στὰ σπίτια τους. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ μεγάλη τους χαρά. Κι' ἔπειτα τρῶνε μαζί τὴν περίφημη «κακαθία» τους.

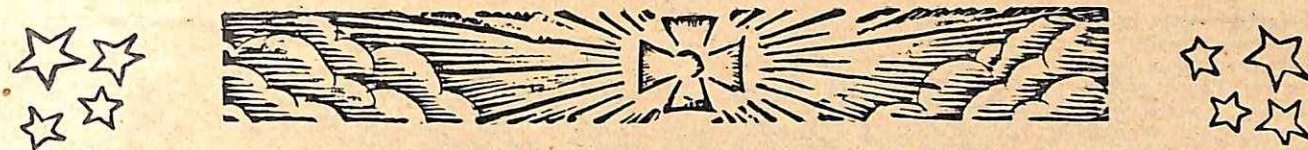
Τὸ φαί αὐτὸ γίνεται ἀπὸ ψάρια κατὰλληλα γιὰ σοῦπα. Τὰ βράζουν οἱ ἴδιοι οἱ ψαράδες πλάι στοῦ γιαλό. Καὶ ἡ κακαθία εἶναι κάτι τι νοστιμώτατο. Γιὰ νὰ γίνῃ καλὴ ἡ κακαθία, πρέπει νὰ βράσουν μαζί τὰ καλὰ και εἰδικὰ ψάρια: μουγκριά, σκορπιοί, δράκαινες, πέγκες, χρυσόψαρα, σαρπιέροι, χάνοι και ἄλλα πετρόψαρα.

Οἱ ψαράδες εὐχαριστοῦνται πολὺ ἀπὸ τὴν κακαθία. Ὅλο τὸν καιρὸ πού ψαρεύουν, τρῶνε αὐτὸ τὸ ἴδιο φαγητό. Καὶ ὅμως δὲν τὸ βαριοῦνται. Μὰ ἔχουν και πάντα ὄρεξι, γιὰτὶ ἐργάζονται πολὺ και κουραστικά. Καὶ ἔβρουμε ὅτι ὁ κόπος και ἡ ἐπιμονὴ ἐργασίας ἀνοίγουν τὴν ὄρεξι...

Φ. Γιοφύλλης

Παίρνουν και μιὰ ποσότητα ψάρια ὡς δῶρο.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (17ης Μαρτίου)

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐξελεῖν εἰς τὴν Γαλιλαίαν και εὐρίσκει Φίλιππον και λέγει αὐτῷ ἀκολουθεῖ μοι. Ἦν δὲ ὁ Φίλιππος ἀπὸ Βηθσαϊδά, ἐκ τῆς πόλεως Ἀνδρέου και Πέτρου. Εὐρίσκει Φίλιππον τὸν Ναθαναὴλ και λέγει αὐτῷ δὲν ἔγραψε Μωϋσῆς ἐν τῷ νόμῳ και οἱ προφηταί, εὐρήκαμεν, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Ναθαναὴλ ἐκ Ναζαρέτ δύναται τί ἀγαθὸν εἶναι; Λέγει αὐτῷ ὁ Φίλιππος ἔρχου και ἴδε. Εἶδεν ὁ Ἰησοῦς τὸν Ναθαναὴλ ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν και λέγει περὶ αὐτοῦ ἴδε ἀληθῶς Ἰσραηλίτης, ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι. Λέγει αὐτῷ Ναθαναὴλ πόθεν με γινώσκεις; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς και εἶπεν αὐτῷ πρὸ τοῦ σε Φίλιππον φωνῆσαι, ὅντα ὑπὸ τὴν συκὴν εἶδόν σε. Ἀπεκρίθη Ναθαναὴλ και λέγει αὐτῷ Ραβί, σὺ εἰ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἰ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ. Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς και εἶπεν αὐτῷ ὅτι εἶπον σοι, εἶδόν σε ὑποκάτω τῆς συκῆς, πιστεύεις; μείζω τούτων ὄμει. Καὶ λέγει αὐτῷ ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὁμῖν, ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεωγόμενον, και τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ἀναβαίνοντας και καταβαίνοντας ἐπὶ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου.

* ΠΙΣΤΙΣ, Ο ΦΩΤΕΙΝΟΣ ΟΔΗΓΟΣ *

Πολλές φορές κι' ἀπὸ πολλοὺς ἔχει λεχθῇ πὺς ἡ νεότης εἶναι πάντα πηγὴ εὐγενῶν πόθων και μεγάλων ἀγαθισμῶν. Κι' ἐτοιμάσθων ἀκόμη, πὺς στὰ χέρια τῶν νέων βρισκεται ἡ τύχη τοῦ ἔθνους, κι' ἀπ' αὐτοὺς ἐξαρτάται ἡ πρόοδος και ἡ ἐξύψωσις τῆς αὐριανῆς κοινωνίας. Πόσο σωστά εἶν' ἂν αὐτὰ, μποροῦν, καλύτερα ἴσως ἀπὸ κάθε τρίτον, νὰ τὸ βεβαιώσουν οἱ ἴδιοι οἱ νέοι, ὅχι πιά μόνον ἀπ' τὴν ἀντικειμενικὴ παρατήρησι, μὰ κι' ἀπὸ τὴν προσωπικὴ τους πείρα. Τὸ ὄνειρό τους πάντα ἡ εὐτυχία. Συνθήματά τους ἡ πρόοδος κι' ἡ δόξα. Ὁ λογισμὸς τους πρὸς τὴν πληρότητα τῆς χαρᾶς, πρὸς τὴν δολοκλήρωσι τῆς ζωῆς.

Μεγάλοι πόθοι, ἀλήθεια! Εὐγενικές ἐφέςεις τῆς ψυχῆς. Κι' ὅμως πολλές φορές—τί κρίμα!—οἱ πόθοι αὐτοὶ σβήνουν ἀνικάνωποι και ἀτελεσφόροτοι, πολλές φορές ἔχουν συντριβὴ και καταρρέουσιν πρὸς τὸν ἀπὸ τοῦ μωροῦς ἐξοχισμὸ τῆς ζωῆς, δαρμένοι ἀπὸ βράχους και σκληρῆς πραγματικότητας. Πὺς θὰ μπορέσῃ κανεὶς νὰ ξεφυγῇ τὴν ἀπογοήτευσιν αὐτή; Τί χρειάζεται γιὰ νὰ γλυτώσωμεν ἀπὸ τὸν ἐκμηδενισμό; Μᾶς χρειάζεται ἕνας ὁδηγός. Κάθε νέος πού θελεῖ νὰ ἐπιτύχῃ στὴ ζωὴ, νὰ συνεισφέρῃ κι' αὐτὸς κατὰ θετικὸν τὴν ἐποχὴν και στὴ γενεὰ του, ἔχει πάντα ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα ὁδηγὸ στὴ ζωὴ. Σὲν τὸ καράδι πού ταξιδεύει, χρειάζεται κι' αὐτὸς ἕνα ἄκοιμητο πολικὸν ἀστέρι, πού θὰ τοῦ δώσῃ τὸν προσανατολισμό, και πού θὰ λάμπῃ πάντα στὸν πνευματικὸν του ὁρίζοντα, παρήγορος ἐνισχυτὴς και φωτεινὸς καθοδηγητής.

Υπάρχει ὁμῶς ἕνας τέτοιος ἀσφαλὴς ὁδηγός, πού νὰ φωτίσῃ τὸ δρόμο μας και νὰ μᾶς κρατήσῃ σταθερὰ στὴν ἴσκιαν τῆς ἀγάπης. Ὁ ναὶ, ὁπάρχει και μᾶς προσφέρεται πάντα πρόθυμα και θέλει τὴν συντροφία μας, κι' ἂν ἐμείς δὲν τὸν ἐγκαταλείψωμε, γίνεται ἀχώριστος και πολὺτιμος φίλος, πού μᾶς παρακολουθεῖ στὰ βήματά μας ἰσόδια και δὲν μᾶς ἀφήνει μήτε μιὰ στιγμή. Κι' ὁ ὁδηγὸς αὐτός εἶναι ἡ Πίστις. Τὸ μόνον σύστημα κι' ἡ μόνη διδασκαλία πού δίνει στοὺς ἀνθρώπους τὸ φῶς, πού λάμπει και ἐξιδιαιτέλει τὰ μεγάλα κι' αἰώνια προβλήματα, εἶναι ἡ χριστιανικὴ πίστις. Αὐτὴ προσφέρει στὸν κάθε ἀνθρώπο τὴν ἀλήθεια ἀπλὴν κι' ὁλόφωτη, χειροπιαστὴν και

καταφάνερη, ἱκανοποιητικὴν και γιὰ τοὺς σοφοὺς, ἀντιληπτὴν και τοὺς ἀσόφους, ἀντίκριση τῆς ἀνυστοῦς ἀσφάλειας τῆς ἀληθείας. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀληθινή διδασκαλία πού ἔξω ἀπ' αὐτὴν τὰ σκεπάζει σκοτάδι και σύγχυσις.

Κυριότατη τὴν Εἰκοστὴ αἰῶνα τώρα ὑψώνεται στὸ πνευματικὸν στερέωμα τοῦ κόσμου, ὅπως ὁ ἥλιος στὸν ὁρίζοντα και σκορπίζει δλοῦδε, ὅπου εἶναι εὐπρόσπικτος, φῶς και ζεστασιά, κι' ἀλήθεια και παρηγορία κι' ἀγάπη.

Εἰκείνι πού ἐνίκησαν τὸ δισταγμό, πού δὲν ἀφῆσαν τὴν ψυχὴν τους νὰ τὴν μολύνῃ τὸ μικρόδιο τῆς ἀμφιβολίας, πού ἐπνέσαν μέσα τους τὴν προκατάληψιν κι' ἔβωσαν τόπο γιὰ νὰ περάσῃ στὴν ψυχὴν τους ἡ πίστις, αὐτοὶ μποροῦν νὰ μιλήσουν και νὰ πῶν ἀπ' τὴν πείρα τους, πόσο ἡ πίστις καταναύει τὸ πνεῦμα και πόσο τὰ ψυχικά μᾶτια τῶν ἀνθρώπων δυναμώνουν κι' ὁφώνεται μ' αὐτὴν τὸ βλέμμα ὡς τὰ δυσπρόσιτα θάλασσα τῆς θείας δόξης και γίνεται ὁ ἀνθρώπος κατὰ τὴν φράσιν τοῦ ἀποστόλου Πέτρου «ἐκπότης τῆς θείας μεγαλειότητος». Ὅλα τὰ φῶτα τῶν ἀνθρώπων κι' ὅλα τὰ πνεύματα κι' οἱ σοφίαι τῆς γῆς νὰ συγχωνευθοῦν στὴ διάνοιάν του, πού

τὴν πιστὴν ἀς πάρωμε κι' ἐμείς γιὰ ὁδηγὸ στὴ δικὴν μας πορεία. Τὴν πιστὴν πού φωτίζει τὸ νοῦ κι' ἀγνίζει τὴν καρδίαν και παρουσιαστικῶς δλοζώντανους μπροστὰ στὰ μάτια τῆς ψυχῆς τοὺς ἀόρατους πνευματικούς κόσμους. Τὴν πιστὴν πού ἐξακολουθεῖ πάντοτε νὰ εἶναι ἡ πηγὴ τῶν μεγάλων ἐμπνεύσεων κι' ὁ συντελεστής τῶν εὐγενῶν πραγματοποιήσεων, και γιὰ τὴν ὁποία μιλοῦσεν ὁ Ἀρχηγός, ὅταν ἔλεγε πρὸς τοὺς ἐκπαιδευτικούς τοῦ κράτους μας: «Χωρὶς τὴν Πίστιν και τὴν ὀρθόδοξον, τίποτε δὲν γίνεται».

Α. Ι. ΓΚΙΑΛΑΣ

«Νά γίνεται πρότυπα νεανίδων, νά σᾶς δείχνουν στὸν δρόμον καὶ νά λένε: Τὴν βλέπεις αὐτὴν τὴν νέαν; Εἶναι τόσο σερμένη, τόσο καλὴ, γιατί ἀνήκει στὴν Ἑθνικὴ Ὀργάνωσι Νεολαίας. Γι' αὐτὸ θὰ χρειασθῇ μιὰ αὐτοπειθαρχία».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Εἰς τὴν Νεολαίαν

ΑΥΤΟΠΕΙΘΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΣΕΜΝΟΤΗΤΑ

Νέο κορίτσι.

Ἀγαπητὴ Φαλαγγίτισσα,

«Κεῖνος ποὺ νικᾷ κάθε τόσο τὸν ἑαυτὸ του ἐπιτυχαίνει μιὰ ἀληθινὰ περὶ λαμπρὴ νίκη», εἶπε κάποιος σοφός. Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρουμε πὼς κάθε μέρα καὶ κάθε ὥρα ὁ μεγαλύτερος ἐχθρός μας εἶναι ὁ ἑαυτός μας. Ἀν κατορθώσουμε ἀπὸ πολὺ νεαρὴ ἡλικία νὰ τὸν ὑποτάξουμε, τότε κερδίσαμε στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, τότε μπορούμε νὰ βάλουμε σκοποὺς καὶ νὰ ἐπιτύχουμε τέρματα. Τότε θὰ διαβούμε ἀγύγυστα κάθε λόφο γιὰ νὰ φτάσουμε στὴν κορυφὴ ἐπιτυχαίνοντας κάτι μεγάλο.

Ἡ κλαγγὴ τῶν κακῶν ἐπιθυμιῶν θὰ σιγᾷ, ἡ βοή τῶν ἐσωτερικῶν συγκρούσεων θὰ σβῇ καὶ μέσα στὸ ψυχικὸ μας βασιλεῖο θ' ἀπλωθῇ ἡ εἰρήνη καὶ ἡ γαλήνη. Κι' ἐλεύθερος πιά ἀπ' αὐτὸν τὸν ἐσωτερικὸ μας πόλεμο θὰ μπορούμε νὰ δράσουμε καὶ νὰ δημιουργήσουμε κάτι καλὸ γιὰ μᾶς καὶ γιὰ τοὺς ἑαυτούς μας.

Ὅταν πιά, μὲ τὴ συστηματικὴ τῆς θελήσεώς μας ἐξάσκηση γιὰ τὸ καλὸ καὶ τὸ ὠραῖο ἐπιτύχουμε νὰ χαράξουμε τὸ δρόμο τῆς ψυχῆς μας, τότε καὶ οἱ πράξεις μας σὲ κάθε τῆς ζωῆς μας περιπτώσει θὰ ἔχουν τὴ σφραγίδα τῆς καθαρότητος καὶ τῆς ἀληθινῆς γυναικείας σεμνότητος. Τὴ σεμνότητα δὲν πρέπει νὰ συγχέουμε μὲ τὴ σεμνοτυφία. Τὸ πρῶτο εἶναι μιὰ γνήσια γυναικεία ἀρετὴ, ἐνῶ τὸ δεύτερο εἶναι κάτι ψεύτικο καὶ ἀηδές. Εἶναι ἕνας βούρκος σκεπασμένος μὲ ἀνθη. Αὐτὸ κατεβή-

ζει κάποτε τὴ γυναῖκα στὸ πιδ χαμηλὸ ἐπίπεδο τῆς ὑποκρισίας.

Ἡ σεμνότητα θεωρήθηκε ἀπὸ τὶς πρῶτες ἀκόμα ἀνθρώπινες κοινωνίες στολίδι τῆς γυναικείας, φυσικὰ σύμφωνο μὲ τὰ δημιουργηθέντα ἥθη καὶ ἔθιμα τῆς φυλῆς καὶ τοῦ λαοῦ τῆς. Πάντως ὅμως ὑπάρχει καὶ ὡς τὰ σήμερα κάτι κοινὸ στὴν ἀρετὴ αὐτῆς τῆς γυναικείας τῶν Κάφρων, ἅς ποῦμε, καὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς πολιτισμένης γυναικείας.

Ἡ γυναῖκα ποὺ θέλησε νὰ ἀγνοήσῃ τὴν ἀρετὴ αὐτὴ γάνει τὸ δρόμο τῆς καὶ παραστρατεῖ ἀπὸ τὸν προορισμὸ τῆς.

Ἀγαπημένες μου φίλες, μὴν παροξενευνθῇτε γιατί ἀκριβῶς σήμερα σᾶς τὰ λέγω αὐτά, σᾶς μιλοῦ γιὰ τὴν ὠραία αὐτὴ γυναικεία ἀρετὴ. Θὰ σᾶς πῶ τὴν αἰτία ἔτσι ὅπως γιὰ κάθε τι ποὺ σᾶς γράφω ὑπάρχει πάντα μιὰ μικρὴ αἰτία. Μὰ ἀπὸ τὰ ρυάκια γίνονται τὰ ὀρυμνικὰ ποτάμια. Ἀπὸ τὶς μικρὲς αἰτίες δημιουργοῦνται τὰ καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα.

Ἦμουν τὶς προάλλες σὲ μιὰ κοσμικὴ συγκέντρωση κι' ἀνάμεσα στὰ πολλὰ καὶ διάφορα πρόσωπα μιὰ νέα ἔκανε ἐντύπωση. Θὰ μοῦ πῆτε κάθε κορίτσι μπορεῖ νὰ θέλῃ νὰ κἀν ἐντύπωση σ' ἕναν κύκλο. Ὅμως — γιὰ ὅνομα τοῦ Θεοῦ! — φυλάγτε ἀπὸ τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς ἐντυπώσεως μὲ ἀσεμνὴ συμπεριφορά, μὲ ἀσεμνο ντύσιμο, μὲ παρατρασηγμένη τάχους ἐξυπνάδα. Τώρα, στὴν ἐποχὴ τοῦ καρναβαλίου, πολλὲς κοπέλλες νομίζουν ὅτι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἀφεθοῦν, δηλαδὴ νὰ

χάσουν τὴν ἀξιοπρέπειά τους καὶ νὰ ξεχάσουν τὴν ὠραία αὐτὴ γυναικεία ἀρετὴ, ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω.

Μπορεῖ κανεὶς θαυμάσια νὰ γλεντήσει καὶ νὰ χαρῇ χωρὶς νὰ κἀν κάτι ποὺ θὰ τὸν λυπήσῃ τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν βρεθῇ μακριὰ ἀπὸ τὸν κύκλο ποὺ τάχατες τὸν ἐθαύμαζε γιὰ τὴν ἐκκέντρίκότητά του. Νὰ εἰστε βέβαιες πὼς μόνο φυλάγοντας τὸν θησαυρὸ αὐτὸν ποὺ λέγεται σεμνότητα καὶ γυναικεία ἀξιοπρέπεια θὰ μπορέσετε νὰ ἀφήσετε μιὰ διαρκὴ ἐντύπωση στὸν κύκλο σας καὶ στὶς γνωριμίες σας. Κάθε ἄλλο σβῇ μὲ τὴν ἀνατολὴ τῆς ἐπομένης, σὰν μιὰ χρωματιστὴ σαπουνόφουσα στὰ χέρια ἑνὸς παιδιοῦ.

Χαρῆτε οἱ ἴδιες, σκorpίστε τὴ χαρὰ καὶ στοὺς γύρω σας σ' ἕνα χορὸ, σ' ἕνα γλέντι, σ' ἕνα μασκάκι τὴν ἄποκρη, ὅμως ἀφήστε πάντα τὸ δαμάντι αὐτὸ ποὺ λέγεται σεμνότητα νὰ λάμπῃ καὶ νὰ φωτίζῃ.

Μὴ ξεχνιέστε ποτέ. Πόσο εἶναι ὠραῖο τὸ συναίσθημα τῆς αὐτοπειθαρχίας! Εἶναι θαυμάσιο νὰ ξέρετε ὅτι ἔχετε τὸν ἑαυτὸ σας μέσα στὴ φοῦχτα σας, ὅτι τοῦ εἰσθε κυρίαρχος. Τότε θ' ἀτενίζετε μ' ἄλλο κέφι τὴ ζωὴ καὶ μ' ἄλλη χαρὰ τὸν ἥλιο. Τίποτε δὲν θὰ μανρίξῃ τὸν οὐρανὸ τοῦ νεανικοῦ σας βασιλείου. Καμμιὰ μετάνοια καὶ καμμιὰ τύψη. Κλείσε στὴν καρδιά σου τὰ λόγια τοῦ Ἀρχηγοῦ μας καὶ δὲν θὰ χάσης. Εἶναι σοφὰ καὶ πρὸ πάντων στοργικά.

Σ. Καρ.

ΑΝΔΡΙΚΟ ΠΟΥΛΟΒΕΡ

Υλικά. 250 γραμ. μαλλί τετράκλωνο ἢ πεντάκλωνο, ἀν θέλουμε νὰ γίνῃ χονδρὸ τὸ πουλόβερ καὶ βελόνες 3 ἢ 3,5 N°.

Πλάτη. Περνάτε 112 θηλιές στὶς βελόνες καὶ πλέκετε 7 ἐκ. λάστιχο. Συνεχίζετε τὴν πλέξι πού θέλετε νὰ δώσετε στὸ πουλόβερ, καὶ αὐξάνοντας στὶς δύο ἄκρες κάθε πέντε σειρὲς μιὰ θηλιά. Ἐτοῖμ' αὐξήσετε ἐν ὅλῳ 14 θηλιές, ὥσπου νὰ φθάσετε στὴ μασχάλη, δηλ. σὲ ὕψος 30 ἢ 35 ἐκ. (ἀναλόγως τοῦ σώματος), ὁπότε ἀρχίζετε νὰ σχηματίζετε τὶς μασχάλες.

Κλείνετε στὶς δύο ἄκρες ἀπὸ 4 θηλιές, στὴν τρίτῃ σειρά κλείνετε ἀπὸ τρεῖς θηλιές, στὴ πέμπτῃ σειρά ἀπὸ δύο θηλιές καὶ στὴν ἑβδόμῃ ἀπὸ μιὰ. Πλέκετε κατόπιν ἴσια ἐπὶ 15 ἐκ. καὶ αὐξάνετε μετὰ στὶς δύο ἄκρες κάθε τρεῖς σειρὲς ἀπὸ μιὰ θηλιά ἐπὶ 4 φορές. Ἀπὸ τὸ σημεῖον αὐτὸ ἀρχίζετε νὰ σχηματίζετε τοὺς ὤμους κλείνοντας σὲ κάθε ὅμο 5 θηλιές σὲ κάθε σειρά ἐπὶ τρεῖς φορές, δηλ. ἐν ὅλῳ 15 θηλιές. Μετὰ κλείνετε συνέχεια τοὺς ὑπόλοιπους πόντους πού σᾶς ἔμειναν καὶ ἔτσι σχηματίζεται ὁ σῆρκος.

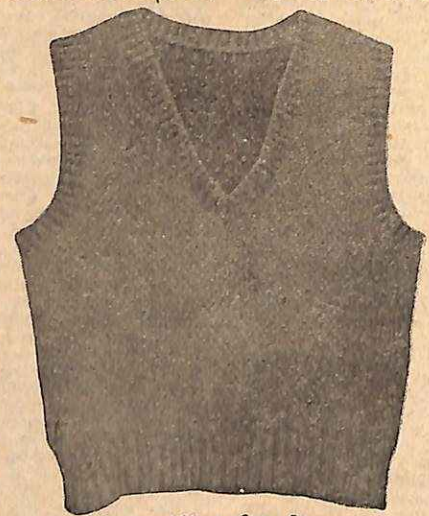
Εὐμπρός. Περνάτε 120 πόντους στὶς βελόνες καὶ πλέκετε τὸ ἴδιο λάστιχο ὅπως καὶ τὸ πίσω. Συνεχίζετε τὸ πλέξιμο αὐξάνοντας στὶς δύο ἄκρες κάθε 5 σειρὲς μιὰ θηλιά, ἐν ὅλῳ δέκα τέσσαρες φορές. Στὰ 30 ἢ 35 ἐκ. ὕψος σχηματίζετε τὶς μασχάλες κλείνοντας στὶς δύο ἄκρες 6 θηλιές. Στὴ δεύτερη σειρά 4 θηλιές, στὴν τρίτῃ σειρά δύο καὶ στὴν τετάρτῃ μιὰ θηλιά. Πλέκετε ἴσια ἐπὶ 13 ἐκ. καὶ κατόπιν αὐξάνετε στὶς δύο ἄκρες ἀπὸ μιὰ θηλιά σὲ κάθε τρεῖς σειρὲς, ὥς ὅτου τὸ ὕψος τῆς μασχάλης ἔμπροσθεν φθάσῃ τὸ ὕψος τῆς πίσω μασχάλης. Ἐνῶ ἀρχίζετε νὰ σχηματίζετε τὶς μασχάλες, ὅταν τὸ πλέξιμό σας ἔχῃ ὕψος 37 μὲ 39 ἐκ., ἀρχίζετε νὰ σχηματίζετε τὸ μυτερὸ ντεκολτέ ὡς ἑξῆς: Μοιράζετε τοὺς πόντους τοῦ πλεκτοῦ σὲ δύο ἴσια μέρη

καὶ συνεχίζετε νὰ πλέκετε ἢ συγχρόνως καὶ τὰ δύο μέρη μὲ δύο κουδάρια ἢ πρῶτα τὴν μίαν πλευρὰ καὶ μετὰ τὴν ἄλλη κλείνοντας σὲ μέρους τοῦ ντεκολτέ 8 φορές μιὰ θηλιά κάθε δύο σειρὲς, κατόπιν δὲ κάθε 4 σειρὲς μιὰ θηλιά ἐπὶ 13 φορές. Συνεχίζετε μὲ τὶς θηλιές αὐτὲς ὥσπου ν' ἀποκτήσῃ ὁ ὅμος σας τὸ ὕψος τοῦ ὅμου τῆς πλάτης. Γιὰ νὰ σχηματίσετε τὸν ὅμο κλείνετε σὲ τέσσαρες φορές δέλες τὶς θηλιές τοῦ ὅμου.

Μπορτοῦρα. Θὰ περάσετε στὴ βελὼνα 110 θηλιές καὶ θὰ πλέξετε ἐπὶ δέκα σειρὲς λάστιχο δύο μὲ δύο. Αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ μπορτοῦρα τῆς μιάς μασχάλης. Πλέκετε ἄλλῃ μιὰ ὅμοια καὶ γιὰ τὴ δεύτερη μασχάλη. Γιὰ τὴ μπορτοῦρα τοῦ λαιμοῦ περνάτε 150 πόντους θηλιές.

Σημείωσις. Τὸ λάστιχο καὶ οἱ μπορτοῦρες τοῦ λαιμοῦ καὶ τῆς μασχάλης γίνονται καλλίτερες ὅταν πλεχτοῦν μὲ βελόνες λεπτότερες, δηλ. 2, 5 N°. Ὅταν ἐτοιμάσετε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὅλα τὰ κομμάτια τοῦ πουλόβερ σιδερώσετε ἐλαφρὰ τὸ ἐμπρός καὶ πίσω φύλλο, ἐνῶνετε τὴν πλάτην ραφῆς καὶ τοὺς ὤμους καὶ σὲ τέλος ἐνῶνετε τὶς μπορτοῦρες πάνω στὸ πουλόβερ. Ἀκολουθώντας τὶς πιδ πάνω ὁδηγίες μπορεῖτε νὰ πλέξετε ἕνα πουλόβερ μὲ ὁποιοδήποτε πλέξι. Τὸ πουλόβερ τῆς εἰκόνας ἔχει πλεχθῇ κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον.

Μετὰ τὸ λάστιχο πλέκετε μιὰ σειρά παίρνοντας τὴν μίαν θηλιά ἀπὸ τὴν καλὴ καὶ τὴν ἄλλη ἀπὸ τὴν ἀνάποδον. Στὴ δεύτερη σειρά κάνετε τὸ ἴδιο, δηλ. πάνω ἀπὸ τὴν καλὴ πλέκετε καλὴ καὶ πάνω ἀπὸ τὴν ἀνάποδον πλέκετε ἀνάποδον. Στὴν τρίτῃ σειρά πλέκετε ἀνάποδον. Στὴν ἀνάποδον καλὴ, ἐνῶ πάνω ἀπὸ τὴν καλὴ ἀνάποδον. Ἡ τετάρτη σειρά γίνονται ὅμοια μὲ τὴν τρίτῃ καὶ ἔτσι ἐξακολου-ἀνάποδες καὶ τὶς ἀνάποδες σὲ καλὲς σὲ

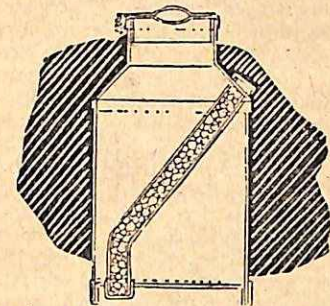
Τὸ πουλόβερ εἶναι ἑτοιμον.

θεῖτε τὸ πλέξιμο ἀλλάζοντας σὲ κάθε δεύτερη σειρά τὶς καλὲς σὲ ἀνάποδες καὶ τὶς ἀνάποδες σὲ καλὲς.

Εἰς τὴν Νεολαίαν

* ΤΟ ΓΑΛΑ *

Τὸ γάλα, ὅπως ξέρουμε, εἶναι ἡ πρώτη τροφή τὴν ὁποῖαν δοκιμάζει καὶ μὲ τὴν ὁποῖαν ζῇ ἐπὶ ἕν ἔτος τοῦλάχιστον τὸ βρέφος. Τὸ γάλα ἔχει μέσα λεύκωμα, σάκχαρον, βούτυρον, βιταμίνες, καὶ διάφορα ἀνόργανα ἅλατα. Γι' αὐτὸ ἀποτελεῖ τροφὴν πολὺ θρεπτικὴν γιὰ τὸν παιδικὸν κόσμον, ἐπειδὴ πολὺ εὐκόλα ἀπορροφᾶται εἰς τὰ ἔντερα. Διὰ τοὺς ἐνήλικας ὅμως τὸ γάλα ἀποτελεῖ ὠφέλιμον τροφὴν εἰς παθολογικὰς μόνον καταστάσεις. Εἰς ὑγιεῖς ὁργανισμοὺς τὸν ἀντικεινὸν εἶναι τροφὴ ἀνεπαρκής. Ἡ σύ-

Ἐνα δοχεῖο γιὰ νὰ διατηρητὴ τὸ γάλα παγωμένο. Ὁ πάγος τοποθετεῖται εἰς τὸ μέσον, ὅπως δείχνει ἡ εἰκόνα.

στασις καὶ ἡ ὠφελιμότης τοῦ γαλακτος ποικίλλει ἀνάλογα μὲ τὴν ἐποχὴν καὶ τὸ εἶδος τῆς τροφῆς τοῦ ζώου.

Διὰ τὸ γάλα τὸ Δεκέμβριον καὶ Ἰανουάριον εἶναι παχὺ, τὸν Ἰούνιον καὶ Ἰούλιον εἶναι ἀραιό. Ἐπίσης ἄφρονος καὶ ξηρὰ τροφή τοῦ ζώου ἀποδίδει γάλα πλούσιο σὲ θρεπτικὰ συστατικά καὶ παχὺ. Ὅταν τὸ ζῶο τρώγῃ πενιχρὰ τροφή καὶ κουράζεται, δίδει γάλα πτωχόν.

Τὸ γάλα ἔχει τὸ μειονέκτημα νὰ ξυνίξῃ πολὺ εὐκόλα. Διὰ τὰ μικρὰ μικροβία ἐπιδροῦν εἰς τὸ γαλακτοζάχαρον καὶ μετατρέπουν αὐτὸ εἰς γαλακτικὸν δέξυ.

Τὸ γάλα μπορεῖ κάποτε νὰ περιέχῃ καὶ μικροβία παρὰ τὸν ἴδιον, μελιταίου πυρετοῦ κλπ., τὰ ὁποῖα προέρχονται ἀπὸ ἀνθρώπους παθόντας τὴν ἀσθένειαν αὐτὴν καὶ ἀσχο-λουμένους μὲ τὸ ἄρμεγμα.

Μὲ τὴν μέθοδο ὅμως Πα-

στὲρ καταστρέφονται τὰ μικροβία καὶ τὸ γάλα τότε εἶναι ἀκίνδυνον. Συνίσταται δὲ ἡ μέθοδος αὕτη εἰς τὸ νὰ παραμείνῃ τὸ γάλα σὲ θερμοκρασίαν 70° - 75° ἐπὶ 20' - 30' καὶ ἀκολουθῶς νὰ κρυώσῃ σὲ ψυγεῖο πολὺ γλήγορα. Ὁ τρόπος αὗτος εἶναι προτιμότερος τοῦ βρασμοῦ, ὁ ὁποῖος καθιστᾷ τὸ γάλα δύσπεπτον, ἰδίως γιὰ μικρὰ παιδιά...

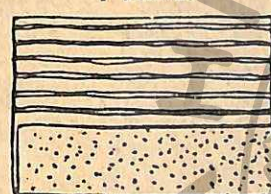
Νοθεῖαι τοῦ γαλακτος.

Μιὰ ἀπὸ τὶς πλέον διαδεδομένες νοθεῖες εἶναι ἡ προσθήκη νεροῦ στὸ γάλα, ποὺ οἱ γαλακτοπῶλαι καλύπτουν μὲ ἄλευρον, τὸ ὁποῖον ρίπτουν μέσα στὸ γάλα. Ἡ χημικὴ ἀνάλυσις ἀποκαλύπτει αὐτὴν τὴν νοθεῖαν. Ἐπίσης τρέφουν τὶς ἀγελάδες μὲ ξηρὰ τροφή καὶ ἔπειτα τὶς ποτίζουν θερμὰ ποτὰ, νὰ προκαλέσουν μεγαλύτεραν ἔκκρισιν γαλακτος, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι πρώτης ποιότητος. Ἐξ αἰτίας δὲ τῶν νοθεῶν τούτων παρουσιάζεται καὶ ἡ μεγάλωσι τῆς χώρας μας κατανάλωσι γαλακτος κουτιοῦ.

Μιὰ πρόχειρη κουκούλα

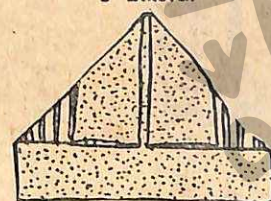
Πολλὰ κορίτσια φορᾶνε κάτι νόστιμες κουκούλες ποὺ προστατεύουν τ' αὐτιά καὶ τὰ μαλλιά ἀπὸ τὸν ἀέρα καὶ τὴν ψύχρα. Μ' ἕνα μαντῆλι τετράγωνον μπορεῖτε πολὺ καλὰ νὰ φτιάξετε καὶ τέτοια. Θὰ σᾶς τὸ δώσωμε σὲ εἰκόνας γιὰ νὰ τὸ νοιώσετε πιδ εὐκόλα.

1 Εἰκόνα.

Διπλώνουμε ἕνα τετράγωνον μαντῆλι ὡς τὴ μέση.

2 Εἰκόνα.

Ἀναποδουρίζουμε τὸ μαντῆλι καὶ τὸ διπλώνουμε σὲ τρίγωνον, ὅπως δείχνει ἡ εἰκόνα.

3 Εἰκόνα.

Τυλίγουμε τὸ μαντῆλι ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ὡς τὸ σημεῖον ποὺ φθάνει τὸ διπλωμα.

4 Εἰκόνα.

Τὸ φορᾶμε καὶ δένουμε τὸ ρουλό μπροστὰ στὸ λαιμό.

Τὰ τζάμια.

Γιὰ νὰ καθαρίζετε εὐκόλα καὶ ξεκούραστα τὰ τζάμια σας πάρτε πρῶτα ἕφημερίδα, βρέξετέ τὴ λίγο στὸ νερὸ καὶ τρίψτε τὰ μ' αὐτή. Ἐπειτα σκουρίστε τὰ μὲ στεγνὴ ἑφημερίδα καλὰ καὶ προσεκτικὰ καὶ θὰ ᾄητε τὴ ὠραία καὶ λαμπρὰ ποὺ θὰ γίνουν.

Ἡ ἱστορία τῆς μαγιονέζας.

Ἡ μαγιονέζα, ἡ περίφημη σάλτσα ποὺ σερβίρεται συνήθως μὲ ψάρι βραστὸ, πῆρε τ' ὄνομά της ἀπ' τὸν Μάκ-Μαόν.

Ὁ ἄνθρωπος αὗτος πιθανὸν νὰ μὴ σᾶς εἶναι γνωστός. Καὶ θὰ σκεφθῇτε βέβαια ὅτι θὰ ἀνήκῃ σὲ κανένα περίφημον μάγειρο, ἕνα Τσελεμεντέ νὰ ποῦμε, ποὺ ἔμεινε στὴν ἱστορία χάρις στὴ σάλτσα του... Ἐν τούτοις δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ. Γιατὶ ὁ Μάκ-Μαόν ἔμεινε βέβαια στὴν ἱστορία, ὅχι ὅμως γιὰ τὴ σάλτσα του, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἦταν στρατάρχης καὶ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας τῆς Γαλλίας...

Ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὸν πόλεμο ὁ Μάκ-Μαόν, τὴν

ἐποχὴν ποὺ ἦταν στρατηγός, φιλοξενήθηκε σὲ μιὰ ἑπαυλὶ, ὅπου τοῦ ἐσέρβιραν ἕνα εἶδος σάλτσας ποὺ δὲν ἔξερε καὶ ποὺ τοῦ ἄρεσε ἐξαιρετικά. Ἐζήτησε νὰ μάθῃ τὸ ὄνομά της ἀπ' τὴν νοικοκυρά, κι' αὐτὴ τοῦ ἀπήντησε ὅτι ἦταν μιὰ σάλτσα... ἀνώνυμος, δικῆς τῆς ἐντελῶς ἐπινοήσεως, κατωμένη μὲ αὐγὰ καὶ λάδι. Ὁ Μάκ-Μαόν πῆρε τὴ συνταγὴ τῆς σάλτσας καὶ τὴν διένειμε στοὺς ἀξιωματικούς του. Αὐτοὶ δίδωσαν ἔπειτα τὴν περίφημη σάλτσα, ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶχαν ξεχάσει τὸ ὄνομα τῆς γυναικείας ποὺ τοὺς ἔδωσε

Ἡ πρώτη κατασκευὴ μαγιονέζας.

τὴν συνταγὴν βάπτισαν τὸ μίγμα αὐτό, ποὺ τόσο πολὺ εἶχε ἀρέσει στὸν στρατηγὸν, μὲ τὸ ὄνομά του. Τὴν ὀνόμασαν Μαγιονέζα. Ἡ λέξις ἔπαθε τίς ἀλλαγὰς τῆς καὶ ἔτσι λέγεται ὡς σήμερα Μαγιονέζα.

Τὰ ἀγαλματάκια.

Τὰ ἀρχαῖα κειμήλια ἀπὸ μάρμαρον καὶ χαλκὸ φυσικὰ δὲν τὰ καθαρίζουν στὰ μουσεῖα. Εἶναι καλὸ νὰ χύνουν πάνω τους τοὺς αἰῶνες ποὺ δείχνουν τὴν ἱστορίαν τους. Ὅμως ἕνα νέο κομψὸ ἀγαλματάκι μὲ δαχτυλίδες καὶ λεκέδες δὲν εἶναι εὐχάριστο στὰ μάτια. Ἄν εἶναι μαρμάρινα τὰ καθαρίζουμε μὲ σαπουνάδα χλιαρὴ, κι' ἀφοῦ τὰ σφουγγίσουμε καλὰ τὰ περνοῦμε μὲ ὄξινο κερί, τὰ γυαλίζουμε καὶ γίνονται λαμπρὰ σὰν καινούργια. Ἄν εἶναι φτιαγμένα μὲ σκόνῃ μαρμαροῦ τὰ καθαρίζουμε μὲ μίγμα νεροῦ καὶ ἀλκοὸλ σὲ ἴσα μέρη. Τὰ δὲ γυφίνα ἀρκεῖ νὰ τὰ τρίψουμε μὲ γύψο γιὰ νὰ ξεναπάρουν τὴν πρώτη τους θεωρία.

Είναι πολλά χρόνια άφροντας Έγινε η ιστορία που θα σάς διηγηθώ. Ο μικρός Κριτής σήμερα είναι γέρος με παιδιά και μ' άγγονια, και δίγγωνα, αν και η Μοίρα δεν τον άξιωσε να χαϊδέψη δικό του παιδί. Άλλα το ίδιο πράγμα είναι. Τα παιδιά, τ' άγγονια και τα δίγγωνα είναι του αδελφού του, μικρότερου του κατά την ηλικία, σάν και τα δικά του είναι.

Ο μικρός Κριτής, Σπύρος λεγόμενος, ήταν και δεν ήταν δέκα χρονών, όταν για πρώτη φορά, ακολουθώντας το αναγκαίο έθιμο της πατρίδας του, ξεκίνησε για τη ξενιτειά, την Κίρκη αυτή του ήπειρωτικού κόσμου. Ο πατέρας του, ο κύρ Χρήστος Κριτής λεγόμενος απ' όλη την έπαρχία, γιατί ήταν πραγματικώς ο δικαστής της, τον συνόδευε ως τα Γιάννινα. Την ώρα του ξεχωρισμού, που ο Ρόβας ο καρβανάρης είχε έτοιμα τα μουλάρια του και τ' άλλόγιά του, και φώναζε, σάν άλλος δήμιος: — «Τό κ αρ θ άν ι ε ι ν' έ τ ο ι μ ο ! ! !», όλοι οι συγγενήδες, που παρακολουθούσαν τους ξενιτεμένους τους, τούς ξεμονάχευαν και τούς έλεγαν τ' όστερα λόγια του ξεχωρισμού! Ήταν καμιά εικοσαριά οι ξενητεμένοι. Άλλος είχε μανά, άλλος πατέρα, άλλος θειο ή θεία, κι άλλος μεγαλύτερο αδερφό ή αδερφή.

Τι πικρή ώρα, ή ώρα του ξεχωρισμού! Όλο το αίμα μαζώνεται στην καρδιά, το πρόσωπο σκυθρωπάει, και τα μάτια βουρκώνουν από τα δάκρυα.

«Κι' ό ζωντανός ξεχωρισμός παρηγοριά δεν έχει»

λένει το ήπειρωτικό τραγούδι. Άλήθεια δεν έχει παρηγοριά ό ζωντανός ξεχωρισμός! Χάνει από τα μάτια του έναν άνθρωπο ζωντανό, κι εκείνος, που φεύγει και πάει και κείνος που μένει πίσω, και δεν χάνει έναν πεθαμένο.

Ο καρβανάρης ό Ρόβας έσχιζε από τη μία την άκρη ως την άλλη την πλατύχωρη αύλη του χανιού, κι έλεγε: — «Τελείωσε γρήγορα πέρασε ή ώρα».

Πώς περνούν γλήγορα οι ώρες του ξεχωρισμού! Οι καρδιές χτυπούσαν δυνατώτερα. Τα μάτια δάκρυζαν και κάπου κάπου ακούονταν και ξεφωνητό μάνας ή αδερφής. Πώς περνούν γλήγορα οι ώρες του ξεχωρισμού! Και φτερά αν είχαν, δεν θα περνούσαν, και δεν θάφευγαν γλήγορότερα!

Τέλος ό καρβανάρης ό Ρόβας καβαλλίκεψεν ένα χρυσοκάπουλο μουλάρι και χτυπώντας το με τους φτερινιστήρες του, πετάχτηκε έξω από την ορθάνοιχτη θύρα του χανιού, σάν άστραπή. Όλοι οι ξενητεμένοι άγκαλιάστηκαν και φιλήθηκαν με τους δικούς τους και καβαλλίκεψαν κι' αυτόι

μέ μάτια θολωμένα από τα δάκρυα του πόνου της πατρίδας, του σπιτιού και των δικών τους, κι' έκαναν τό σταυρό τους. Τα «έχετε γειά», τα «ώρα καλή», και τα «καλή αντίμωσι να δώση ό Θεός!», διασταυρώνονταν απ' εδώ και απ' εκεί. Μιά μανά πικρομάνια έστησε μοιρολόγι:

«Ανάθεμά σε ξενιτειά και τρισανά-

Που μου κρατάς τόν άντρα μου άκέ-
[ραια δέκα χρόνια.
Κι' έφέτος μ' αποπλάνεψες μου παίρ-
[νεις και τό γυιό μου!...».

Την ώρα που ό Σπύρος δρασκελούσε τη θύρα του χανιού, του φώναξε ό πατέρας του με παραπονετική φωνή:

— Σπύρο μου, στάσου να σου πώ δυό λόγια ακόμα...

Ο Σπύρος σταμάτησε τό μουλάρι, κι' ό κύρ Χρήστος, μαραμένος από τόν πόνο του ξεχωρισμού του πρώτου παιδιού του, και του πλειό άγαπημένου απ' όλα, του λέγει:

— Παιδί μου! Άμα σκαπετήσης τό Μέτσοθο είσαι ή δεν είσαι παιδί μου είναι τό ίδιο. Δεν σε ξέρει κανένας. Άλλά σ' να μη λησμονήσης ποτέ ότι είσαι παιδί μου. Μακρά από ψέμα, κλεψιά, φονικό και ξένη γυναίκα! Και στό βάθος της θάλασσας κι' αν βρεθής να μη χάσης την έλπίδα σου

Μη λησμονήσης ποτέ πώς είσαι παιδί μου.

από τό Θεό! Και βασιληάς αν γένης, να μη λησμονήσης την πατρίδα σου. Τάκουσε παιδί μου;

— Τάκουσα πατέρα μου!

— Ωρα καλή σου τώρα! Ό Θεός κι' ή εύχή μου μαζί σου.

Τό παιδί χτύπησε τό μουλάρι του για να φτάση τό ξεμακρισμένο καρβάνι, κι' ό πατέρας σωριάστηκε στό πεζούλι του χανιού κι' άρχισαν να τρέχουν τα μάτια του σ' ά βρύσες.

Την άλλη την ήμέρα ό κύρ Χρήστος βρίσκονταν στό χωριό και δίκασε τούς πατριωτές του, που έτρεχαν σ' αυτόν να βρουν τό δίκη τους, κι' ό Σπύρος είχε σκαπετήσει τό Μέτσοθο κι' όσους άπαντούσε στό δρόμο κανένα δεν γνώριζε, κι' ούτε τόν γνώριζαν!

Τό καρβάνι τραβούσε για την Πόλη, όλο της στερεάς. Είκοσι μέρες χρειάζονταν τότε για να πάη κανείς από τα Γιάννινα στην Πόλη, αν δεν τύχαινε στό δρόμο κανένα έμπόδιο. Είχαν περάσει δέκα μέρες δρόμο, πέρασαν την Θεσσαλονίκη χωρίς να τούς τρέξη κανένα κακό. Ήταν όλοι άγαπημένοι, όλοι μία χαρά και περνούσαν τό δρόμο τους τραγουδώντας και κουβεντιά-ζοντας σάν αδέρφια. Εκείνη την ήμέρα μπήκε ό διάβολος στη μέση. Τού ενός από τό καρβάνι είχε πέσει ή σακκούλα του με ό,τι χρήματα είχε, και την είχε βρή ένας άλλος, από τούς είκοσι συνταξιδιώτες, και του την έδωκε, κρατώντας τ' αμισιά για βρετι-κά. Εκείνος που είχε χάσει τη σακκούλα γύρευε άκέριο τό χρηματικό ποσό που είχε μέσα, κι' εκείνος που την είχε βρή δεν τώδινε λέγοντας ότι είχε δικαίωμα να βαστάξη τ' αμισιά για βρετικά, κι' από λόγο σε λόγο πιάστηκαν, κι' άρχισαν να χτυπώνται σ' α γέρα, φωνάζοντας τό «βίός μου», ό ένας, τό «δίκη μου» ό άλλος. Μπή-καν οι άλλοι να τούς χωρίσουν, αλλά κι' αυτοί χωρίστηκαν σε δυό: άλλοι με τόν ένα κι' άλλοι με τόν άλλον. Εκείνος όπου είχε βρή τη σακκούλα επέμενε να βαστάξη τ' αμισιά, λέγοντας:

— Δικαιοῦμαι να βαστάξω τ' αμισιά, διότι αν δεν τό φανέρωνα ότι ηύρα την σακκούλα, μπορούσα να τ' α φάω όλα τ' α χρήματα, που είχε μέσα.

Εκείνος πάλι, που την είχε χάσει, επέμενε να τ' α ζητάη όλα, λέγοντας:

— Δεν δικαιούμαι να μου βαστάξης τ' αμισιά, διότι δεν είμστε απ, άλλο καρβάνι σ' απ' άλλο εγώ, άλλ' είμστε από τό ίδιο καρβάνι κι' είμστε συντρόφοι, κι' ός συντρόφοι είμστε αδέρφια και υποχρεούμαστε ό ένας να βοηθήη τόν άλλο, κι' όχι να κερδίζου-με ό ένας από τόν άλλο. Φιλονικώ-ντας - φιλονικώντας, έφτασαν σ' ένα χά-νι, ήσυχασαν λίγο, όσο να φάν, κι' άρχισαν πάλι την φιλονικία. Έδωκε πήρε ό Ρόβας, ό καρβανάρης, να τούς ειρηνέψη, αλλά δεν μπόρεσε και τ' α δυό μέρη είχαν κάποιο δικαίο, τό κα-θένα για τόν έαυτό του. Ή φιλονικία κατέληξε σ' α χέρια, και μέσα στό

μαλλιοτράβηγμα, κάποιος είπε με πόνο καρδιακό:

— Εί και να ξεφύτρωνες, Θεέ μου, τόν κριτή μας, τόν κύρ Χρήστο, έδω πέρα, από καμιά μεριά, πώς θάφευ-γε ό τρισκατάρατος από τη μέση μας, και πώς θα γένονταν όλα μέλι γάλα.

— Άχι! πούθε να ήταν καύμενος, είπε ένας άλλος τους, σε μία στιγμή θα ειρηνευαν τ' α πάντα.

— Μοῦρθε μία ιδέα, είπε ένας άλλος...

— Τι;... τόν ρώτησε τέταρτος.

— Τι;... Έχομε τό παιδί του έδω πέρα...

— Και σ' αν τ' αχομε;

— Να τό βάλωμε στη θέσι του πα-τέρας του... κριτή.

— Μπρέ άλήθεια! Να τόν βάλωμε κριτή. Άν και μικρό ακόμα, θα ξέ-ρη να είπη κάτι, ως παιδί του κρι-τή μας.

— Σπύρο! φώνα-ξε. Σπύρο! Τι νί-νεται ό Σπύρος του κύρ Χρήστου;

Ο Σπύρος δεν άκούονταν, τόν είχε καταβάλει ό κόπος του δρόμου, κι' άμα έφαγε, άκούμπη-σε στόν τοίχο κι' άποκοιμήθηκε, έχον-τας προσκέφαλο τό διακάκι του, στ' α-μα τη βελεντζούλα του και σκέπασμα την κάππα του.

Η πρότασι ν' αναθέσουν την κρίσι στό παιδί είχε γίνει δεχτή απ' όλη τη συνοδεία.

— Ναί, ναί! άκούονταν άνάμεσα σ' ας κουβέντες τους. Να ξυπνήσωμε τό παιδί να τούς κρίνη. Είναι παιδί του πατέρα του...

Ο άρχηγός του καρβανιού, ό Ρό-βας, άκούοντας ότι ήθελαν να ξυπνή-σουν τό παιδί για να κάμη την κρίσι, και παίρνοντας τό πράγμα γι' αστείο, τούς είπε:

— Τι λόγια, ώρέ, είν' ατ' α που λέτε; Αφήστε τό παιδί να κοιμηθ' α. Τι ξέρει αυτό;

— Όχι! όχι! έφώναξαν πολλοί. Πρέ-πει να ξυπνήσωμε τό παιδί.

Δυό τρείς άρχισαν να ξυπνούν τό παιδί, που κοιμώνταν βαρεία. Υπνος παιδικίσσιος και μάλιστα από δρόμο. Τού φώναζαν και τό τραβούσαν απ' έδω κι' απ' εκεί, αλλά δεν μπορούσαν να τό ξυπνήσουν. Τέλος του έβαλαν ταμπάκο στη μύτη κι' έτσι φτερινίστη-κε και ξύπνησε. Τό παιδί, άνοιξε τ' α μάτια του, κύτταξε γύρω - γύρω και τό πήρε τό παράπονο.

— Γιατί παραπονιέσαι ώρέ; του είπε ό Ρόβας.

— Έθλεπα στόν ύπνο μου ότι ήμουν στό σπίτι μου με τόν πατέρα μου και με τ' αδέρφια μου... Μάνα δεν είχα.

Και λέγοντας ατ' α άρχισε να κλαίη.

— Μπρέ κριτή που σου τόν διάλε-ξαν! είπε μόνος του ό καρβανάρης.

— Ξέρς γιατί σε ξυπνήσαμε Σπύ-ρο; του είπε ένας από εκείνους που τόν ξύπνησαν.

— Πού να ξέρω, είπε ό Σπύρος, ιρί-θοντας τ' α μάτια του.

— Σε ξυπνήσαμε για να μ' ας κάνης την κρίσι της φιλονικίας.

Τό παιδί τόν κύτταξε με τό στόμα άνοιχτό.

— Μπρέ, τί σ' ας έφταιγε τό καύμένο και τό χαλάσατε τ' όνειρο, είπε ό καρβανάρης. Άίντε παιδί μου, κρίνε τους, είπε ό γεροντότερος ταξιδιώτης του καρβανιού. Γνωρίζεις την αίτία. Άπ' ατ' ατ' α θα καταλάβουμε αν θα γέ-νης σ' αν τόν πατέρα σου.

Τό παιδί καλοκάθησε σταυροπόδι κι' είπε στους μαλλωμένους με ύφος άληθινού κριτή:

— Έλάτε έδω!

Τό παιδί καλοκάθησε σταυροπόδι.

Πήγαν κι' οι δυό μπροστά του με τ' α χέρια σταυρωμένα.

— Ξέρετε που είμστε; Τους ρώτησε σοβαρά.

Ο καρβανάρης άνοιξε τ' α μάτια του, προσέχοντας ν' άκούση καλύτερα. Οι μαλλωμένοι δεν μιλούσαν.

— Να σ' ας είπω που είμστε. Είμ-στε, κακορίζικοι, δέκα μέρες μακριά από τόν τόπο μας! είμστε πεντάξε-νοι! Δε μ' ας γνωρίζει κανένας έδω γύρα! Ή ξενιτειά μ' ας αδερφώνει ό-λους...

Ο καρβανάρης άρχισε ν' άποράη με τη νοημοσύνη του μικρού κριτή και λέγει μέσα του:

«Μπρέ, τό παλιόπαιδο! Αυτό είναι σοφό!».

— Θέλετε να σ' ας κάνω την κρίσι; τούς ρώτησε σοβαρά ο σοβάρ.

— Θέλωμε, του απελογήθηκαν, κι' όσα θα μ' ας π' ας θ' ακολουθήσωμε. Έτσι κάναμε και στόν πατέρα σου.

— Για να σ' ας κάνω την κρίσι, πρέ-πει πρώτα ν' άγκαλιασθήτε και να φι-ληθήτε κι' όστερα να σ' ας κρίνω.

Οι δυό μαλλωμένοι κύτταξαν ό έ-νας τόν άλλον περίλυποι, σ' α να ντρέ-πονταν να κάνουν εκείνο, που τούς έ-λεγε.

Οι άλλοι βλέποντας τό δισταγμό τους, τούς φωνάζουν:

— Κάνετε ώρέ, όπως σ' ας λέγει ό κριτής! Τι καμαρώνετε!

Οι μαλλωμένοι άγκαλιάστηκαν και φιλήθηκαν κλαίοντας.

— Πηγαίνετε τώρα! είπε τό παιδί. Τελείωσε ή κρίσι σας.

— Και πώς τελείωσε; είπαν οι πολ-λοί. Ο ένας κρατάει κι' ό άλλος έχει να λάβη.

— Τελείωσε, είπε τό παιδί. Ή δια-φορά τους ήταν τό μίσος. Αφού μπή-κε ή άγάπη ανάμεσά τους, τό μίσος

έφυγε και τό δίκαιο έρχεται μόνο του. Και πραγματικώς εκείνος που βα-στούσε τ' α μισά χρήματα, τ' αθάλαε από τόν κόρφο του και τ' αδωσε στόν άλλο, που τ' α ζητούσε, λέγοντας:

— Πάρ' τα, αδερφέ!

Κι' εκείνος που τ' α ζητούσε του ά-πελογήθηκε:

— Όχι, αδερφέ, όλα! Βάστα τ' α θρε-τικά σου. Κράτα όσα θέλεις, κράτα τα κι' όλα...

— Όχι! όχι, είναι δικό σου βιό! είπε εκείνος, που τ' α είχε βρή. Μακριά από μένα τό άδικο!

— Πάρ' τα ώρέ, του φώναξαν οι άλ-λοι, άφου σου τ' α δίνει ό άνθρωπος.

Τ' α πήρε τότε εκείνος τ' α έβαλε στη σακκούλα, κι' άφου την έβαλε στόν κόρφο του, ξαναγκαλιάστηκε και ξαναφιλήθηκε με τόν αντίθετό του.

— Έυγε Σπύρο! φώναξαν οι άλλοι. Είσαι άληθινό παιδί του κύρ Χρή-στου. Και πήγαν όλοι και τό φίλησαν τό παιδί, και τό εύχήθηκαν να προ-κόψη.

Ο καρβανάρης ό Ρόβας, που κο-ρόιδευε πρώτα τόν μικρό κριτή, πήγε και τόν άγκάλιασε κι' αυτός και τόν φίλησε, λέγοντάς του:

— Παιδί μου, να με σχωρέ' ης. Έγώ είμαι μεγάλος σ' α χρόνια και σ' α με-γάλος στό νοῦ. Μιά μέρα θα γίνης ά-φέντης.

Και πραγματικώς έζησε και πρόκο-ψε, κι' όλοι οι συνταξιδιώτες του έγι-ναν ύστερα από λίγα χρόνια υπηρέ-τες του.

Χ. Χριστοδασίδης

Μία περίεργη πρόληψη

Ο άεροπόρος Κέστερ, που υπηρέ-τησε πολλά χρόνια στη Κίνα, διηγείται πώς κάποτε είδε ένα μικρό Κινεζόπου-λο ένω έπαιζε να γλιστρή και να πέφτη στόν Κίτρινο ποταμό. Τό ρεύμα ήταν ισχυρό και τό παιδί παρασύρθηκε άμέσως. Μερικοί παρευρισκόμενοι Κι-νέζοι και κάποιος Εύρωπαίος δεν έκι-νήθησαν για να τό σώσουν. Ο Κέστερ, χωρίς να χάση καιρό, μπαίνει σε μία βάρκα και διατάσσει τό βαρκάρη να την λύση και να σπεύσουν για τη σω-τηρία του παιδιού. Στάθηκε όμως ά-δύνατος ή σωτηρία του μικρού. Τό ισχυρό ρεύμα του ποταμού τό παρέ-συρε. Ο Κέστερ, λυπημένος για τίς μάταιες έρευνές του, επέστρεψε πίσω, και πρὸς μεγάλη του έκπληξι είδε τόν Εύρωπαίο να τόν πλησιάζη και να τόν συγχαίρη γιατί... δεν κατόρθωσε να σώση τό παιδί. Ο Κέστερ έξεπλά-γη, εκείνος όμως του εξήγησε ότι αν κατόρθωνε να σώση τό παιδί θ' άκιν-δύνευε τη ζωή του. Απλούστατα οι Κι-νέζοι θεωρούν πώς όταν κανείς πέση τυχαία στόν Κίτρινο ποταμό και πνιγ' α, αυτό σημαίνει πώς τόν κάλεσε κοντά του τό πνεῦμα του ποταμού. Γι' αυτό και ούδέποτε τολμούν να προσφέρουν χείρα βοηθείας σ' όσους πνίγονται στό ιερό αυτό ποτάμι. Θεωρείται μεγάλο άμάρτημα και τιμωρείται με σκληρό θάνατο ή τιμωρία παντός πνιγμένου τυχαία στόν ιερό ποταμό!

Η ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΩΝ ΣΠΑΡΤΙΑΤΩΝ

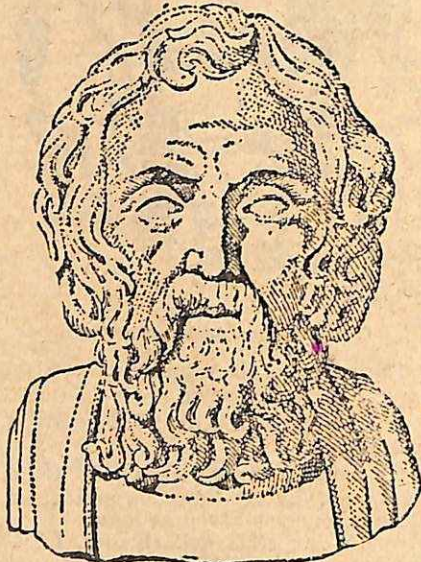
Β. ΠΟΛΙΤΕΙΜΑ

Συνεχίζουμε σήμερα το σημείωμα της περασμένης εβδομάδος, γύρω από την οργάνωση της αρχαίας Σπάρτης: Θεμελιώδεις πολιτικές αρχές, που κυβερνούσαν την Σπαρτιατική πολιτεία, ήταν: 1) ο βασιλεύς, 2) η Γερουσία, 3) η 'Απέλλα, ένα είδος Βουλής, και 4) οι πέντε 'Εφοροι. Το σύστημα αυτό καθιερώθηκε από την εποχή του Λυκούργου, του μεγάλου νομοθέτου και οργάνωτο της Σπάρτης. Πρώτο του Λυκούργου, το σπαρτιατικό νομοθετικό και κυβερνητικό σύστημα έμοιαζε λίγο πολύ με το πολίτευμα όλων των ελληνικών πόλεων, που το ξέραμε καλά από τις θαυμάσιες και λεπτομερείς περιγραφές των 'Ομηρικών έπων. Ο δημοτικός βασιλεύς είναι ο απόλυτος άρχων του λαού του, αποφασίζει έντελως μόνος του για οποιαδήποτε έσωτερική ή έξωτερική υπόθεση, κηρύσσει τον πόλεμο έναντι των άλλων πολιτειών χωρίς να δώσει γι' αυτό λόγο στον λαό του, και γενικά κυβερνά κατά τρόπο απόλυτα μοναρχικό, χωρίς να υπάρχει τρόπος να δώσει λόγο για πράξεις που έβλαψαν την πολιτεία. Η έξουσία όμως του βασιλέως, σύμφωνα με την νομοθεσία του Λυκούργου, είναι έντελως περιορισμένη. Βέβαια έχει πάντα κάτω απ' τις διαταγές του το στρατό της πολιτείας, κηρύττει τον πόλεμο κλπ., αλλά βρίσκεται πάντα υπό τον έλεγχο των πέντε έφορων, της παντοδύναμης αρχής που εκλέγεται από το λαό, για την οποία θα μιλήσωμε παρακάτω. Ο βασιλεύς κάθε μήνα είναι υποχρεωμένος να δώσει μπροστά στους έφορους έρκο πίστωσης κι' αν κάποτε σφάλει στην εκτέλεση των καθηκόντων του, οι έφοροι μπορούν να τον κατηγορήσουν και να τον δικάσουν. Σύμφωνα με το πολίτευμα του Λυκούργου οι θέσεις των βασιλέων είναι δύο. Οι δύο αυτοί βασιλείς ασκούν συγχρόνως τα καθήκοντά τους, κι' έχουν τα ίδια δικαιώματα.

Δεύτερη αρχή της Σπάρτης είναι η Γερουσία. Ο 'Ομηρος έφέρει το θεσμό της Γερουσίας, που στην εποχή του άπετελείτο από γέροντες άριστοκρατικών οίκογενειών. Ο αριθμός των με-

λών της 'Ομηρικής Γερουσίας είναι άδριστος, κι' ο προορισμός της είναι να συμβουλευή τον βασιλέα, ο οποίος πάλι δεν είναι υποχρεωμένος απ' το νόμο ν' άκούση τη συμβουλή της. Το αξίωμα του γερουσιαστού των δημοτικών χρόνων ήταν κληρονομικό. Όταν ένας γερουσιαστής πέθαινε, τον διαδεχόταν ο γιός του, χωρίς να είναι άπαραίτητο να είναι γέρος.

Οι νόμοι του Λυκούργου έδωσαν στην Γερουσία περισσότερο κύρος. Πρώτα-πρώτα ώρίστηκε σταθερός ο αριθμός των γερουσιαστών σε 30 άτομα, εκ των οποίων οι 28 ήσαν άπλοι γε-

Ο Λυκούργος

ρουσιασται και δύο οι βασιλείς, έν δλω τριάκοντα. Η Γερουσία έπρεπε να γνωμοδοτή έπάνω σε οποιοδήποτε έρώτημα σχετικό με την κυβέρνηση της πολιτείας και η γνωμοδότηση της αυτή είσήγετο κατόπιν ένώπιον της 'Απέλλας, ως είδος προβουλευματος. Η 'Απέλλα ή άγορά το ύ Δ ή μ ο υ είχε μεγαλύτερη διοικητική δύναμη. Στους πρό του Λυκούργου χρόνους η άπόφαση της άγοράς του Δήμου δεν είχε καμιά πέραση. Ο βα-

σιλεύς πολλές φορές βέβαια συγκάλοσε το λαό, αλλά μόνο για να τον βολιδοσκοπήσει ώστε άργότερα, σε περίπτωση άποτυχίας, να μπορεί να του φορτώσει και την ευθύνη. Μετά το Λυκούργο ή 'Απέλλα άποκτά άπερίοριστη δύναμη. Κάθε τι που άφορά τα κοινά, συζητείται από την 'Απέλλα και κάθε άπόφαση περιβάλλεται με το κύρος της. Οι άποφάσεις και οι νόμοι που ψηφίζει ή 'Απέλλα δεν έγράφοντο. 'Απλώς και μόνο άνετίθετο στους 'Εφόρους να θυμούνται τα ψηφίσματά της. Φυσικά οι 'Εφοροι έφήρμοζαν τις άποφάσεις του λαού όπως τις θυμώονταν, δίνοντας προσωπική έρμηνεία στα νομοθετήματα, και περιορίζοντας μ' αυτό τον τρόπο την άόλουτη παντοδυναμία της 'Απέλλας.

Οι πέντε 'Εφοροι είναι θεσμός που έπεβλήθη στη Σπάρτη απ' τον Λυκούργο. Οι πέντε έφοροι αντιπροσωπεύουν τις πέντε φυλές της πολιτείας και εκλέγονται από το λαό δια β ο ή ς, δηλαδή εξέλεγοντο εκείνοι που θα συνεκέντρωναν τις περισσότερες έπνευμηίες του λαού. Για να άντιληφθούμε τα καθήκοντα των 'Εφόρων πρέπει να τους παραλληλίσουμε με τις σημερινές κυβερνήσεις των πολιτισμένων λαών. Φρόντιζαν για κάθε τι που άφωρούσε την διακυβέρνηση της πολιτείας, έφαρμόζοντας τους νόμους και τα ψηφίσματα της 'Απέλλας. Οι έφοροι άλλαζαν κάθε χρόνο και μάλιστα το φθινόπωρο, όποτε άρχιζε το λακωνικό έτος. Μόλις άνελάμβαναν την αρχή έπαιρναν έρκο του βασιλέως ότι θα τηρήσει τους νόμους κι' άμέσως ώρκιζόνταν κι' αυτοί ότι: «εύορκούντος του βασιλέως» θα διατηρήσουν την έξουσία με τη δύναμή τους.

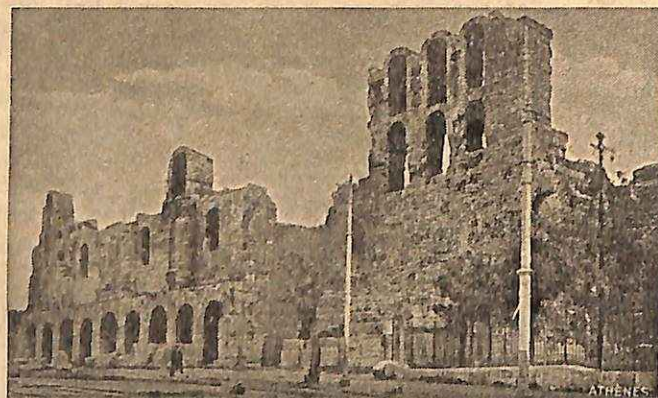
Οι έφοροι, έκτός από την πολιτική έξουσία, είχαν και ποινική, αλλά μόνον για τα μικροαδικήματα. Όταν έπρόκειτο για σοβαρή ποινική υπόθεση, οι έφοροι έκαναν τις προανακρίσεις και κατόπιν ώδηγούσαν τον ένοχο μπροστά στη Γερουσία, ή οποία, ως 'Ανώτατο Ποινικό Δικαστήριο, είχε δικαίωμα να άποφασίσει για την τύχη του. Η παραπάνω διαδικασία έτηρείτο μόνον όταν έπρόκειτο να κριθή έλεύθερος πολίτης.

Στο προσεχές: Η άνατροφή των νέων και οι τάξεις των πολιτών.

B.

Πολλοί άσφαλώς θα γνωρίζουν το 'Ωδείον του 'Ηρώδου του 'Αττικού, όπως έπίσης και ότι το αρχαίο Παναθηναϊκόν Στάδιον και τόσα άλλα έργα τέχνης και χρησιμότητας έχουν κατασκευασθί από τον μεγαλοπράγμονα και γενναιόδωρον έκείνον 'Αθηναϊόν, όχι μόνον εις τας 'Αθήνας αλλά και εις άλλας πόλεις. Πώς όμως τα έκαμε και με ποία μέσα ίσως πολλοί να μη γνωρίζουν.

Ο 'Ηρώδης, λοιπόν, έπισκευάζων κάποτε μίαν παλαιάν οικίαν του παρά το θέατρον του Διονύσου, άνεψε κεκρυμμένον θησαυρόν άμύθητον. Γνωρίζων εκ πείρας το φιλόποτον της αυτοκρατορικής αρχής της Ρώμης, εις ην ύπήγοντο τότε αι 'Αθήναι, και έπειδή μέρος του πλού-

Η έξωτερική πλευρά του 'Ωδείου 'Ηρώδου του 'Αττικού

ΗΡΩΔΗΣ Ο ΑΤΤΙΚΟΣ

του άνήκεν εις τον Αυτοκράτορα, έσπευσε να άναγγέλιη προς

αυτόν το πολύτιμον εύρημα δια της έξης άναφοράς: «θησαυρόν,

ω Βασιλεύ, εύρηκα επί της έμμου οικίας. Τι ουν περί αυτού κελεύεις;» Ο άγαθος και συνετός Νέρβας άπήντησεν εις τον 'Ηρώδην λακωνικώτατα: «Χρῶ οίς εύρες», βέβαιος ότι οδτος έν πάση περιπτώσει θα έκαμνεν άγαθήν και σκόπιμον χρήσιν του θησαυρού. 'Αλλ' ο 'Ηρώδης, μη άρκεσθείς εις την άπάντησιν αυτήν του Αυτοκράτορος, υπέβαλε και δευτέραν άναφοράν, παριστών το μέγεθος του θησαυρού, όποτε ο Νέρβας του άπήντησε και πάλιν λακωνικώς: «Παραχρῶ τῷ 'Ερμαίῳ».

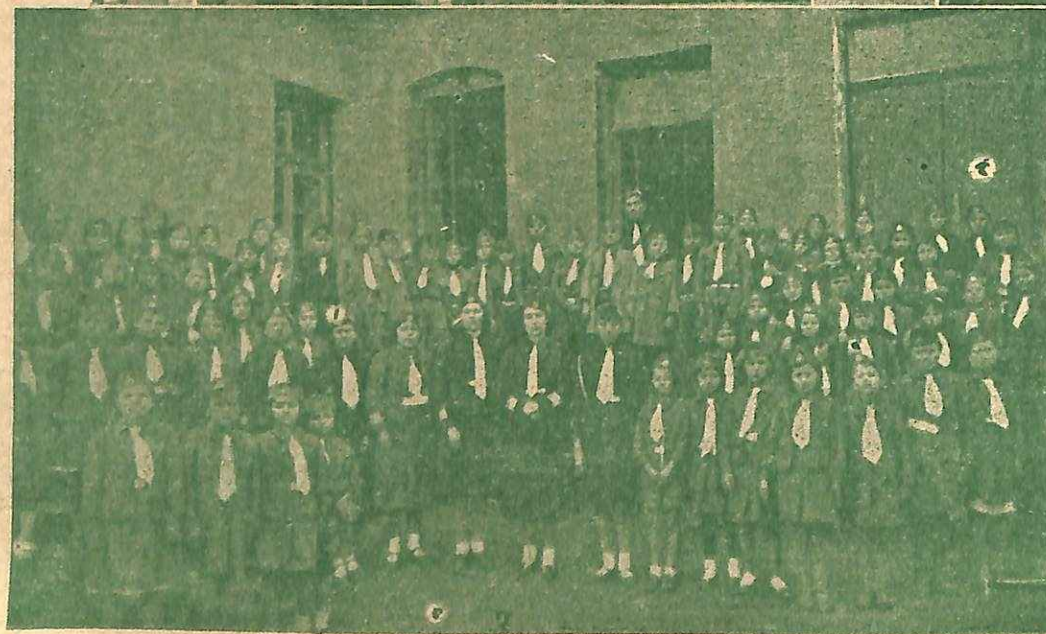
Η έλευθεριότης της αυτοκρατορικής άπάντησεως άνεργίπισε την έμφυτον γενναιοδωρίαν του 'Ηρώδου, όστις όλόκληρον τον θησαυρόν και μέγα μέρος άκόμη της περιουσίας του διέθεσε προς έξωραίσμόν των 'Αθηνών.

Φαλαγγίτισσαι του ύφαντουργείου Λαναρά - Κύρτη.

Ο 32ος 'Υποτομέας 'Αρρένων 'Αθηνών του ύφαντουργείου Λαναρά - Κύρτη.

- 1) Ο Άρχηγός κατά την επιστροφή του εκ της Διασκέψεως Βελιγραδίου επευφημούμενος από τὰ πλήθη.
- 2) Φαλαγγίται τῆς Ε. Ο. Ν. Λυσιμαχίας Μεσολογγίου καλλιεργούντες ἀγρόν.
- 3) Ο Άρχηγός εἰς Θεσ/νίκην κατά την επιστροφήν του ἐκ Βελιγραδίου.
- 4) Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς τοῦ Λόχου Ε. Ο. Ν. Κουδουνίων Δράμας.
- 5) Σκαπανεῖς, μαθηταὶ τοῦ 30οῦ Δημοτικοῦ Σχολείου Ἀθηνῶν φυτεύοντες εἰς τὸν κήπον τοὺς πατάτες.
- 6) Φαλαγγίται τῆς 164ης Φάλαγγος Καστορίας καλλιεργούντες τὴν γῆν.
- 7) Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι τοῦ σχηματισμοῦ Λιμνῶν τῆς Περιφερειακῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀργούς.
- 8) Βαθμοφόροι τοῦ 4ου τάγματος Ε. Ο. Ν. Προφήτου.

B'

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ

Ἡ Γαῖα, ἡ εὐρύτερη Γαῖα, ἐνώνε-
ται σὲ γάμο μὲ τὸν ἀστερόεντα Οὐρα-
νό. Ἡ ἔνωσι αὐτῇ, ποὺ θὰ ὑμνηθῇ ἀρ-
γότερα ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ ποίησι, φέρ-
νει στὸ φῶς τὶς πρῶτες προσωποποι-
μένες μορφές τῆς Ἑλληνικῆς Θεογο-
νίας. Γαῖα καὶ Οὐρανός... Τὸ πρῶτο
ἀθάνατο ζευγάρι, ποὺ βασιλεύει στὸν
ἀδιάπλαστο ἀκόμη κόσμον καὶ θεμε-
λιώνει τὴν πρώτη θεϊκὴ Δυναστεία.

Ὁ Οὐρανὸς εἶναι ὁ πρῶτος Μονάρ-
χης τοῦ κόσμου. Στὸ πλάι του ἡ σεπτὴ
μητέρα Γαῖα μοιράζεται μαζί του τὸ
σκῆπτρον τῆς ἐξουσίας καὶ δίνει ζωὴ
στὰ θεϊκά ὄντα ποὺ ἀκολουθοῦν.

... Ὅντα ὑπερφυσικά, ἀνεξήγητα,
ποὺ προβάλλουν φοβερὰ καὶ τερατώδη
στὰ καταχνιασμένα κράσπεδα τῶν ὀρι-
ζόντων... προικισμένα μὲ δρακόντιες
δυνάμεις, στιγμιαισμένα μὲ ἀποκρου-
στικὴ δυσμορφία, προκαλοῦν, ἀμέσως
μὲ τὴν γέννησί τους, τὴν βδελυγμία
καὶ τὸν ἀποτροπιασμό τοῦ Οὐρανοῦ...
Τὰ ὄντα αὐτὰ εἶναι οἱ Ἑκατόγχειρες
καὶ οἱ Κύκλωπες.

Οἱ Ἑκατόγχειρες εἶναι τρομακτικὰ
τέρατα μὲ ἀκατάβλητη δύναμι. Εἶναι
ὀπλισμένα μὲ ἑκατὸ χέρια καὶ στοὺς
ὤμους των ἐπάνω σείονται πενήντα ἀ-
ποτρόπαιες κεφαλές. Εἶναι τρεῖς: ὁ
Βριάρεως (ὁ εὐρωστός), ὁ Κόττος (ὁ
μανιώδης) καὶ ὁ Γύης (ὁ γιγαντόσω-
μος).

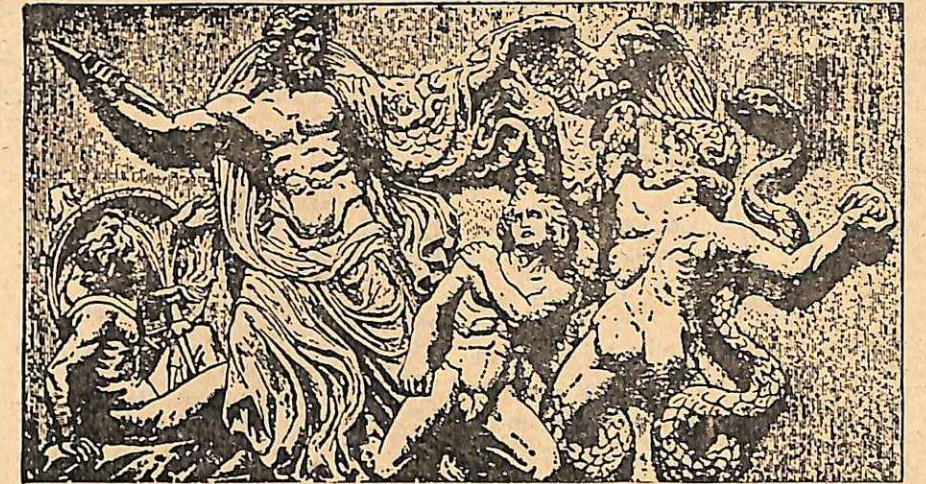
Οἱ Κύκλωπες εἶναι κι' αὐτοὶ παρό-
μοια φοβεροὶ μὲ τὸν μοναδικὸ ἀγριω-
πὸ ὀφθαλμὸν τους, στὸ κέντρο τοῦ στε-
νοῦ μετώπου. Μὲ τοὺς ὤμους των μπο-
ροῦν νὰ μετακινήσουν βουνὰ καὶ μὲ
τὰ χέρια τους ξεριζώνουν κέδρα.

Μόλις γεννήθηκαν οἱ Κύκλωπες, ἐ-
κίνησαν ἀμέσως τὴν ὑπόψια καὶ ἀνη-
σύχησαν τὸν πατέρα τους Οὐρανόν. Ἡ
τερατώδης μορφή τους τὸν ἔκανε νὰ
τοὺς συγχάθῃ καὶ ἡ δύναμί τους τὸν ἐ-
τρόμαξε. Τοὺς ἀρπάξε λοιπὸν ἀμέσως
καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ τοὺς ἐτί-
ναξε στὰ βράθρα τῶν ταρτάρων...
Μαζί τους ἔκλεισε καὶ τοὺς Ἑκατόγ-
χειρες, γιατί ἐδείξαν σημεῖα ἀνυποτα-
γῆς πρὸς τὸν πατέρα τους καὶ ὠρρί-
στηκαν ἀσέβηστο ἐναντίον του μίσος.

Μετά τοὺς Ἑκατόγχειρες καὶ τοὺς
Κύκλωπες, ἡ Γαῖα ἐγέννησε τοὺς Τι-
τάνες καὶ τὶς Τιτανίδες. Οἱ Τιτάνες
ἦταν οἱ πρῶτες Θεότητες τῆς Ἑλληνι-
κῆς Μυθολογίας. Εἶχαν κι' αὐτοὶ κά-
ποιο ὑπερφυσικὸ μεγαλεῖο, ἀλλὰ ἦσαν
πλάσματα ἀνώτερα καὶ τελειότερα
ἀπὸ τοὺς ἀπαίσιους ἀδελφούς των. Μὲ
τὶς ἀδελφές των Τιτανίδες συμβολίζουν
τὶς ἀνώτερες δυνάμεις τῆς φύσεως καὶ
τὰ κυριώτερα φαινόμενά της.

Οἱ Τιτάνες εἶναι: ὁ Ὠκεανός, ὁ
Κοῖος, ὁ Ὑπερίων, ὁ Τιτάν, ὁ Κρόνος
καὶ ὁ Κρόνος, ὁ νεώτερος καὶ τολμη-
ρότερος Τιτάν. Ἐξ εἶναι καὶ οἱ Τι-
τανίδες: ἡ Τηθύς, ἡ Ρέα, ἡ Θέμις, ἡ
Μνημοσύνη, ἡ Θεία καὶ ἡ Φοῖβη.

Οἱ Τιτάνες καὶ οἱ Τιτανίδες δὲν ὤ-
πηραν ὅμως εὐτυχέστεροι ἀπὸ τοὺς
ἀδελφούς των, γιατί ὁ πατέρας των
Οὐρανὸς εἶχε γίνῃ σκληρόκαρδος
καὶ μοχθηρός. Ἡ φιλαυτία του, ὁ ἐ-

Ὁ Ζεὺς μαχόμενος κατὰ τῶν Γιγάντων.

γωϊσμός του, ἡ ἀγάπη τῆς ἐξουσίας
αὐξάνονταν ὀλοένα καὶ ὅσο ἡ Γαῖα
γεννοβολοῦσε νέα τέκνα, τόσο γινό-
τανε πιδὺς ὀφθαλμοῦ, πιδὺς ἀνίσχυος γιὰ
τὸ Ἔρνος του. Ἡ μακριὰ κάτασπρη
κόμη του, τὰ ἀραιὰ του γένεια, τοῦ ἔ-
διναν μὴν ὄψιν σεπτῇ καὶ μεγαλόπρε-
πῃ, ἀλλὰ μέσα στὴν καρδιά του πε-
ρίσσειε καὶ φώλιαζε τὸ μῖσος. Ἐπια-
νε τὰ παιδιά του ἕνα-ἕνα καὶ τὰ ἐ-
κλείνε στὰ ἔγκατα τῆς γῆς.

Νόμιζε κανεὶς πῶς ὁ Οὐρανὸς θέ-
λησε νὰ σταματήσῃ τὸ ἔργο τῆς Δη-
μιουργίας, πῶς θέλησε νὰ ἀναχαιτί-
σῃ τὸν ὀρμητικὸ χείμαρρον τῆς προόδου
καὶ νὰ βασιλέψῃ μόνος σ' ἕναν κόσμον
ἀγνοοῦν, σὲ μιά παγωμένη καὶ στείρα
αἰωνιότητα...

Στὴν ἀρνητικὴ ὁμῶς αὐτὴ πρόθεσι
τοῦ Οὐρανοῦ ἀντιτάχθηκε, ὅπως θὰ
ἴδουμε ἀμέσως, ἀποτελεσματικὰ ἡ γό-
νιμη μήτηρ καὶ πανδώρα Γαῖα... Στὶς
κρίσιμες αὐτὲς στιγμὲς συνταράσσε-
ται ἀπὸ τὸν πόνο... Αὐτὴ ἡ μεγαλό-
ψυχη μητέρα, ποὺ ἔφερε στὰ σπλάγχνα
τῆς ὅλες τὶς ὠδίνες τοῦ τοκετοῦ δὲν
μπορεῖ νὰ μείνῃ στερημένη ἀπὸ τὴ
θεωρία τῶν τέκνων της... Τὸ μητρικὸ
φίλτρο ἐπαναστατεῖ, διψᾷ γιὰ ἐκδίκη-
σι...

Ἐρχεται λοιπὸν κρυφὰ πρὸς
τοὺς Τιτάνες... κατεβαίνει στὰ ἔγκα-
τα τῆς γῆς καὶ συναλλάττει τὰ ρωμαλέα
καὶ τολμηρὰ παιδιά της... Ἐκεῖ, στὰ
σκοτεινὰ βράθρα, στὸν μολυσμένο ἀ-
γέρα καὶ τὶς ἀναθυμιάσεις τοῦ Ἑρέ-
θους, ὑφαίνεται ἡ μυστικὴ καὶ κατα-
χθόνια συνωμοσία. Ἡ Γαῖα πείθει τοὺς
Τιτάνες νὰ κινηθοῦν κατὰ τοῦ Οὐρα-
νοῦ... Ἡ ἴδια μὲ τὸ μητρικὸ τῆς χέρι
ὀπλίζει τὸν Κρόνον, δίνοντάς του νὰ
κρατῇ ἀδάμαντινον δρεπάνι...

Ἀπὸ τὰ ζεστά σπλάγχνα τῆς γῆς ἀ-
ναπηδᾷ ὁ Κρόνος, φοβερός καὶ μανια-
σμένος, κραδαίνοντας τὸ ἀδάμαντινον
δρεπάνι, ἀκονισμένο στοὺς σκληροὺς
βράχους τῆς ἀδικίας καὶ τοῦ μί-
σους... Στὸ πλάι του βαδίζουν οἱ Τι-
τάνες, ἑκτός ἀπὸ τὸν Τιτάν Ὠκεανόν
ποὺ δὲν ἔλαβε μέρος στὴ συνωμοσία.

Ἐνα μαῦρο σύννεφο τοὺς ἀκολουθεῖ
καὶ τοὺς κρύβει ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Οὐ-
ρανοῦ... Μόλις ὁμῶς πλησιάζουν στὸ
κατῶφλι τοῦ Ἐρνος, ὅπου μεγαλο-
πρεπῆς καὶ ὀνειροπόλος ἀναπαύεται ὁ
κραταῖος Μονάρχης, ἡ Γαῖα διαλύει

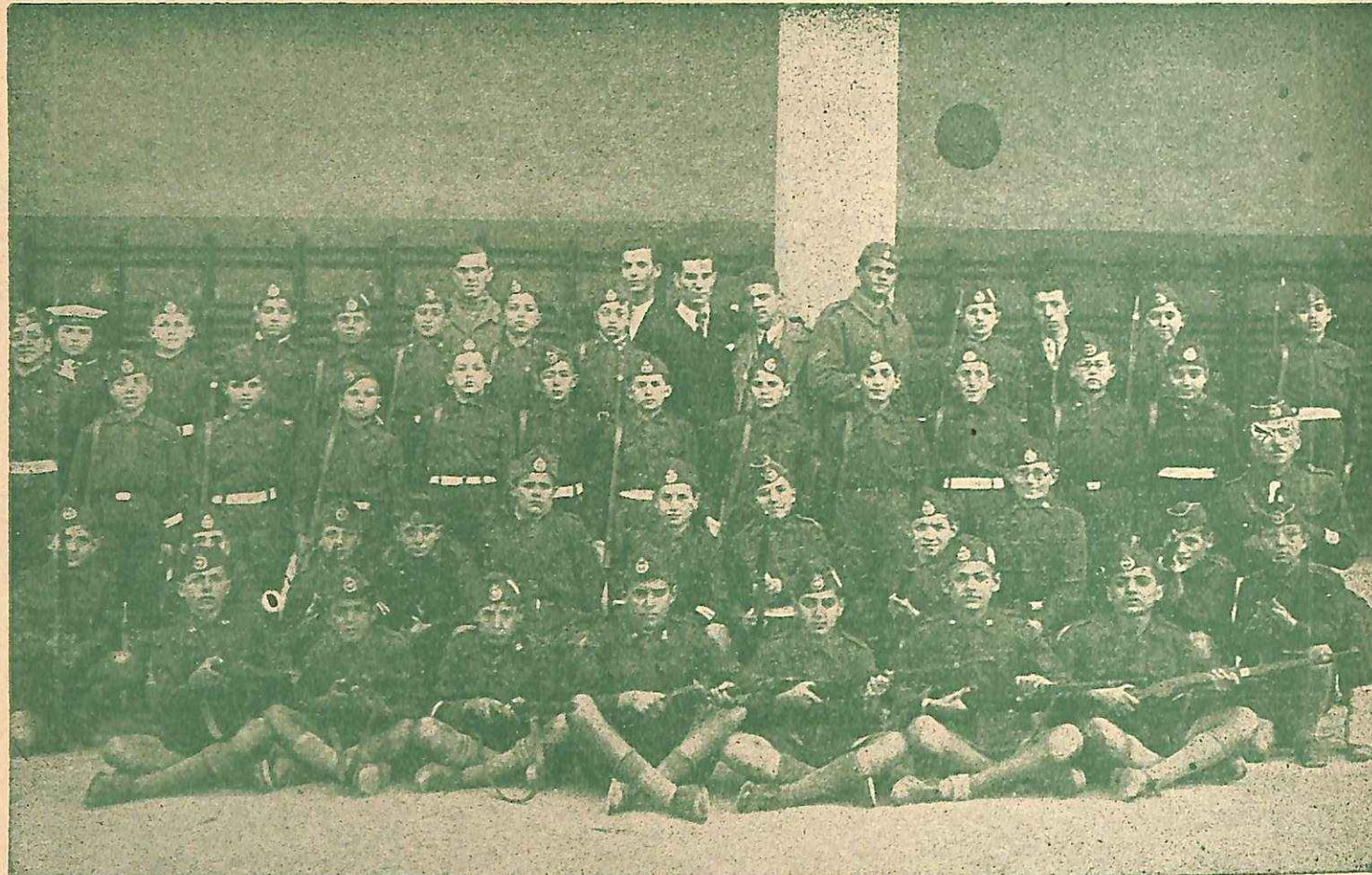
τας τὸ πυκνὸ νέφος φανερώνει, μπρὸς
στὰ ἐκπληκτὰ μάτια του, τὴν συνο-
δεία τῶν Τιτάνων. Ὁ Κρόνος δὲν ἀρ-
γοπορεῖ... Μὲ φοβερὴ ὄψιν ὀρμᾷ καὶ
μὲ χέρι ἀλάθευτο κατεβάζει τὸ κοφτε-
ρὸ δρεπάνι...

Τὸ πλῆγμα ἦταν βαρύτατο... Ὁ
Οὐρανὸς σωριάζεται στὰ πόδια τοῦ
Ἐρνος καὶ σφαδάζει μουγκρίζοντας,
σάν πληγωμένος δράκοντας... Εἶναι
ὁμῶς ἀθάνατος καὶ δὲν μπορεῖ νὰ λυ-
τρωθῇ ἀπὸ τοὺς πόνους... Ἀπὸ τὴν
πληγὴν τοῦ χύνεται ἀθάνατο αἷμα καὶ
κατακλύζει τὴ γῆ καὶ τὴ θάλασσα...
Εἶναι τὸ πρῶτο αἷμα ποὺ χύνεται καὶ
ποτίζει τὸ χῶμα... Καὶ εἶναι αἷμα
πατρικὸ, συγγενικὸ, σάν τὸ αἷμα τοῦ
ἀδικοσκοτωμένου Ἀβελ...

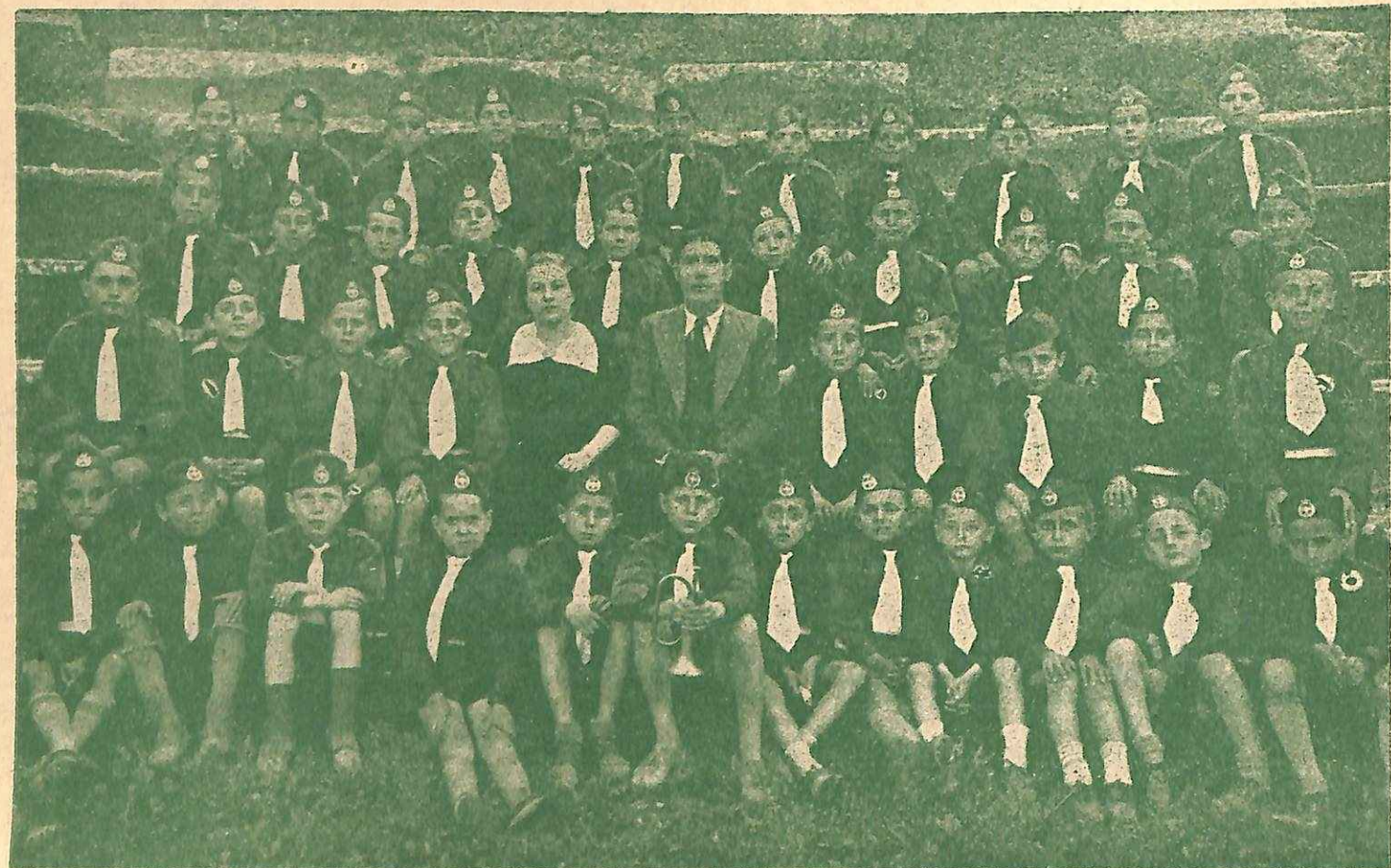
... Τότε τραντάζεται συθέμελα ἡ
γῆ καὶ σειάται ἡ πλατεῖα θάλασσα...
Τὸ χῶμα ἀρνιέται νὰ χωνέσῃ τὸ ραν-
τισμένο αἷμα τῆς πατροκτονίας...
ὁ Κρόνος ἀκούει ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἀ-
φυπνιζομένης συνειδήσεώς του μιά τρο-
μερὴ φωνή, μιά φωνὴ ποὺ προφητεύει
τὸ ἴδιο ἀνόσιον τέλος!...

Ἀπὸ τὸ ἀθάνατο αὐτὸ αἷμα, ποὺ
ἀφθονο ἐξέχυθη στὴ γῆ καὶ στὴ θά-
λασσα, γεννήθηκαν δυὸ ἀταίριαστα
μεταξύ τους πλάσματα δυὸ θεότητες
τόσο διαφορετικὲς ἡ μιά ἀπὸ τὴν ἄλ-
λη, τόσο ἀντίμαχες, ὅσο τὸ φῶς ἀπὸ
τὸ σκοτάδι... Γιατὶ ἀπὸ τοὺς θρόν-
ους ποὺ στάλαζαν πάνω στὴ γῆ γεν-
νήθηκαν οἱ Ἐρινύες, τὰ ἀδυσώπητα
κι' ἀδέκαστα αὐτὰ τέρατα τοῦ Ἀδῆ,
ποὺ ἐκδικοῦνται τὸν φόνον, τὴν ἐπιβο-
ρία καὶ τὸ ἔγκλημα, καὶ ποὺ συμβο-
λίζουν τὶς τύψεις καὶ τὸ ἠθικὸ βασά-
νισμα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀδίκησε...

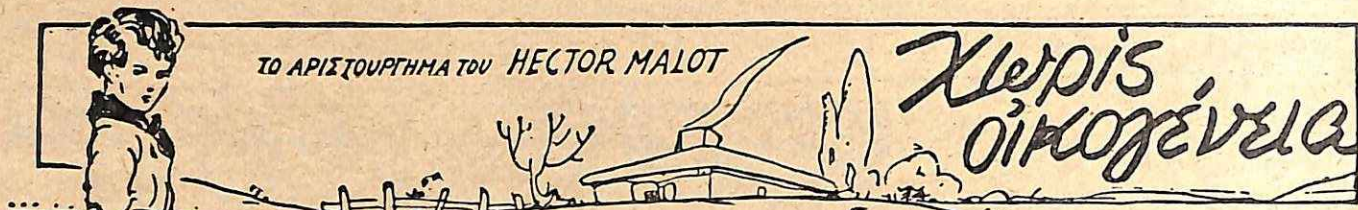
Ἀπὸ τὸ αἷμα ὁμῶς ποὺ γύθηκε στὴν
θάλασσα, βάφοντας τὸν ἀφρό της, γεν-
νήθηκε τὸ ὑπερούσιο πλάσμα τῆς ὠ-
μορφίας, καὶ τῆς χάρις... Γιατὶ μό-
λις οἱ θεοὶ σταγόνες ἀγγίξαν τὸ ἐδ-
γενικὸ κύμα, ἀμέσως χωρίστηκαν τὰ
νερά καὶ, ἀπὸ τὰ γαλανά βάθη τῆς
ἀβύσσου, ἀναδύθηκε, γυμνὴ κι' ἀφρο-
λουσμένη, μιά πανόμορφη κόρη! Ἡ γῆ
τὴν δέχεται μὲ ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά, ἀ-
πλώνοντας κάτω ἀπὸ τὰ τρυφερά της
πόδια τὴν πρὸ λαμπρὰν κόρη...
Εἶναι ἡ Ἀφροδίτη... Κ. Ι. Βέρροιοι

Σκαπανεῖς τοῦ 21ου Ὑποτομέως Ἀθηνῶν.

Σκαπανεῖς τοῦ 2ου Λόχου Γυβελίου.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΗΕCΤΟΡ ΜΑΛΟΤ

Χειρίς Οικογένεια

(Συνέχεια
έκ του προηγούμενου)
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.
Η ΜΑΝΑ-
ΜΠΑΡΜΠΕΡΙΝΑ

«Η νύκτα μας στη φυλακή δεν ήταν άσχημη» — περάσαμε πολύ χειρότερες εξώ. — Ωνείρευθηκα την είσοδο της αγελάδας μας, μου είπε ο Μάττιας.

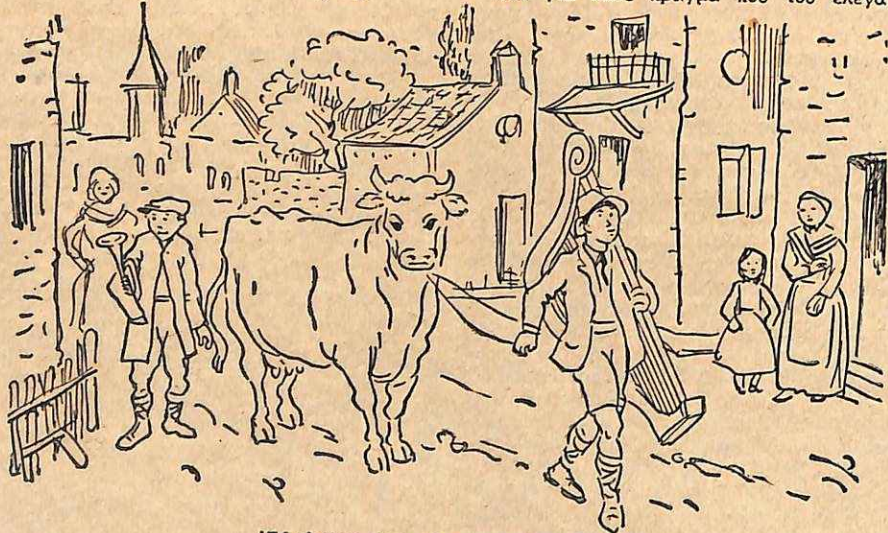
Στις όκτω το πρωί, η πόρτα μας άνοιξε κι είδαμε να μπαίνει ο ειρηνοδίκης, ακολουθούμενος από τον καλό μας κτηνίατρο, που θέλησε να έλθω ο ίδιος για να μας ελευθερώσει.

«Όσο για τον ειρηνοδίκη, η καλωσύνη του για τους δυο άθώους φυλακισμένους δεν περιωρίστηκε στο δείπνο που μας έστειλε το βράδυ» — μάς έδωσε κι ένα ωραίο χαρτόσημο.

— Είσαστε τρελλοί, μάς είπε φιλικά, να ταξειδεύετε τούτον καιρό χωρίς διαβατήριο. Σας έδωγα ένα από τη Δημαρχία. Αυτό θα σας γλυτώσει από πολλά. Καλό ταξίδι παιδιά!

Και μάς έσφιξε τα χέρια. «Αν ρωτάτε και για τον κτηνίατρο, αυτός μάς έφίλησε. Είχαμε μπη πολύ άσχημα στο χωριό εκείνο, αλλά γρήκαμε θριαμβευτικά, τραβώντας από το σχοινί την αγελάδα μας και περπατώντας με το κεφάλι ψηλά. Οι χωρικοί που στεκόταν στις πόρτες τους, μάς κοίταζαν τώρα με συμπάθεια.

— Για ένα μόνο πράγμα λυπάμαι, είπε ο Μάττιας, που δεν είν' έδω κι' ο χωροφύλακας που μάς έπιασε, για να μάς ιδί.

«Εβγήκαμε από το χωριό θριαμβευτικά.

— «Ο χωροφύλακας δεν έκαμε καλά. Μά φαίμαι και μεις που δεν σκεφθήκαμε ποτέ να εφοδιασθούμε με διαβατήρια, για να μπαίνουμε οι άνθρωποι ποιοι είμαστε. Στο Παρίσι μπορούσαμε να βγάλουμε εύκολα.

Γρήραμα ένα καλό μάθημα, για να μάς έλθω η ιδέα ν' αφήσουμε το σχοινί της αγελάδας μας.

— Ήταν βέβαια ημερηί η καυμένη, αλλά και φοβερόταρα.

Δεν άργησαμε να φθάσουμε στο χωριό, όπου είχα κοιμηθί με τον Βιτάλη. Από κει, δεν είχαμε παρά να περάσουμε μια χέρσα πεδιάδα και να φθάσουμε στο λόφο, που η πλαγιά του κατέβαινε στο Σιαδανό.

— Σου υποσχέθηκα σβίγγους στο σπίτι της μάνας — Μπαρμπερίνας, είπα στο Μάττιας — αλλά για να γίνουν σβίγγοι, χρειάζεται βούτυρο, αλεύρι και αυγά.

— Θα είναι πολύ ωραίοι ξ;

— Πάρα πολύ! Κάτι φουσκες που γεμίζουν όλο σου το στόμα. Βούτυρο όμως κι' αλεύρι δεν θα υπάρχει στο σπίτι της μάνας — Μπαρμπερίνας, γιατί είναι φτωχιά. Τι λές, της αγοράζουμε;

— Περίφημη ιδέα!

— Κράτα λοιπόν την αγελάδα και τρέχω στού μπακάλη, να πάρω βούτυρο κι' αλεύρι. Αύρα όμως όχι, γιατί θα μάς έσφαξαν στο δρόμο. «Αν δεν έχω η μάνα — Μπαρμπερίνα, μπορεί να δανεισθί.

Μπήκα στο μπακάλιο κι' αγοράσα μια λίτρα βούτυρο και δυο λίτρες αλεύρι. Κι' έξακολουθήσαμε το δρόμο μας.

Δεν ήθελα να κουράσω την αγελάδα. Είχα όμως τόσο άνοητοι να φθάσω, ώστε έτρεχα χωρίς να θέλω.

Δέκα χιλιόμετρα ακόμη, όκτω, ξη Περνέρο πράγμα! ο δρόμος μου φαινόταν μακρύτερος τώρα που έπλησιαζε τη μάνα — Μπαρμπερίνα, από την πρώτη φορά που άπομακρυνόμουν. Κι' όμως, την ημέρα εκείνη έφευγε ένα χιονόνερο, που ακόμα το θυμούνται.

Μά ήμουν πολύ ανήσυχος, συγκινημένος, και κάθε στιγμή κοιτάζα το ρολόι μου.

— Δεν είναι όμορφος τόπος; ρωτούσα το Μάττιας.

— Ναι, δεν υπάρχουν δένδρα να έμποδίζουν το μάτι.

— Άμα φθάσουμε στο βουναλάκι, θα ιδίς και δένδρα, πολύ όμορφα δένδρα, βαλανιδιές, καστανιές.

— Έχουν και κάστανες;

— Άκούς εκεί! «Επειτα, στην αυλή της μάνας — Μπαρμπερίνας έχει και μια αχλαδιά που κάνει αχλαδιά τόσο μεγάλα και γλυκά σαν το μέλι. Θα ιδίς.

Και για κάθε πράγμα που τού έλεγα,

— Μά θα πάμε και στη Λούκα, άμα ιδούμε τη Στεφανία, τη Λίζα και τον Βενιαμίν.

— Άλήθεια, θάρρής στη Λούκα και σύ;...

— Πώς έρχεσαι σύ μαζί μου στης μάνας — Μπαρμπερίνας; Θάρρής κι' εγώ μαζί σου, να ιδώ τη μητέρα σου και την αδελφούλα σου τη Χρηστίνα, που θα την σηκώνω στην άγκαλιά μου, αν δεν μεγαλώσει πολύ. Θα είναι κι' αδελφή δική μου.

— Ω, Ρεμπί!...

— Από τη μεγάλη του συγκίνηση, ο καυμένος ο Μάττιας δεν μπορούσε να πη τίποτ' άλλο.

Μιλώντας έτσι και περπατώντας γοργά, φθάσαμε στο βουναλάκι, που η πλαγιά του, με πολλές κορδέλλες, κατεβαίνει στο Σιαδανό, περνώντας μπροστά από το σπίτι της μάνας — Μπαρμπερίνας.

Άλλα βήματ' ακόμα και θα φθάναμε στο μέρος, όπου είχα παρακαλέσει τον Βιτάλη να μ' αφήσει να καθίσω στο πεζούλι και να κοιτάζω το σπίτι της παραμάνας μου, με την ιδέα πως δεν θα το ξανάβλεπα ποτέ.

— Πάρε το σνοινί, είπα στο Μάττιας. Κι' μ' ένα πήδημα ανέβηκα στο πεζούλι. Τίποτε δεν είχε αλλάξει στην κοιλιά μου. «Όλα στη θέση τους, τα ίδια. Κι' ανήμεσα στα δένδρα, ξεχώρισα τη στέγη του σπιτιού της μάνας — Μπαρμπερίνας.

— Τι έχεις, κολέ; με ρώτησε ο Μάττιας.

— Νά, νά, εκεί!

— Ήλθε κοντά μου, μά χωρίς ν' άνεβί στο πεζούλι, για να μην αφήσει την αγελάδα, που άρχισε να τρώη το γόρτο.

— Ίδω που σου δείχνει το χέρι μου. Βλέπεις; «Νά, το σπίτι μου, να κι' η αχλαδιά μου. «Έκει ήταν το περιόβλι μου.

— Ο Μάττιας, που δεν τον έκανε μ' αυτό καμιά ανάνηση, δεν έβλεπε βέβαια τίποτε έκπληκτο» — δεν είπε όμως τίποτε.

Την στιγμή εκείνη, ένας κίτρινος καπνός βγήκε απ' την καμινάδα και έπειδη δεν συσώσε καθόλου, σηκώθηκε ψηλά σε μια στήλη ίσια.

— Ή μάνα — Μπαρμπερίνα είναι στο σπίτι! είπε με χαρά.

Τη στιγμή εκείνη φύσησε μια ελαφρά αύρα ανάμεσα στα δένδρα και κυτώντας της στήλη του καπνού, μάς την έρριξε στο πόδι.

— Ο καπνός εκείνος μούσε φύλλα βελανιδιάς. Τότε άεσθνα, αίσθανθηκα τα μάτια μου να γεμίζουν δάκρυα και πηδώντας από το πεζούλι, έφλησα τον Μάττιας.

— Ο Κάπης ρίχτηκε άπάνω μου. Τον πήρα στην άγκαλιά μου και τον φίλησα κι' αυτόν. «Ο Μάττιας φίλησε την αγελάδα στο μέτωπο.

— Πάμε γρήγορα! είπα.

— Μ' αν η μάνα — Μπαρμπερίνα είναι στο σπίτι, πως θα της καταφέρουμε την έκπληξη; ρώτησε ο Μάττιας.

— Θα μής μόνος σου και θα της πής ότι της φέρνουν μια αγελάδα από το Βασιλόπουλο. Κι' άμα σε ρώτηση για ποιά Βασιλόπουλο της λές, θα παρουσιασθώ.

— Καλά. Τι κρίμα όμως που δεν μπορούμε να κάνουμε την είσοδό μας με μουσική! Αυτό θάταν ωραίο.

— Μάττιας, πρόσεξε!...

— Μη φοβάσαι και δεν θα κάμω πάλι την αγελάδα να το βάλω στα πόδια. «Ας είναι όμως! «Αν αυτό το κτήνος άγαπούσε τη μουσική, θάπαιζα τώρα ένα μάρος θριαμβευτικό!

Καθώς φθάσαμε σ' ένα γύρισμα του δρομάκου, που ήταν άπάνω από το σπίτι της μάνας — Μπαρμπερίνας, είδαμε μια άσπρη σκούφια να βγαίνει στην αυλή. «Ήταν η παραμάνα μου. «Άνοιξε την καγκελλόπορτα, βγήκε στο δρόμο κι' έφυγε προς το μέρος του χωριού.

Σταθήκαμε και την έδειξα το Μάττιας.

— Φεύγει! Έκαμε. Κι' η έκπληξή μας;

— Θα βρούμε καμιάν άλλη.

— Τι;

— Δεν ξέρω... Θα ιδούμε...

— Δεν της φωνάζεις;

— Ο πειρασμός ήταν μεγάλος, μά τον ένιησα. «Άλλοιότικα πως θα γινόταν η έκπληξη, που ώνείροπολούσαμε τόσοι μήνες! Σε λίγο φθάσαμε μπροστά στη ξωπορτα

του πρώτου μου σπιτιού και μπήκαμε μέσα όπως έμπαινα άλλοτε.

— Από την αυλή, θα μπορούσαμε να μπουκε και στο σπίτι, γιατί ήξερα πως η μάνα — Μπαρμπερίνα δεν έκλειδωνε την πόρτα ποτέ.

— Άλλά πρώτα — πρώτα έπρεπε να βάλουμε την αγελάδα στο σταύλο. Πήγα λοιπόν να ιδώ σε τί κατάσταση βρισκόταν αυτός ο σταύλος και τον έρηκα όπως τον ήξερα, μόνον που τώρα ήταν γεμάτος δεμάτια ξερόκλαδα. Φώνασα το Μάττιας κι' άφου δέσαμε την αγελάδα μπροστά στη φάνη, σηκώσαμε όλα εκείνα τα δεμάτια και τα σωρίσαμε σε μια γωνιά, για να της κάμουμε τόπο.

— Τώρα, είπα στον Μάττιας, θα μπουκε στο σπίτι. «Εγώ θα καθίσω μπροστά στο τζάκι, για να με βρή η μάνα — Μπαρμπερίνα. «Καθώς θα τριέη η καγκελλόπορτα, όταν θα τη σπρώξω για να μπη, έου θα προφθάσω να κρυφθίς με τον Κάπη πίσω απ' το κρεβάτι. «Έτσι δεν θα ιδί παρά μόνονά έμέ. Δεν σου φαίνεται καλή έκπληξη;

— Έτσι κι' έγινε. Μπήκαμε στο σπίτι κι' έκάθησα κοντά το τζάκι, στην ίδια θέση όπου πέρασα τόσες χειμωνιάτικες βραδύες. «Επειδή δεν μπορούσα να κόψω τα μακριά μου, μαλλιά, τάχωνα στο γιακά της μπλούζας μου, μαζεύτηκα. Ξάρωσα και προσπάθησα έτσι να μοιάσω όσο μπορούσα το Ρεμπί, του μικρού Ρεμπί της μάνας — Μπαρμπερίνας.

— Από τη θέση μου φαινόταν η καγκελλόπορτα κι' έτσι δεν ήταν φάος να έρθη η μάνα — Μπαρμπερίνα χωρίς να την ιδώ.

— Έτσι καθισμένος, κοίταξα ολόγυρα. Μου φάνηκε πως χθες μόνονά είχα φύγει από το σπίτι. Τίποτα δεν είχε αλλάξει, όλα ήταν στην ίδια θέση! και το χαρτί ακόμα που υπάλασε κάποτε ένα τζάμι, οραμένο από έμέ, δεν είχε άντικατασταθί, μόνο που ήταν φανερά καπνισμένο και κίτρινο.

— Αν τολμούσα να σηκωθώ, θα πήγαινα να κοιτάζω από κοντά κάθε πράγμα» — μά έπειδη η μάνα — Μπαρμπερίνα μπορούσε να φάση από στιγμή σε στιγμή, έπρεπε να κάθουμαι και να τη φυλάγω.

— Άεσθνα είδα μιάν άσπρη σκούφια κι' άκουσα την ξωπορτα να τριέη.

— Κρύφου γρήγορα! είπα στο Μάττιας. Κι' εγώ έξάρωσα όσο μπορούσα.

— Η πόρτα άνοιξε! στο κατώφλι παρουσιάστηκε η μάνα — Μπαρμπερίνα.

— Ποιός είναι κεί; έλεπε.

— Την κοιτάζα χωρίς μιλά» — με κοίταξε και κείνη.

— Άεσθνα τα χέρια της κουνήθηκαν τρεμουλιαστά.

— Θέ μου, ψιθύρισε, ο Ρεμπίς είναι η άνείρευτούς;

— Σηκώθηκα, έτρεξα και την άγκάλιασα.

— Μάνα!

— Παιδί μου, παιδάκι μου!

— Μάς χρειάσθηκε πολλή ώρα για να συνείδουμε και για να στεγνώσουν τα μάτια μας.

— Μά βέβαια, μου είπε, που αν δε σε είχα πάντα στο νο μου, δεν θα σε γνώριζα ποτέ! άλλαξες, ψήλωσες, τράνεψες, γιόκα μου!

— Ένας πνιγμένος λυγμός μου θύμισε πως ο Μάττιας ήταν κρυμμένος πίσω από το κρεβάτι. Τον φώναξα και βγήκε.

— Από δω είναι ο Μάττιας, είπα, ο αδελφός μου.

— Μπά, βρήκες λοιπόν την οικογένειά σου; φώναξε η μάνα — Μπαρμπερίνα.

— Όχι, θέλω να πω πως είναι ο σύντροφός μου, ο φίλος μου. Νά κι' ο Κάπης, σύντροφός κι' αυτός και φίλος σου. Χαίρετσε τη μητέρα του αφεντικού σου, Κάπη!

— Ο Κάπης σηκώθηκε στα πσινά του πόδια, έβαλε το δεξί του μπροστινό στο στήθος του κι' ύποκλιθηκε σοδάρ. Αυτό έκαμε τη μάνα — Μπαρμπερίνα να γελάσει πολύ κι' έτσι έπαμε να κλαίη.

— Ο Μάττιας, που δεν είχε τους ίδιους λόγους με μένα για να τα σαστίσει μου έννεψε για να μου θυμίσω την έκπληξη.

— Άν θέλεις, είπα τότε στη μάνα — Μπαρμπερίνα, πάμε λίγο έξω στην αυλή. Θέλω να δείξω το Μάττιας την αχλαδιά μας.

— Πάμε, αποκρίθηκε η παραμάνα μου να ιδίς και το περιόβλι σου, γιατί το άφησα έτσι όπως το είχες, να το ξανάβρής όταν θα γυρίσεις, γιατί πάντα μου έλεγα πως θα γυρίσεις.

— Κι' οι γλυκοπατάτες που είχα φυτέψει, σου άρεσαν;

— Μπά, μπά! Έου τις είχες φυτέψει; δεν τάρεσα... Μά πάντα σου άρεσε σένα να μου κάνης τέτοια παγινίδια.

— Την στιγμή είχε έλθει, γιατί άλλο ένοουσε η μάνα — Μπαρμπερίνα λέγοντας παγινίδια — παρά εκείνο που μεις το λέγαμε έκπληξη;

(Άκολουθεί)

ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΡΙΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙ

Το στάρι καθ' όλη τη διάρκεια του χειμώνα λόγω του ψύχους άπορροφά από τη γη πολύ λίγες τροφές και άναπτύσσεται βραδέως.

— Όταν ο χειμώνας τελειώνει και ξεσταίνει ο καιρός, άρχίζει να άπορροφά πολλές τροφές, να άναπτύσσεται με μεγάλη ταχύτητα, να άδελφώνει και να δημιουργή καλαμιά.

— Από την στιγμήν αυτή (Φεβρουάριος — Μάρτιος) μέχρι της εποχής της άνθησεως του σταριού (Μάιος), δηλαδή εις διάστημα 2 1/2 περίπου μηνών, το φυτόν άπορροφά το μεγαλύτερο μέρος των τροφών που του χρειάζονται. Κατά το τέλος της άνθησεως το στάρι έχει άποκτήσει και άποθηκέψει μέσα στα φύλλα και την καλαμιά σχεδόν όλα τα συστατικά που θα χρειασθούν άργότερα για να γίνη ο καρπός.

— Μετά την άνθησι το στάρι παύει να παίρνει τροφές από το έδαφος. «Ότι συστατικά του χρειάζονται για να κάμει τον καρπόν του τα παίρνει από τις άποταμιεύσεις των φύλλων της καλαμιάς.

— Μπορεί έπομένως να πη κανείς ότι ή άνοιξις, δηλαδή η περίοδος που περιλαμβάνεται από το τέλος του χειμώνα μέχρι της άνθησεως, είναι ή πιό σοβαρά και κρίσιμη για την άνάπτυξη και καρποφορία του σταριού. Άπό αυτήν θα έξαρτηθί κατά μέγα μέρος ή παραγωγή και ή έπιτυχία.

— Το στάρι το κάνει ή άνοιξις. Μην άπονοητεύσε έάν τα σπαρτά σας φαίνονται καθυστερημένα, κίτρινα, προσβεβλημένα από έντομα, άρρώστες και γενικά στενωχωρημένα κατά το τέλος του χειμώνα. «Υπάρχει περιθώριο να τα σώσεις έάν έφαρμόσετε τις ακόλουθες οδηγίες:

— «Επιφανειακή Λίπανσις. Είπαμε ότι το στάρι κατά την άνοιξι, σε διάστημα 2 1/2 περίπου μηνών, άπορροφά σχεδόν όλα τα συστατικά που του χρειάζονται. Είναι φανερόν ότι κατά το σύντομον αυτό διάστημα το χρειάζονται άφθονες τροφές, εύκολοδιάλυτες, για να μπόρουν να πάρη ό,τι έχει άνάγκη.

— Η λίπανσις κατά το τέλος του χειμώνα (Φεβρουάριον με άρχας Μαρτίου το βραδύτερον) με ειδικά έπιφανειακά λιπάσματα είναι άπαραίτητος.

— Σ θ ά ρ ν ι σ μ α. Τα σπαρτά των όποιών το έδαφος έχει κάμει κρούστα από τις πολλές βροχές ή από ίλύ που έναπέθεσαν οι πλημμύρες, πρέπει να σθαρνίσουν με σιδερένια σάρνα κατά τον Φεβρουάριο.

— Το έδαφος έχει κάμει κρούστα από τις πολλές βροχές ή από ίλύ που έναπέθεσαν οι πλημμύρες, πρέπει να σθαρνίσουν με σιδερένια σάρνα κατά τον Φεβρουάριο.

— Το έδαφος έχει κάμει κρούστα από τις πολλές βροχές ή από ίλύ που έναπέθεσαν οι πλημμύρες, πρέπει να σθαρνίσουν με σιδερένια σάρνα κατά τον Φεβρουάριο.

— Το έδαφος έχει κάμει κρούστα από τις πολλές βροχές ή από ίλύ που έναπέθεσαν οι πλημμύρες, πρέπει να σθαρνίσουν με σιδερένια σάρνα κατά τον Φεβρουάριο.

— Το έδαφος έχει κάμει κρούστα από τις πολλές βροχές ή από ίλύ που έναπέθεσαν οι πλημμύρες, πρέπει να σθαρνίσουν με σιδερένια σάρνα κατά τον Φεβρουάριο.

— Το έδαφος έχει κάμει κρούστα από τις πολλές βροχές ή από ίλύ που έναπέθεσαν οι πλημμύρες, πρέπει να σθαρνίσουν με σιδερένια σάρνα κατά τον Φεβρουάριο.

— Το έδαφος έχει κάμει κρούστα από τις πολλές βροχές ή από ίλύ που έναπέθεσαν οι πλημμύρες, πρέπει να σθαρνίσουν με σιδερένια σάρνα κατά τον Φεβρουάριο.

— Το έδαφος έχει κάμει κρούστα από τις πολλές βροχές ή από ίλύ που έναπέθεσαν οι πλημμύρες, πρέπει να σθαρνίσουν με σιδερένια σάρνα κατά τον Φεβρουάριο.

— Το έδαφος έχει κάμει κρούστα από τις πολλές βροχές ή από ίλύ που έναπέθεσαν οι πλημμύρες, πρέπει να σθαρνίσουν με σιδερένια σάρνα κατά τον Φεβρουάριο.

— Το έδαφος έχει κάμει κρούστα από τις πολλές βροχές ή από ίλύ που έναπέθεσαν οι πλημμύρες, πρέπει να σθαρνίσουν με σιδερένια σάρνα κατά τον Φεβρουάριο.

— Το έδαφος έχει κάμει κρούστα από τις πολλές βροχές ή από ίλύ που έναπέθεσαν οι πλημμύρες, πρέπει να σθαρνίσουν με σιδερένια σάρνα κατά τον Φεβρουάριο.

— Το έδαφος έχει κάμει κρούστα από τις πολλές βροχές ή από ίλύ που έναπέθεσαν οι πλημμύρες, πρέπει να σθαρνίσουν με σιδερένια σάρνα κατά τον Φεβρουάριο.

— Το έδαφος έχει κάμει κρούστα από τις πολλές βροχές ή από ίλύ που έναπέθεσαν οι πλημμύρες, πρέπει να σθαρνίσουν με σιδερένια σάρνα κατά τον Φεβρουάριο.

— μια φορά άφου προηγουμένως λιπανθούν έπιφανειακά.

— Με το σκάλισμα θα καταστρέψουμε τα ζιζάνια και την κρούστα του έδάφους, θα διευκολύνουμε την ύγρασία και θα συγκρατήσουμε την ύγρασία.

— Το σκάλισμα παρουσιάζει ένα άλλο πλεονέκτημα, ότι δίδει έργασια στα έργατικά χέρια που άφθονούν στας οίτοπαραγωγούς περιφέρειας ή το άλιγότερον δίδει έργασια στα μέλη της άγροτικής οικογενείας σε μια έποχή που δεν μπόρουν ν' άσχοληθούν άλλο.

— Β ο τ ι σ μ α τ α. Έκει όπου δεν μπόρουν να καταστρέψουμε τα ζιζάνια που άναπτύσσονται μεταξύ των σιτηρών με το σκάλισμα, λόγω του ότι τα έχομε σπείρει στα πεταχτά, πρέπει να τα άφαιρέσουμε με ένα ή δυο βοτανίσματα.

— Καταστρέφουμε τα ζιζάνια όσο μπόρουμε πιό νωρίς, για να μη προλάβουν να ρίξουν τον σπόρο στον στή γη και για να άπαλλάξουμε έγκαιρως τα σιτηρά από την όλεθρία των έπιδρασι.

— Τα βοτανίσματα γίνονται με το χέρι ή με την βοήθεια ενός σκαλιστηριού ή άλλου κοπτερού εργαλείου.

— Τα ζιζάνια τρώγουν τροφές και νερό που άνήκουν στο στάρι. Το έμποδίζουν τον άερισμό, τον φωτισμό και γενικά την άνάπτυξη.

— Β ό σ κ η μ α. Όπου τα στάρια παρουσιάζουν μεγάλη φθινοπωρινή και χειμερινή άνάπτυξη λόγω του ότι ηυώθησαν από τον καιρό ή το έδαφος πρέπει κατά τον Φεβρουάριο να υποστούν ένα έλαφρό «βόσκημα» (τάξιμα, κούρευμα), γιατί διαφορετικά κινδυνεύουν να πλαγιάσουν. Βάζουμε μέσα εις το σπαρτό όταν είναι στεγνό πρόβατα, τα όποια περιορίζουν την βλάστησι του χωρίς να το καταστρέφουν.

— Με το «βόσκημα» άποφεύγεται το πλάγισμα και ευνεύεται το άδέλωμα.

— Π ο τ ι σ μ α τ α. Όπου διαθέτουμε νερό για πότισμα του σταριού και το έδαφος μάς έπιτρέπει την έργασιάν αυτήν, πρέπει να δώσωμεν 1 — 2 ποτίσματα στο στάρι έάν έπικρατήση ξηρασία κατά την άνοιξι.

— Τα ποτίσματα δίδονται σε διάφορες εποχές, αναλόγως της πάσεως των βροχών και των άναγκών του σταριού.

— Άπαγορεύεται να ποτίζουμε κατά την άνθησι του σταριού.

— Το πότισμα αύξάνει πολύ την άπόδοσι και έξουδιότερονί το μειονέκτημα της ξηρασίας του λίδα και της κακής κατανομής των βροχών.

— Γ. ΜΙΧΑΛΑΣ

Γεωπόνος

Γεωπόνος

Γεωπόνος

Γεωπόνος

Γεωπόνος

Γεωπόνος

Γεωπόνος

Γεωπόνος

Γεωπόνος

Γεωπόνος

Γεωπόνος

Γεωπόνος

Γεωπόνος

Γεωπόνος

Πρόκειται περί των άρμάτων μάχης ή τάνκς, όπως λέγονται. Καίτοι όμως δεν είναι πολλά χρόνια που έκαμαν την εμφάνισήν των εις τα πεδία των μαχών, δεν είναι έντελώς νέα έφευρεσεις, όπως πιθανόν να φαντάζονται μερικοί.

Οι άρχαιοι Έλληνες και οι Ρωμαίοι είχαν εν χρήσει τὰ άρματα, δρεπανηφόρα κάποτε, που ήσαν δηλαδή έφωδιασμένα με δρέπανα εις τους τροχούς και τὰ πλάγια, των οποίων επέβαιναν οι τοξόται, προστατευόμενοι από ξύλινα ή δερμάτινα παραπετάσματα διά να έχουν τὰ χέρια ελεύθερα και να μη κρατούν άσπίδας. Με τὰ άρματα αυτά εισχωρούσαν εις τὰς τάξεις του έχθρου που έξηναγκάζετο εις υποχώρησιν. Τό ζ-διο άκριβώς γίνεται τώρα με τὰ άρματα μάχης, τὰ όποια πολύ δικαίως ώνόμασαν μερικοί «θωρηκτά της ξηράς», λόγω του θώρακος που τὰ προστατεύει.

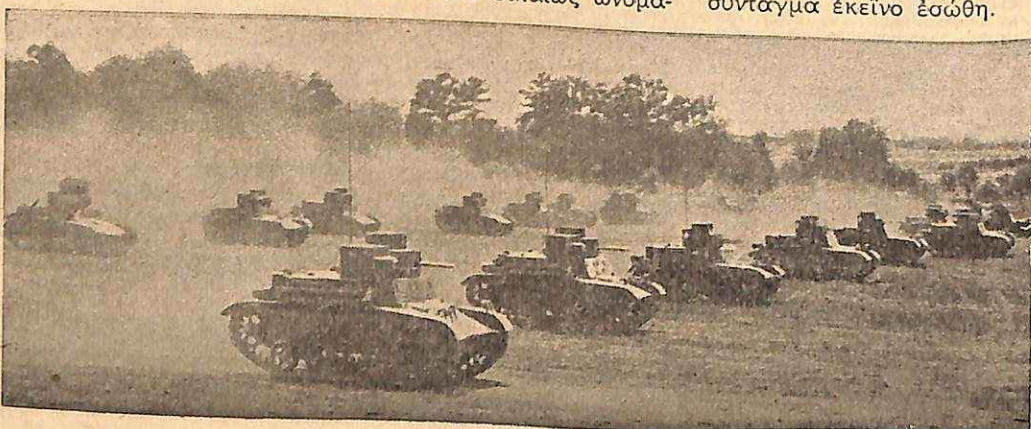
Τὰ πρώτα άρματα μάχης υπό την σημερινήν τους περίπου μορφήν τὰ έσχεδιάσε και τὰ κατασκεύασε ο Λεονάρδος ντα Βίντσι, ένας από τους μεγαλειότερους μηχανικούς της εποχής του. Σώζεται ακόμη μία έπιστολή του, άπευθυνόμενη εις ένα πρίγκιπα, διά της όποιας του προσφέρει μερικάς πολεμικάς μηχανάς ζ-δικής του έφευρέσεως. Καί μεταξυ των άλλων γράφει: «Κατεσκεύασα άρματα σκεπασμένα, άσφαλή και άπρόσβλητα, που εισέρχονται εις τὰς τάξεις του έχθρου μετά πυροβολικού και άναγκάζουν πολλών στρατών να άπισθοχωρήσιν. Καί όπισθεν αυτών ήμπορεί να άκολουθήσιν πολύ πεζικόν, άπρόσβλητον και χωρίς κανέν έμπόδιον».

Τὰ σύγχρονα άρματα μάχης έκαμαν την πρώτην εμφάνισίν των την 1ην Σεπτεμβρίου 1916, κατά τον

παγκόσμιον πόλεμον εις το μέτωπον του Σόμ. Τὰ έρησιμοποιήσαν οι Άγγλοι και τὰ ώνόμασαν «τάνκ» (που σημαίνει δεξαμενή νερού έπειδή όμοιάζουν με τεπόζιτο). Καί άμέσως ήρχισεν ή χρησιμοποίησις των εις ευρείαν κλίμακα: την 9 Άπριλίου 1917 εις την μάχην του Άρράς έλαβον μέρος 60 άρματα μάχης.

Από τότε ή χρήσις των ήρχισε να διαδίδεται όλονέν και περισσότερον. Εις την μάχην του Υπρ 300 άρματα μάχης έπροστέτευσαν την άπισθοχώρησιν των Συμμαχικών Στρατευμάτων. Εις το Σατώ Τιερύ, τω 1918 έρησιμοποιήθησαν 500 τάνκς και μετά ένα μήνα έτερα 600 έλαβαν μέρος εις την μάχην της Πικαρδίας.

Τὰ άποτελέσματα που έπετεύχθησαν με την χρησιμοποίησιν του νέου αυτού όπλου υπήρξαν ανώτερα κάθε προσδοκίας. Είναι μάλιστα γνωστόν ότι ένας Γερμανός στρατηγός ειπε μετά τον πόλεμον: «Ημείς δεν ήττήθημεν από τον στρατηγόν Φόρ, άλλ' από τον στρατηγόν Τάνκ». Μετά τον πόλεμον όλα τὰ Έπιτελεία έδωσαν εξαίρετικήν προσοχήν εις το νέον αυτό όπλον, και γενικώς εις την μηχανοποίησιν του στρατού.

Υπάρχουν αρκετοί τύποι άρμάτων μάχης: από τὰ έλαφρότατα, που όμοιάζουν με μεγάλην μοτοσυκλέτταν μεταφέρουσιν ένα πολυβόλον με χαλυβδίνη άσπίδα, έως τὰ βαρύτατα, που μεταφέρουν πυροβόλα μετρίου διαμετρήματος.

Τὰ άρματα μάχης δεν έπιτίθενται ποτέ έναντίον φρουρίων. Η δρσίσις των περιορίζεται κατά πεδινών όχυρωμάτων ή προπορεύονται του πεζικού εις προελασεις κατά μέτωπον. Ο μεγαλειότερος έχθρός των είναι ένα είδικόν τηλεβόλον των 47 χιλιοστών, αι δέιδες του όποιου είναι ίκαναί να τὰ θέσουν έκτός μάχης. Καί τουτο έπειδή τὰ άρματα μάχης, αν και φαίνονται νικώς είναι άπρόσβλητα από κάθε έπίβησιν, δεν έχουν πολύ παχύν θώρακα. Τό αντίθετον θα άπέδεικνεν εις βάρος της ταχύτητος. Τὰ πρώτα τάνκς έπροχωρούσαν με ταχύτητα δύο έως πέντε χιλιομέτρων την ώραν, περίπου δηλαδή όσον και ένας πεζός. Καί ύπ' αυτούς τους δρους, όπως είναι εύνόητον, δεν ήτο καθόλου δύσκολον εις το πυροβολικόν να τὰ κτυπήσιν καιρίως.

Κατά την διάρκειαν του ευρωπαϊκού πολέμου έρησιμοποιήθησαν άρματα μάχης έφωδιασμένα με μοτέρ δυνάμεως 1030 ίππων. Σήμερον όμως με κινητήρας πολύ μικρότερας δυνάμεως έπιτυγχάνεται ταχύτης 60 έως 70 χιλιομέτρων την ώραν.

Τό μικρότερον πάχος του θώρακος διά ν' άντέχη εις τὰ βλήματα των φορητών όπλων είναι 12 έως 14 χιλιοστομέτρων. Τὰ βαρέα όμως άρματα έχουν θώρακα τετραπλασίου πάχους.

Οι περισσότεροι των σύγχρονων στρατών προτιμούν τὰ έλαφρά τάνκς, βάρους τριών έως τεσσάρων τόνων. Υπάρχουν όμως και χαλυβδίνια τέρατα, τὰ όποια πολύ δικαίως ώνόμα-

σθησαν «θωρηκτά της ξηράς». Η Γαλλία έχει ένα τύπον τάνκ 74 τόνων, με ταχύτητα 37 χιλιομέτρων την ώραν, μήκους 12 μέτρων, πλάτους 3 και ύψους 4. Τό πλήρωμά του άνέρχεται εις 14 άνδρας, και είναι όπλισμένον με ένα πυροβόλον των 155 χιλιοστών, δύο τηλεβόλα των 75 και ένένα μυδραλλιοβόλα. Η μαχητική του όμως αξία είναι τόσον περιορισμένη, ώστε καμμία άλλη χώρα δεν την έμιμήθη εις την κατασκευήν των χαλυβδινών αυτών κολοσσών.

ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΚΟΙ ΣΚΥΛΟΙ

Ο μεγαλύτερος εκπαιδευτής σκυλιών στην Άγγλιαν είναι ο συνταγματάρχης Ρίχαρντσον, ο όποιος προμηθεύει και τὰ περισσότερα σκυλιά στον άγγλικόν στρατό για τις άνάγκες του. Κατά τον μεγάλο πόλεμον έξεπαίδευσε και έπρομήθευσε στην στρατιωτικήν υπηρεσίαν περισσότερα από 2.000 σκυλιά. Ο Ρίχαρντσον ήρχισε να εκπαιδεύη σκυλιά για τις στρατιωτικές υπηρεσίες πολύ ένωρίς και τό 1904, κατά τον Ρωσοϊαπωνικόν πόλεμον, διέθεσε μεγάλον αριθμόν στρατιωτικών σκυλιών στους έμπολέμους. Τὰ σκυλιά ως γνωστόν χρησιμοποιοούνται εύρύτατα στους πολέμους, και προσφέρουν εξαίρετικές υπηρεσίας, ιδίως στον Έρυθρό Σταυρό.

Πολλά σκυλιά έχουν παρασημοφορηθή για τις υπηρεσίες που προσέφεραν στους πολέμους. Περιήρουν δε είναι στην ιστορία του πολέμου 1914-18 το σκυλί «Αϊνάρνταλ Τζάκ». Τό σκυλί αυτό διά μέσου καταιγισμού πυρός κατώρθωσε να φθάσιν στο Γενικό Άγγλικό στρατηγείο και να μεταφέρη ειδήσεις ενός συντάγματος πουχε περικυκλωθή. Χάρις στο σκυλί αυτό τό συντάγμα εκείνο έσωθή.

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Τὰ πορτοκάλια ως φάρμακον.

Τό πορτοκάλι είναι τό κατ' έξοχην φρούτο της εποχής. Έκτός όμως από την εύχάριστον γεύσιν του και τας γνωστας του ιδιότητας είναι και πρώτης τάξεως φάρμακον διά πολλὰ άσθενείας, καθώς έπίσης και τὰ φύλλα της πορτοκαλιάς, που είναι πολύ άποτελεσματικά κατά των σπασμών, του πυρετού, όλων των άσθενειών του στομάχου και του νευρικού συστήματος. Άκόμη και ή φλούδα του πορτοκαλιού έχει θεραπευτικής ιδιότητας, την τρώγουν δε πολύ εύχάριστα όσοι παίρνουν μουρουνόλαδο, διότι τους άφαιρεί την δυσάρεστον γεύσιν του.

Ένα φλυτζάνι από βραστά φύλλα πορτοκαλιάς (2 γραμμάρια φύλλα και 150 γραμμάρια βραστό νερό) είναι πρώτης τάξεως καταπραυντικό των νευρών και οι νευρικοί θα έπρεπε να τό πίνουν κάθε βράδυ μετά τό φαγητόν διά να κοιμούνται ήσυχα την νύκτα. Τό ίδιο άφέψημα διεκκολύει την πέψιν.

Τὰ πορτοκάλια καταπαύουν την δίψαν, διεγείρουν την όρεξιν και οι λατρεί τὰ συνιστούν όχι μόνον μετά τό γεύμα άλλα και πρό αυτού.

Τρώγετε κρεμμύδια!

Κατά τον Άμερικανόν έπιστήμονα Γουίλλυ Φόρστερ, οι άνθρωποι θα μπορούσαν περιήρουν διά ζούιν 150 χρόνια αν έτρωγαν όλιγώτερον κρέας και άλλας βρασμένες τροφάς. Τούλάχιστον τὰ μισά από όσα τρώγομεν πρέπει να είναι όμά και κατά προτίμωσιν κρεμμύδια.

Πράγματι, έχει εξακριβωθή ότι εις τας χώρας εκείνας όπου γίνεται μεγαλειότερα κατανάλωσις κρεμμυδιών, ό μέσος όρος της ζωής του ανθρώπου είναι περισσότερο ύψωμένος ή άλλου. Έκτός αυτού, ό ίδιος καθηγητής υποστηρίζει ότι αν διεδίδετο περισσότερο ή κατανάλωσις όλων λαχανικών, σαλάτας, όσπρίων και φρούτων, ό καρκίνος θα περιορίζετο σημαντικά και τὰ θύματα του θα ήσαν έλάχιστα.

Ποίοι είναι οι κυριώτεροι ποταμοί της Έλλάδος και τί μήκος έχουν;

Αλιέκμων 314 χλμ., Άχελώος 223 χλμ., Έβρος (Έλληνικόν τμήμα) 203 χλμ., Πηνειός (Θεσσα.) 216 χλμ., Νέστος (Έλληνικόν τμήμα) 143 χλμ., Άραχθός (από Μέσσοις) 135 χλμ., Άλφειός 111 χλμ., Στρυμόν (Νέα Κόλη) 104 χλμ., Θύαμις (από Τόμαρου) 96 χλμ. και Εύρος 91 χλμ.

Ο πρόδρομος των σημερινών σιδηροδρόμων.

Η πρώτη άτμοκίνητη άμαξα έφευρέθηκε στη Γαλλία από τον Μογκολφιέρο, που κατασκεύασε ένα μικρό άμάξι κινούμενο με άτιμό και διεσκέδαζε μ' αυτό την οικογένειά του.

Στά 1770 ό Γάλλος, Νικόλαος-Ίωσήφ Γκινιό, στρατιωτικός μηχανικός, παρουσίασε στον Σουαζέλ ένα σχέδιο μιάς άμαξης με τρεις τροχούς κινούμενους με μία μικρά άτμομηχανή.

Ο Σουαζέλ, ύπουργός της Συγκοινωνίας, έδωκε διαταγή να έκτελεσθούν τὰ σχέδια του μηχανικού Γκινιό, τὰ πειράματα όμως δεν είχαν μεγάλη έπιτυχία και ή άτμάμαξα εκείνη έγκατελείφη.

Στά 1804 μιά νέα άτμάμαξα, που έφευρε ό Ολιβιέ Έβανς, έκυκλοφόρησε στους δρόμους της Φιλαδέλφειας. Τόν ίδιο χρόνο ό Τρέβιτικ και ό Βίδιαν έκαναν σχετικά πειράματα στην Άγγλία. Άν και όλες αυτές οι άπόπειρες άπέτυχαν, τό 1844 ό Βλένκναιζοι κατασκεύασε άτμάμαξες που κατώρθωσαν να έκτελούν ταχτικά τη συγκοινωνία Μίντλετον-Λήντλ χάρις στους όδοσυντάκτες τροχούς των. Στά 1813 ό Μπλανκνέ έπέτυχε ένα νέο σχέδιο άτμάμαξας και τόν έπόμενον χρόνον ό Τζώρτζ Στέφενσον έτέλειοποίησε άρκετά τις άτμάμαξες του Μπλανκνέ και έφευρε τις σιδηρογραμμές. Οι Άγγλοι πρόσεξαν την προσπάθειες του Στέφενσον και από τό 1827, ότε ό Σέγκιον έφευ-

νόμου — διότι στους... έπαγγελματίας αυτούς άνακατέστηκαν και πολλοί κακοποιοί — και τόν φωτισμό των διασάτων τόν άνέλαβαν, πάλι με λυχνάρι, οι νυκτοφύλακες της δημόσιας τάξεως.

Από τό 17ου αιώνος ό κάθε Δήμος υπεχρέωσε τους κατοίκους κάθε συνοικίας να συντηρούν δι' έξόδων των και μιά ή δύο λυχνίες που έκαιαν με λάδι.

Ο πραγματικός δημοτικός φωτισμός πρωτοκαθιερώθηκε στο Παρίσι από τον δήμαρχο Ρεινό. Στην άρχή ό φωτισμός γινόταν με λάδι, άργότερα με πετρέλαιο και μόνο από τό 1822 χρησιμοποίηθηκε τό φωταέριο που άνακαλύφθηκε... από τον Γάλλο Φίλιππο Λεμπό ή από τον Άγγλο Κλάυτον, ή από τον Βέλγο Μινκνέλερ ή από κάποιον που εύλόγηστο, και τό έδωρησε στον διάσημον χημικόν Πρίστλεϋ. Η έφευρεσις ήταν έδφευστή, αλλά δεν διαδόθηκε καθόλου, και γρήγορα ήσυχονήθηκε. Έπρεπε να περάσουν πενήντα χρόνια ακόμη, προτού θριαμβέυση τό πεννάκι και πλουτίση τόν έφευρέτην του.

Ο τυχερός αυτός ήταν ό Τζών Μίσελς, Άγγλος κι' αυτός, ό όποιος, ακολουθώντας ίσως τό παράδειγμα του Χάρρισον, ήρχισε στα 1822 να κατασκευάζη μεταλλίνα πεννάκια, τὰ όποια έτέλειοποίησε ό Τζών Πέρρυ, κάνοντας μία τρυπίτσα στη μέση και μερικά χαράκια στα πλάγια, όπως βλέπετε ακόμη και σήμερα. Ο Πέρρυ έκαμε μεγάλην περιουσίαν με την τελειοποίησιν αυτή που φαίνεται άσήμαντη, άλλα που έδωσε στα μεταλλίνα πεννάκια τη σημερινή τους τέλεια μορφή.

στών όποιον έγραφαν με μύτερα ευλαρόκια.

Όταν κατασκευάστηκαν οι περγαμινές άρχισαν να μεταχειρίζονται τους καλάμους, μύτερα καλαμάκια δηλαδή, τὰ όποια βουτούσαν μέσα στη μελάνη. Καί αυτοί είναι οι πρόγονοι της σημερινής πέννας με τό πεννάκι. Πριν όμως άπ' τους καλάμους μετεχειρίζοντο για τό γραψίμο φτερά χήνας, από τόν δέκατον έβδομον αιώνα έως τόν περασμένον. Τὰ άπτερα αυτά ήσαν έλαφρότατα και εύλόγηστα. Χαλούσαν όμως γρήγορα κι' έμαλάκωναν στη μελάνη, ώστε έπρεπε να τους κάνουν διαρκώς νέα μύτη.

Ο πρώτος που έσκέφτηκε να εφαρμόσιν στο φτερό της χήνας μία μεταλλίνη μύτη ήταν ό Άγγλος Χάρρισον, χρυσόχοος στο Μπρίμινγχαμ. Στά 1780 κατεσκεύασε ένα μεταλλίνο πεννάκι, που εύλόγηστο, και τό έδωρησε στον διάσημον χημικόν Πρίστλεϋ. Η έφευρεσις ήταν έδφευστή, αλλά δεν διαδόθηκε καθόλου, και γρήγορα ήσυχονήθηκε. Έπρεπε να περάσουν πενήντα χρόνια ακόμη, προτού θριαμβέυση τό πεννάκι και πλουτίση τόν έφευρέτην του.

Ο τυχερός αυτός ήταν ό Τζών Μίσελς, Άγγλος κι' αυτός, ό όποιος, ακολουθώντας ίσως τό παράδειγμα του Χάρρισον, ήρχισε στα 1822 να κατασκευάζη μεταλλίνα πεννάκια, τὰ όποια έτέλειοποίησε ό Τζών Πέρρυ, κάνοντας μία τρυπίτσα στη μέση και μερικά χαράκια στα πλάγια, όπως βλέπετε ακόμη και σήμερα. Ο Πέρρυ έκαμε μεγάλην περιουσίαν με την τελειοποίησιν αυτή που φαίνεται άσήμαντη, άλλα που έδωσε στα μεταλλίνα πεννάκια τη σημερινή τους τέλεια μορφή.

Μιά πολύτιμη όδοντογλυφίδα.

Πρό καιρού πωλήθηκε στο Λονδίνο μιά μικρή χρυσή όηκη που περιείχε μιά όδοντογλυφίδα, στο τεράστιο ποσό των 14.500 χρυσών φράγκων. Η αξία της όηκης εκείνης πραγματικά δεν υπερέβαινε τὰ 40-50 φράγκα. Η αξία της όφειλεται στην όδοντογλυφίδα, που ήταν ή όδοντογλυφίδα την όποιαν ό Βασίλεϋς της Άγγλιας Κάρολος ό 1ος έδωσε στον συνταγματάρχη Τόλμιον την 30 Άννουαρίου 1649, τη στιγμή που ό δυστυχισμένος αυτός βασίλεϋς άνερχόταν πάνω στο θρόνον για ν' άποκεφαλίσθι σύμφωνα με την άπόφασι του Παρλαμέντου.

Μάθετε ότι...

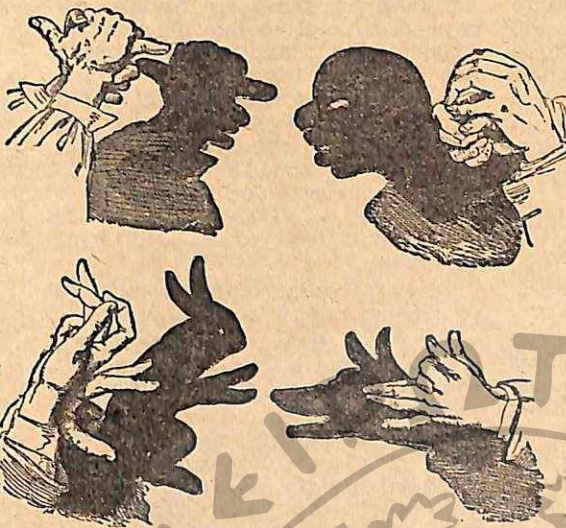
Τὰ μεγαλύτερα έλη της Εόρρης εδρσκονται εις την Πολωνίαν και άκριβώς εις την περιοχήν του Πίνσκ. Η δε έκτασίς των υπερέβαινε τας 200 χιλιάδας τετραγωνικών μέτρων.

Οι Ιάπωνες προτιμούν να λέγονται «Νίπονες» διά δύο λόγους: πρώτον έπειδή ή Ιαπωνία εις την Ιαπωνικήν γλώσσαν λέγεται «Νίπον» και δεύτερον έπειδή ή λέξις «Ιάπων» παράγεται από μίαν κινεζικήν διάλεκτον.

Όσοι περιποιούνται τό όρολόγιόν τους πρέπει να τό καθορίζουν κάθε δύο χρόνια, δηλαδή έπειτα από 300 έως 400 έκατομμύρια κτύπους.

Σε μερικά νοσοκομεία χρησιμοποιοούνται κατι μικροσκοπικά σκυλήκια για την θεραπείαν της γαγγραινης και άλλων πληγών.

ΜΙΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΗ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΙΣ

Δέν χρειάζεται να είσαστε ζωγράφος για να σχηματίσετε στον τοίχο μερικές διασκεδαστικές εικόνες. Με τη βοήθεια ενός κεριού ή μιάς λάμπας και άνάλογη τοποθέτησιν των χειρών σας (όπως δείχνουν οι άνωτέρω εικόνες) θα ρίξετε στον τοίχο τού δωματίου σας την σκιά που άπεικονίζει τό κεφάλι ενός πραγματικού ζώου.

Με τούς σωλήνας διοχετεύσεως του άτμοϋ, οι άτμάμαξες άρχισαν να έξελίσσονται άματάδως.

Η ιστορία του φωτισμού.

Έβαστε, αλήθεια, πόσο μάς... κακοφαίνεται ό κόπος σχετικός περιορισμός του δημόσιου φωτισμού, που έχει έπιβληθή τώρα τελευταίως για λόγους οικονομίας.

Και όμως υπήρξε εποχή, πρό του 16ου αιώνος, που ό δημοτικός φωτισμός ήταν έντελώς άγνωστος και οι όδροι έφωτίζοντο μόνον από... τό φεγγάρι του καλού Θεού!

Κατά τό 1660 τό ζήτημα του φωτισμού των δρόμων γίνεκε... έπαγγελμα. Τη νύχτα δηλαδή έβγαίναν στους δρόμους διάφοροι τύποι που άνελάμβαναν να φωτίσουν την πορεία σας με ένα λυχνάρι που κρατούσαν.

Αργότερα τό σύστημα αυτό του φωτισμού κατηργήθη διά

τά διά νόμου ό δι' ηλεκτρισμού φωτισμός των δρόμων, κυρίως μετά την άνακάλυψιν υπό του Έδισσον του ηλεκτρικού λαμπτήρος...

Από τότε ό ηλεκτρικός φωτισμός έσπείωνε καθημερινώς μεγάλας προόδους, για να καταλήξη στα σημερινά καταπληκτικά φωτιστικά έφέε, στην άποθέωσι δηλαδή του ηλεκτρικού φωτός!

Τὰ μετάλλινα πεννάκια.

Θα έμάθατε βέβαια από τό σχολείο πως έγραφαν οι άρχαιοι: οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι έγραφαν μ' ένα μύτερό σιδεράκι σε κεραιμένες πινακίδες, οι Αιγύπτιοι, που είχαν τους παπύρους, έξωγράφιζαν τὰ γραμματα άπάνω σ' αυτούς με την μελάνην που ήταν από τότε γνωστή, οι Ασσύριοι είχαν για χαρτί κατι πλακίτσες από πηλό.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΝΕΡΑΪΔΑΣ

Ήτανε μιά φορά ένας βασιλιάς και μιά βασίλισσα κι' είχανε ένα γυιό. Ή κείνος ο γυιός τους δέν ήθελε νά παντρευτή τοῦ πηγαίναν βασιλοπούλες, ἀλλὰ ἐκείνος ὅχι μόνο δέν ήθελε νά παντρευτή, ἀλλὰ καί οὔτε σήκωνε τὰ μάτια του νά ἰδῇ καμμιά γυναικίκα. Ἐκεῖ ἀντίκρου στο παλάτι ἦτανε μιά μητέρα καί εἶχε τρεῖς θυγατέρες πού ἦτανε πολὺ ὁμορφες. Τὸ λοιπὸν ἡ βασίλισσα σκέφτηκε μὴν ἀγαπάει καμμιά ἀπ' αὐτὲς καί δὲ θέλει νὰ τὸ πῇ; Ἀποφάσισε καί τῷπε στὴ μητέρα τῶν κοριτσιῶν:

— Δὲ μοῦ στέλνεις τὴ μεγάλη σου θυγατέρα ἐδῶ γιὰ νὰ τὴν ἔχω συντροφιά;

— Μπα! μετὰ χαρὰς σου βασίλισσά μου, εἶπε ἡ γυναίκα. Καί στολιστικε ἡ μεγάλη τῆς θυγατέρα καί πῆγε στὸ παλάτι. Καθὼς τὴν εἶδε ἡ βασίλισσα, τὴν χαίρετις καί τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καί τὴν πῆγε στὴν κάμαρα τοῦ γυιόῦ της. Κι' ἐκεῖ τῆς εἶπε: Ἐγὼ κορίτσι μου σ' ἔφερα ὅδ' γιατί ὁ γυιός μου δὲ θέλει νὰ παντρευτῇ, καί, γιὰ νὰ δοῦμε, ἡπώως κι' ἀγαπάει καμμιά ἀπὸ σὰς. Ἄν σοῦ εἰπῇ πὼς σ' ἀγαπάει ὁ γυιός μου, τότε θὰ σὲ κάμω νύφη μου.

Πῆγε λοιπὸν τὸ κορίτσι καί καθότανε ἐκεῖ στὸν καναπέ. Τὸ βράδι τὸ βασιλόπουλο μῆκε στὴν κάμαρά του, κάθησε στὸ τραπέζι του, ἔγραψε, ἔγραψε, χωρὶς νὰ τὴν κοιτάξῃ διόλου. Τούτῃ τὴν ἔπηρε ὁ ὕπνος κι' ἀποκοιμήθηκε στὸν καναπέ. Τὸ πρωὶ πῆγε μόνῃ τῆς ἡ βασίλισσα νὰ ἰδῇ τί κάνει τὸ κορίτσι καί νὰ τὸ ρωτήσῃ τί τῆς εἶπε τὸ βασιλόπουλο.

— Τὴ νὰ σοῦ πῶ πολυχρονεμένη μου βασίλισσα ἦρθε τὸ βασιλόπουλο, δὲ μὲ κοίταξε διόλου ἔγραψε, ἔγραψε καί σηκώθηκε κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ μοῦ μιλήσῃ.

Τότες ἡ βασίλισσα τὴν εὐχαρίστησε καί τῆς ἔδωσε ἕνα δῶρο, ἕνα ὠραῖο δαχτυλίδι, καί τὴν παρεκάλεσε νὰ στείλῃ τὴ δεύτερη ἀδερφή της. Πῆγε στὸ σπῆτι, τὸ εἶπε, καί στολιστικε ἡ δεύτερη ἀδερφή της, καί σηκώθηκε καί πῆγε στὴ βασίλισσα. Τὴ δέχτηκε κι' αὐτὴν ἡ βασίλισσα καλὰ καί τὴν πῆγε στὴν κάμαρα τοῦ γυιόῦ της, καί τῆς εἶπε: — Ἄν ὁ γυιός μου σοῦ πῇ πὼς σ' ἀγαπάει, τότες νὰ μοῦ τὸ πῇ γιὰ νὰ σὲ κάμω νύφη μου.

Κάθησε κι' αὐτὴ στὸν καναπέ, σὰν τὴν ἄλλῃ καί τὸ βράδι, σὰν ἐβράδιασε, πῆγε στὸ βασιλόπουλο καί κάθησε στὸ τραπέζι του, χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια του καί νὰ τὴν κοιτάξῃ. Ἐγραψε, ἔγραψε, σηκώθηκε κι' ἔφυγε.

Τὸ πρωὶ, πῆγε ἡ βασίλισσα νὰ ἰδῇ τί τῆς εἶπε ὁ γυιός της. Κεῖνὴ τῆς εἶπε: — Οὔτε μὲ κοίταξε διόλου. Τότες τῆς ἐχάρισε κι' αὐτῆς ἕνα δαχτυλίδι καί τὴν παρεκάλεσε νὰ στείλῃ τὴν μικρότερη.

Ἡ μικρότερη ἀπ' τὶς τρεῖς ἀδελφές ἦτανε πολὺ ἔξυπνη καί πολὺ ὠραία. Τὴν ἐστόλισε ἡ βασίλισσα μὲ δικὰ τῆς χρυσαφικά καί τῆς εἶπε: Νὰ καθῆσθαι στὴν κάμαρα τοῦ γυιόῦ μου κι' ὅταν ἔρθῃ νὰ τοῦ μιλήσῃς γιὰ νὰ ἰδοῦμε τί θὰ σοῦ πῇ. Ἐτοῖ λοιπὸν τὸ κορίτσι ἐκάθησε στὴν κάμαρα τοῦ βασιλόπουλου. Ἦτανε κι' ἕνα ὠραῖο κλουβάκι ἔξω μ' ἕνα πουλάκι καί τὸ πῆρε μέσα. Ὅταν ἦρθε τὸ βασιλόπουλο, μῆκε μέσα χωρὶς νὰ τὴν παρατηρήσῃ κι' ἐκάθησε κι' ἔγραφε. Τὸ κορίτσι ἀπεφάσισε νὰ μιλήσῃ στὸ πουλάκι ἀφοῦ δέν μιλάγε στὸ βασιλόπουλο: Τοῦ εἶπε: Καλὴ σπέρα σου, πουλάκι μου, δὲ μιλάς; Οὔτε ἐστὶ κλουβί μου, οὔτε ἐστὶ σαμτάνι μου, δὲ μιλάς;

Τότες λέει τὸ βασιλόπουλο: Σαμτανοῦμ σαμτανουσοῦμ καλῶς ἡλθες σαμτανοῦμ.

Ἐκεῖνὴ ντράπηκε καί δέν εἶπε τίποτις ἄλλο, καί τὸ βασιλόπουλο σηκώθηκε, ἀφοῦ τελείωσε τὸ γράψιμό του, κι' ἔφυγε.

Τὸ πρωὶ πῆγε ἡ βασίλισσα νὰ ἰδῇ ἂν τῆς μιλήσῃ ὁ γυιός της καί τί τῆς εἶπε καί ἐκεῖνὴ τῆς εἶπε: Ἄμα μῆκε, μοῦ εἶπε καλὴ σπέρα σου κι' ὕστερα μοῦ εἶπε ποῖος σ' ἔφερε στὴν κάμαρά μου, κι' ἐγὼ τὸ εἶπα ὅτι μοῦ εἶπε ἡ βασίλισσα νάρθω γιὰ νάχῃς συντροφιά.

Τότες ἡ βασίλισσα τὴν παρακάλεσε νὰ καθῆσθαι καί τὴν ἄλλῃ μέρα.

Τὸ βράδι πάλι κεῖνὴ μιλήσε στὸ καντηλέρι, καί κείνος πάλι ἀπάντησε στὸ καντηλέρι, καί ἀφοῦ ἔγραψε, σηκώθηκε κι' ἔφυγε.

Οἱ ἀδελφές τῆς περιμένανε τὴν ἄλλῃ μέρα γιὰ νὰ πᾶν στὸ σπῆτι τους, κι' ἀφοῦ δέν τὴν εἶδαν νὰ πᾶν πῆγαν αὐτὲς στὸ παλάτι. Τὴν εἶδαν πού καθόντανε κοντὰ στὴ βασίλισσα κι' ἦτανε καταχαρούμενες κι' ἡ βασίλισσα κι' αὐτῇ. Τῆς εἶπανε νάρθῃ στὸ σπῆτι καί κείνῃ τοὺς εἶπε ὅτι δέν τὴν ἀφίνει ἡ βασίλισσα νὰ ἔλθῃ.

— Τὴ, σοῦ μιλήσε τὸ βασιλόπουλο; τῆς εἶπαν οἱ ἀδελφές της.

— Οὐ! κάναμε τόσες οὐιλίες μαζὶ! Κι' ἔτσι οἱ δύο ἀδερφάδες φαρμακω-

θήκανε ἀπὸ τὴ ζήλεια τους καί σηκώθηκαν καί φύγανε.

Ὅταν ἔφυγαν ἀπ' τὸ παλάτι λέει ἡ μιά τῆς ἄλλης: Καλέ, δὲ βαριέσαι πού τῆς μιλήσε τὸ βασιλόπουλο... ἀλλὰ τῆς καλάρεσε νὰ κάθεται στὸ παλάτι καί λέει ψευτιές... ἔξερεις τί νὰ κάνουμε; Νὰ τῆς πᾶμε τὸ μαργαριτάρι πού πουλάει ἐκεῖνὴ ἡ ξένη, γιὰ νὰ τὰγοράσῃ, νὰ ἰδοῦμε τί θὰ κάνῃ.

Καί τὴν ἄλλῃ μέρα πῆραν τὸ μαργαριτάρι ἀπὸ τὸ χέρι τῆς ξένης καί σηκώθηκαν καί πῆγαν στὸ παλάτι καί τῆς λένε: Αὐτὸ τὸ ὠραῖο μαργαριτάρι πού πουλοῦν, καί νὰ εἰπῇς στὸ βασιλόπουλο νὰ σοῦ τὸ πάρῃ.

Ἐκεῖνὴ εἶπε: Ἀφήστε το νὰ τὸν ρωτήσω ἂν θέλῃ νὰ μοῦ τὸ πάρῃ.

Αὐτὲς ἄφσαν τὸ μαργαριτάρι καί σηκώθηκαν καί φύγανε.

Στὸ δρόμο πού πηγαίνανε, λέγανε, νὰ δοῦμε πὼς θὰ τὰ καταφέρῃ, ποῖος θὰ τῆς πάρῃ τὸ μαργαριτάρι.

Αὐτὴ καθὼς πῆγε τὸ βασιλόπουλο τὸ βράδι, τοῦ λέει: Σαμτανοῦμ σαμτανουσοῦμ.

Κι' αὐτὸς τῆς ἀπαντᾷ: — Καλῶς ἡλθες σαμτανοῦμ.

— Οἱ ἀδελφές μου μοῦ φέρανε τοῦτο τὸ μαργαριτάρι γιὰ νὰ τ' ἀγοράσω νὰ τὸ πάρω ἢ νὰ μὴν τὸ πάρω;

— Σαμτανοῦμ σαμτανουσοῦμ, τὰ κλειδιά εἶναι στὸ ντουλάκι, τὰ φλωριά εἶναι στὸ συρτάρι, ἀνοίξε καί πάρε ὅ,τι θέλεις.

Τὸ πρωὶ τὸ κορίτσι εἶπε στὴ βασίλισσα ὅτι τὸ βασιλόπουλο τῆς ἔδωσε χρήματα νὰ πωλήσῃ ὅ,τι θέλει. Τότες ἡ βασίλισσα τὴν ἀγκάλιασε, τὴν φίλησε, καί τῆς εἶπε ὅτι αὐτὴ θὰ γίνῃ παιδί της.

Ἦρθε οἱ ἀδερφάδες τῆς τὴς ῥώτησε πόσο ἔχει τὸ μαργαριτάρι, τὸ πῆρε καί τὸ πῆρε. Τότες ἐκεῖνες ἔφυγαν κι' ἡ μὴτέρα τους ἔσταξε φαρμάκι, κι' ἀκόμα δέν πιστεύανε πὼς τῆς μιλήσε τὸ βασιλόπουλο.

Δὲ βαριέσαι... αὐτὴ εἶναι μιά ψεύτρα... θὰ τῆς τὸ πῆρε πιστεύω ἡ βασίλισσα... Νὰ τῆς πᾶμε τώρα κι' ἕνα ζευγάρι σκουλαρίκια, νὰ ἰδοῦμε θὰ τὰ πάρῃ κι' ἐκεῖναι;

Τὴν ἄλλῃ μέρα πῆραν ἕνα ζευγάρι σκουλαρίκια, πού εἶχε ἡ ξένη, καί τῆς τὰ πῆγαν νὰ τ' ἀγοράσῃ, κι' ἐκεῖνὴ πάλι μεταχειρίστηκε τὸν ἴδιον τρόπο στὸ βασιλόπουλο, καί τὸ βασιλόπουλο τῆς τὰ πῆρε. Ἐπῆγαν τὴν ἄλλῃ μέρα νὰ πάρουν τὰ χρήματα καί τῆς εἶπαν: — Ἀμ' ἐστὶ βασιλίσσα τώρα καί δὲ μᾶς ἔκανε ἕνα τραπέζι νὰ δοῦμε κι' ἐμεῖς τὸ γαμπρό.

Ἐκεῖνὴ τοὺς ἀπάντησε: — Νὰ τοῦ τὸ πῶ τὸ βράδι, κι' ἂν εἶναι γιὰτὶ ὅχι, μὲ τὴν εὐχαρίστησί του...

Τότες ἐπῆγε στὴν κάμαρά της καί ρίχτηκε στὸ κλάμα καί εἶπε: — Πι εἶναι τοῦτα; Οἱ ἀδερφάδες μου βαλθήκανε νὰ μὲ φᾶνε χειρότερα ἀπὸ λάμμιες. Πὼς θὰ τὰ ξεμπερδέψω;

Τὸ βράδι ἦρθε τὸ βασιλόπουλο κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ. Ἐκεῖνὴ τόσο πολὺ ἐκλαίγε, ὥστε δὲ μποροῦσε νὰ κρατήσῃ.

— Σαμτανοῦμ σαμτανουσοῦμ, ἀπαντᾷ.

— Καλῶς ἡλθες σαμτανοῦμ, τί ἔχεις καντηλέρι μου καί κλαῖς;

— Οἱ ἀδερφάδες μου μοῦ γυρεύουνε νὰ τὶς προσκαλέσω σὲ τραπέζι, εἰμ' ἀπελπισμένη, καί γι' αὐτὸ κλαῖω.

Τότες τῆς λέει αὐτός: — Καντηλέρι μου χρυσό, οἱ μάγειροι εἶναι κάτω, οἱ κυνηγοὶ εἶναι κάτω, χῆνες, πάπιες ὅσες θέλεις σφάζε καί κάνε τὸ τραπέζι.

Τὸ πρωὶ σταύρωσε τὰ χέρια καί πῆγε στὴ βασίλισσα καί τῆς εἶπε:

— Τὸ βασιλόπουλο μὲ διέταξε νὰ κάμω τραπέζι στὶς ἀδελφές μου καί μοῦ εἶπε πὼς οἱ κυνηγοὶ εἶναι κάτω, καί χῆνες, πάπιες νὰ διατάξω νὰ μαγειρέψουν. Τὴ μὲ προστάζεις βασίλισσά μου νὰ κάμω;

— Αφοῦ σοῦ εἶπε τὸ βασιλόπουλο, φώναξε μονάχη σου καί διάταξε.

Τότες φώναξε τοὺς κυνηγούς καί τοὺς διέταξε νὰ πᾶν στὸ κυνήγι φώναξε τοὺς μαγείρους καί τοὺς διέταξε νὰ σφάζουν πάπιες, χῆνες, κότες καί νὰ τὰ ἐτοιμάσουν γιὰ τὴν ἄλλῃ μέρα, γιὰτὶ θὰ κάνῃ στὶς ἀδερφάδες τῆς τραπέζι. Καί φώναξε καί τὸν ἀμαξῆ καί τοῦ εἶπε ὅτι τὸ βασιλόπουλο δὲ θέλει νὰ καθῆσθαι μὲ τὶς ἀδερφάδες τῆς στὸ τραπέζι καί τὸν προστάζει πὼς θὰ κάμουν μαζὶ ἕνα παιχνίδι σ' αὐτές. Ἦτανε τόσο ὠραία καί τόσο συμπαθητικὸ πρόσωπο εἶχε, πού τὴν ἀγαποῦσαν ὅλοι μέσα στὸ παλάτι. Τοῦ εἶπε τὴν ὥρα πού θὰ καθῆσθαι στὸ τραπέζι τὸ μεσημέρι καί θὰ περιμένουν τὸ βασιλόπουλο πού θάρθῃ νὰ φᾶνε, αὐτὸς νὰ βγάλῃ τὴν ἀμαξά ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα στὴν αὐλὴ τὴν πλακοστρωμένη, ὥστε νὰ κάνῃ τὸ ἄλογο πολὺ κρότο κι' ἡ ἀμαξά καί ν' ἀκούσῃ ἀπάνω καί νὰ τρέξῃ ἕνας δούλος καί νὰ πῇ: Τρέξε μικρὴ βασίλισσα κάτω γιὰτὶ σὲ θέλει ὁ βασιλιάς νὰ σοῦ μιλήσῃ. Ἐτοῖ κι' ἔγινε.

Τὴν ἄλλῃ τὴν ἡμέρα ἦρθε οἱ ἀδερφάδες τῆς γιὰ νὰ φᾶνε. Ἦ βασίλισσα ἦτανε χαρούμενη πὼς θὰ φάῃ μὲ τὸ γυιό τῆς ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρὸ, ἀλλὰ οἱ ἀδερφάδες τῆς χαμογλούσανε γιὰτὶ ξέρανε πὼς ὅλ' αὐτὰ ἦτανε παραμύθια.

Ἡ μικρὴ κόρη ἔβγαλε ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ στὸ παράθυρο νὰ δῇ πὼς ἄργησε νάρθῃ τὸ βασιλόπουλο. Τότες ἀκούστηκε τὸ ἄλογο πού ἔτρεχε στὴν αὐλὴ μὲ τὰ τέσσερα. Ὅλες κατακτρίνανε, μονάχα ἡ μικρὴ κοκκίνισε.

Τότες ἔτρεξε ἕνας δούλος καί λέει:

— Ὅριστε κάτω μικρὴ βασίλισσα, γιὰτὶ σὲ γυρεύει ὁ βασιλιάς.

Τότες ἐκεῖνὴ κατέβηκε κάτω τρεχάτῃ. Ἐπῆγε σ' ἕνα μέρος μακρινὸ ἀπὸ κάτω σὲ κάτι καμάρες κι' ἐκλαίγε.

Ἐκεῖ πού πῆγαινε ἀπάνω κάτω καί δέν ἤξερε τί νὰ κάνῃ πᾶτσε ἕνα μαρμαρο πού κουνιόντανε. Σηκώνει τὸ μαρμαρο καί βλέπει μιά σκάλα. Κατεβαίνει. Ὑστερα περπατᾷ καί πηγαίνει σ' ἕνα κατασκότεινο μέρος, κι' ἐκεῖ βλέπει ἕνα ἄλων ἀγριο γεμάτο ὅλο ἀγκάθια, κι' ἐκεῖ πᾶν σ' ἀγκάθια κοιμώντανε τὸ βασιλόπουλο, καί κοντὰ σ' αὐτὸ μιά Νεράιδα, καί σ' αὐτὴ

κοντὰ ἕνα παιδί. Τότες ἐκεῖνὴ δὲ χάνει καιρὸ, φεύγει τρεχάτῃ καί γυρίζει πίσω στὸ παλάτι. Φωνάζει τὴ βασίλισσα ἔξω καί τῆς λέει πὼς τὸ βασιλόπουλο δὲ θάρθῃ νὰ φάῃ μαζὶ τους ἀλλὰ πὼς τῆς εἶπε νὰ τοῦ πᾶν δυὸ μαντήλια χρυσά, ἕνα τριανταφυλλί κι' ἕνα ἄσπριο, ἕνα χτένι ἀσημένιο, κι' ἕνα πᾶπλωμα χρυσό, μεταξωτό, γιὰ μικρὸ παιδί, γιὰτὶ γέννησε ἡ γυναίκα ἑνὸς φίλου του καί θέλει νὰ τὰ προσφέρῃ γιὰ δῶρο. Τότες ἡ βασίλισσα τῆς τᾶδωσε ἐκεῖνὴ τὰ πῆρε καί τὴν παρακαλεῖ νὰ πᾶν ν' ἀρχίσουν νὰ τῶνε, κι' αὐτὴ θάρθῃ ἄμα θὰ πᾶν τὰ πράματα, ἐπειδὴ τῆς εἶπε τὸ βασιλόπουλο νὰ τὰ πᾶν μόνῃ της.

Τὰ πῆρε λοιπὸν αὐτὰ, κατέβηκε κάτω, πᾶτσε τὴν πλάκα πού κουνιόντανε, κατεβαίνει τὰ σκαλοπάτια ἀγάγια ἀγάγια, καί πάει κοντὰ στὴν Νεράιδα. Τότες ἔστρωσε τὸ χρυσὸ πᾶπλωμα γάμω καί σήκωσε τὸ μικρὸ παιδάκι καί τὸ ἔβαλε ἀπάνω καί πάστρεψε τὰ μαλλᾶκια του ἀπ' τ' ἀγκάθια, τὸ χτένισε καί τὸ σκέπασε μὲ τὸ τριανταφυλλί μαντήλι. Καί πάστρεψε κι' ἐκεῖνὴ τὰ μαλλᾶ ἀπὸ τ' ἀγκάθια πού ἦτανε γεμάτα, μὲ τὸ ἄσπριο μαντήλι. Καί σὰν τελείωσε πῆγε πᾶνω καί κάθισε στὸ τραπέζι κι' ἔτρωγε.

Σὲ λίγο ἔφθνησε ἡ Νεράιδα κι' εἶδε τὸν ἑαυτὴ της καί τὸ παιδί τῆς περιποιημένο, χωρὶς ἀγκάθια στὰ μαλλᾶ τους. Καί γύρισε καί εἶπε στὸ βασιλόπουλο: — Ποιὰ εἶναι ἐκεῖνὴ πού ἦρθε καί μᾶς ἔκανε αὐτὰ τὰ πράγματα ἐδῶ;

Ἐκεῖνος τῆς ὠρκίστηκε, μὰ τίς σπῆθες τῆς φωτιάς, πὼς δέν εἶδε καμμιά γυναίκα.

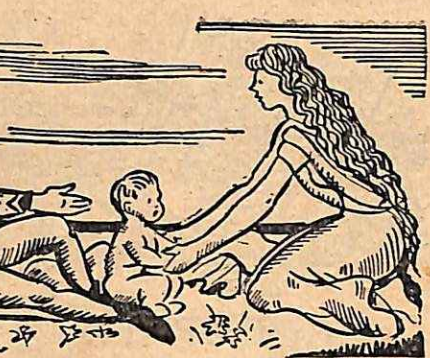
Ἐστὶ ξέρεῖς πολὺ καλὰ πὼς μοῦ ἔχεις παρμένο τὸ φῶς τῶν ματιῶν μου καί δέν βλέπω ἄλλῃ γυναίκα παρὰ ἐσένα.

Ἐστὶ ξέρεῖς πολὺ καλὰ πὼς μοῦ ἔχεις παρμένο τὸ φῶς τῶν ματιῶν μου καί δέν βλέπω ἄλλῃ γυναίκα παρὰ ἐσένα.

* Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΩΝ *

Ὅσο περισσότερο κανεὶς μελετᾷ τὴν ἀρχαία ἱστορία, τόσο ἀνακαλύπτει πὼς ἡ ἐποχὴ μας δέν ἔχει ἐφευρεθῇ καί πάρα πολλὰ πράγματα. Μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ἀπλῶς οἱ σύγχρονοι ἄνθρωποι τελειοποιοῦν ὅσα ἐφευρέθη οἱ παλαιότεροι. Ἐτοῖ οὔτε οἱ διαφημίσεις στοὺς τοίχους εἶναι ἐφευρέσει τῆς ἐποχῆς μας. Στὶς ἀρχαῖες Ἀθῆνες οἱ νομοὶ ἐδημοσίευον πᾶνω σὲ ἐξυλινὸς κυλίνδρους πού ἐκποθετοῦντο πᾶνω σὲ στόλους. Στὴ Ρώμῃ οἱ νομοὶ ἐδημοσίευον στοὺς τοίχους. Ἐπίσης ἡ πώλησις τῶν βιβλίων καί οἱ πλειστηριαμοὶ ἀνηγέλλοντο μὲ ἀφίσες στοὺς τοίχους. Ἐπίσης οἱ Ρωμαῖοι χρησιμοποιοῦσαν εὐρύτητα τῆς διαφήμις, ἀναγγέλλοντες τὸ πᾶνω σὲ μεγάλους πίνακες. Τὸ 1667 οἱ θεατρικὲς διαφημίσεις πῆραν εὐρύτατὴ ἐκτασί.

Οἱ διαφημίσεις στὶς ἐφημερίδες ἀρχισαν τὸ 1760. Οἱ πρῶτες ἀγγελίες δημοσιεύθηκαν στὴν «Γαζέτα» τοῦ Θεοφράστου Ρεντόν. Ἐκτοτε οἱ ἀγγελίες στὶς ἐφημερίδες πολλαπλασιάσθηκαν καί κατὰ τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάστασι οἱ ἐφημερίδες διέθεταν πολλὰς στήλες γιὰ τίς διάφορες ἀγγελίες καί διαφημίσεις. Ἀπὸ τὸ 1840 ἤρχισε πᾶν ἡ συστηματικὴ διαφήμις ἀπὸ τὴν ἐμπορικὴ διαφήμις καί ἐφαρμόστηκε τὸ σύστημα τῶν μικρῶν ἀγγελιών. Σήμερα τὴν ἐμπορικὴ διαφήμις εὐρύτατα γιὰ τὴν ἐμπορικὴ διαφήμις εὐρύτατα γιὰ τὴν ἐμπορικὴ διαφήμις εὐρύτατα γιὰ τὴν ἐμπορικὴ διαφήμις εὐρύτατα γιὰ τὴν ἐμπορικὴ διαφήμις.

Σήκωσε τὸ παιδάκι καί τὸ ἔβαλε πᾶνω στὸ πᾶπλωμα.

Τότες διηγήθηκε σ' αὐτὴν ὅτι ἀκούει κάθε βράδι νὰ μιλάῃ μιά γυναίκα στὸ σαμντάνι, ἀλλὰ δέν τὴν εἶδε.

Ἐκεῖνὴ τοῦ χτύπησε μιά σφαλιάρα καί τοῦ εἶπε: — Σοῦ χτυπᾶω αὐτὴ τὴ σφαλιάρα γιὰ νὰ σοῦ ἔρθῃ τὸ φῶς σου, ἀλλὰ σὲ ὀρκίζω νὰ μὴ πάρῃς ἄλλῃ γυναίκα παρ' αὐτῇ.

Καί χτύπησε τὰ χέρια τῆς ἡ Νεράιδα καί γέννησε μεγάλος ἀνεμοστρόβιλος, ἐκεῖνος ὁ ἴδιος ἀνεμοστρόβιλος πού εἶχε πάρει τὸ βασιλόπουλο ἕνα μεσημέρι σὰν ἦτανε στὸ κυνήγι, καί πῆρε κι' ὅλα τ' ἀγκάθια καί τὸ παιδί τῆς κι' αὐτὴ κι' ἔγιναν ἀφαντοῦ. Ἀκούσε τότες μιά φωνὴ ἀπὸ τὸν ἀνεμοστρόβιλο κι' ἔλεγε:

— Σ' ἀφίνω γιὰτὶ δὲ θὰ μὲ ξαναδῆς ποτὲ πιά, οὔτε ἐμένα οὔτε τὸ παιδί σου.

Ἦτανε καταμεσήμερο καί τὸ βασιλόπουλο ἀρχισε κι' ἐκλαίγε ἴσασμε τὸ βράδι καί τότες ἀνέβηκε στὴν κάμαρά του ἀπάνω καί εἶδε αὐτὴ τὴ νέα πού ἔχυνε φαρμακερὰ δάκρυα. Καθὼς μῆκε μέσα τὴν ἀγκάλιασε καί τῆς εἶπε:

— Ἀς πᾶν τὰ δάκρυά σου μῆτε σὺ νὰ πῇς ὅ,τι εἶδες μῆτε γὰρ ὅ,τι ξέρω νὰ λησμονήσωμε τὰ περασμένα μας. Ἐστὶ μ' ἔβωσες ἀπὸ τῆς Νεράιδας τὰ χέρια. Καί τώρα πᾶμε νὰ φιλήσουμε τὸ χέρι τῆς μητέρας μου, κι' αὐριο νὰ γίνουν οἱ γάμοι.

Τὸ βασιλόπουλο ἔγραφε χωρὶς νὰ τὴν κοιτάξῃ.

Ο Κῆπος

ΑΠΟΚΡΗΣ

Μασκαρευτήκατε έσείς; Έγώ, μαζί και μ' άλλα παιδιά, μασκαρευτήκαμε την Κυριακή τὸ απόγευμα. Κι' ήταν μια χαρά! Πού νά σὰς τὰ λέω. 'Ο Νίκος, πού πάντα λέει πὼς θὰ γίνῃ στρατιωτικός, βρήκε τὴν εὐκαιρία νὰ γίνῃ μεμιὰς...στρατηγός, μ' ένα σωρὸ χρυσὰ γαλόνια και σειρήνια! Και σοῦ εἶχε μιὰ πόζα! Ἡ μικρὴ Ρηνούλα, ἡ πιὸ μικρὴ σκαπάνισσα τῆς ομάδος μας, μεγαλοπιάστηκε κι' αὐτὴ και τὴν εἶδαμε—τί νομίζετε;—νὰ γίνῃ ξαφνικά ἀνωτέρα βαθμοφόρος φαλαγγίτισσα! Μόλις τὴν εἶδαμε, σταθήκαμε σὲ προσοχή και προβάλαμε τὰ χέρια σὲ χαιρετισμό! Κι' ἐκείνη, ἀντὶ νὰ τὰ χάσῃ, πέρασε μπροστὰ μας,

χαιρετώντας κι' αὐτὴ μὲ τὸ χέρι, καμαρωτὴ - καμαρωτὴ, σὰν νὰ μὰς ἐπιθεωροῦσε!

Ἔτσι ντυθήκαμε κι' οἱ ἄλλοι—ὁ ένας ἀρλεκίνος, ἡ ἄλλη κολομπίνα, ένας ἄλλος... διαβολάκι! Κι' ὁ μικρὸς ὁ Κώστας μὰς τρόμαξε ὅλους γιὰ μιὰ στιγμή, ὅταν παρουσιάστηκε σὰν... ἀράρης! Ἡ Ρηνούλα τότε πῆρε μιὰ φούχτα χαρτοπόλεμο και τοῦ τὴν ἔρριξε στὸ πρόσωπο· μὰ φαίνεται πὼς μῆκε στὸ στόμα του, γιατί ὁ ἀράρης θύμωσε κι' ἀγρίεψε, και θάχαμε φασαρίες ἀν δὲν ἀρχίζαμε ὅλοι τὰ γέλια, τὰ παλαμάκια και τὶς χαρούμενες φωνές.

Κι' ἀλήθεια, τί χαρὰ πού κάναμε! Πόσο ὠμορφα παίζαμε! Πόσο γελάσαμε! Και μέσα σ' ὅλο αὐτὸ τὸ πανηγύρι τῆς χαρᾶς, δὲν ξεχάσαμε και τὸν Ἀρχηγό, πού πάντα ζητάει ἀπὸ μὰς νὰ εἴμαστε χαρούμενοι.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΑΣ

Γ' ἄσπρα σπιτάκια του ἕνα ἕνα, σκόρπια, ἀσυντρώφευτα κι' ἀνάρια, στὴ θάλασσα ἀντικρὺ ἀπλωμένα σὰν μονοκόμματα λιθάρια.

Γ' ἄσπρα σπιτάκια του κρυμμένα μέσα σὲ πράσινα κλωνάρια, ἡλιόφωτα, χαριτωμένα, μικρά, ἀσβεστόχριστα, καθάρια.

Πρώτη φορά ὅποιος τὰ θωρεῖ, γλυκεῖα ἀνοιξιὰτικὴν ἡμέρα, ἀπ' τοῦ βουνοῦ τὴ ράχι πέρα.

Ἦρεμα ἀρνάκια τὰ θαρρεῖ, τοῦ βόσκουνε, σκόρπιο κοπάδι, σὲ χλωροπράσινο λειβάδι.

Γ. Δροσίνης

Νιόνιος Τοτός & Σία

(Συνέχεια...)

Πού θὰ τὰ πῆγαινε; Οὔτε ἔβλεπε, οὔτε τὸ σκέφθηκαν τὰ τρελλόπαιδα. Τὸ ταξὶ ἐν τῷ μεταξύ ἔτρεχε συνεχῶς κι' ὅταν κάποτε σταμάτησε και κατέβηκαν ὅλοι, οὔτε πού βρισκόντουσαν οὔτε πού ἦταν ἡ ξεραὶν ὁ Νιόνιος κι' ὁ Τοτός...

Ἀντίκρυσαν μόνο ἕνα μεγάλο σπιτί μὲ ἕναν κῆπο τριγύρω κι' ἄκουσαν τὸν κύριο νὰ τοὺς λέῃ:

— Ἐμπρὸς μέσα!

Τὰ παιδιά παραξευνέθηκαν πολὺ γιατί ἡ φωνὴ του δὲν ἦταν πιά γλυκεῖα ὅπως πρίν.

Ἀρχισαν νὰ φοβοῦνται, ἀλλὰ ἦταν ἀργά πιά.

Ὁ Νιόνιος και ὁ Τοτός δίσταζαν νὰ προωρῆσουν.

Ἐνα χέρι ὁμῶς τοὺς ἄρπαξε ἀπ' τὸ γαϊδάκι, τοὺς σήκωσε ψηλά σὰν σταφυλάκια και τοὺς ἔβαλε μέσα στὸ σπιτί πού ἦταν θεοσκότεινο...

« Ἀσκήμα τὴν ἔχουμε... » σκέφθηκαν τὰ παιδιά.

Ὁ Νιόνιος μάλιστα πού δὲν δεχότανε... μύϊνα στὸ σπαθὶ του ἔκανε νὰ θυμώσῃ:

— Σιγά τὸ σβέροκό κύριε, εἶπε...

Δέχτηκε ὁμῶς μέσα στὸ σκοτάδι ἕνα τέτοιο χαστούκι πού ἀστράψαν τὰ μάτια του και εἶδε μπροστὰ του ἀστράκια σὰ νὰ ἀναψαν βεγγαλικά...

Ὁ Νιόνιος ἔτριβε τὸ μάγουλό του και προσπαθοῦσε νὰ τὸ συνεφέρῃ...

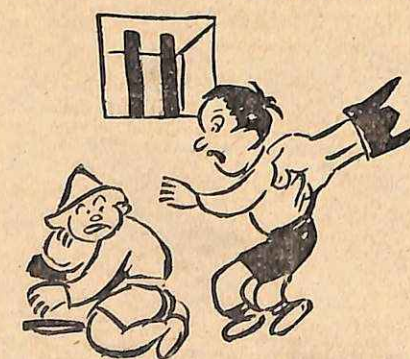
Ἡ καρδουλα του ἔτρεμε...

Και σὲ μιὰ στιγμή ἀκούστηκε και μιὰ τρομερὴ ἀγριοφωνάρα:

— Κύριεε ἀστυνόμει! Τὰ ἔπιασε αὐτὰ τὰ δυὸ παλῶπαιδα;

— Ναι! ἀπάντησε στὸ πλάι τους μιὰ φωνή.

— Λοιπὸν, θὰ τοὺς βάλῃς στὴ φυλακή, μέσα στὸ στοιχειωμένο πύργο, δέκα χρόνια γιατί δὲν φτάνει πού χαλοῦν τὸν κόσμον ἀλλὰ... σκότωσαν κι' ἕνα πολιτμάνο... Λίγο ξερόψωμι... δουλειὰ και ξύλο... Ἀν

Ἐνα χέρι τοὺς ἄρπαξε και τοὺς ἔβλεψε μέσα.

δὲν στρώσουν θὰ τοὺς ρίξῃς στὰ φαντάσματα τοῦ πύργου και στὰ βασανιστήρια και θὰ τοὺς... κρεμάσῃς... Ἀκουσε;

— Μάλιστα! ἀπάντησε πάλι ἡ φωνὴ πλάι τους.

Ἐτρεμαν ἀπὸ τὸ φόβο τους τὰ δυὸ παιδιά. Μονομιὰς μετάνοιωσαν γιὰ ὅ,τι εἶχαν κάνει ἀλλὰ...

Κεῖνὴ τὴ στιγμή ἀναψε ἕνα μικρὸ φῶς και τὰ δυὸ παιδιά εἶδαν πού ἦσαν...

Κανεὶς πιά δὲν ἦταν μαζί τους... Βρέθηκαν σὲ μιὰ σάλα μ' ἕνα παλῶστρωμα σὲ μιὰ γωνιά και ἕνα σωρὸ παράξενα σύνεργα τριγύρω...

Ἀλυσίδες στὸν τοῖχο, κάτι ρόδες μὲ καρφιά, κάτι σκοινιά και μιὰ κρεμάλα...

— Μανοῦλα μου! ἔκαναν τὰ δυὸ παιδιά και κυττάχτηκαν...

— Ἐσὺ φταῖς, ἔκανε ὁ Τοτός στὸ Νιόνιο...

— Εἶπε ὁ γαϊδάρος τὸν πετεινὸ κεφάλι ἀπάντησε ὁ Νιόνιος... Βρὲ τί φταίω ἐγὼ σὰν μὰς ἔπιασε... ἡ ἀστυνομία;

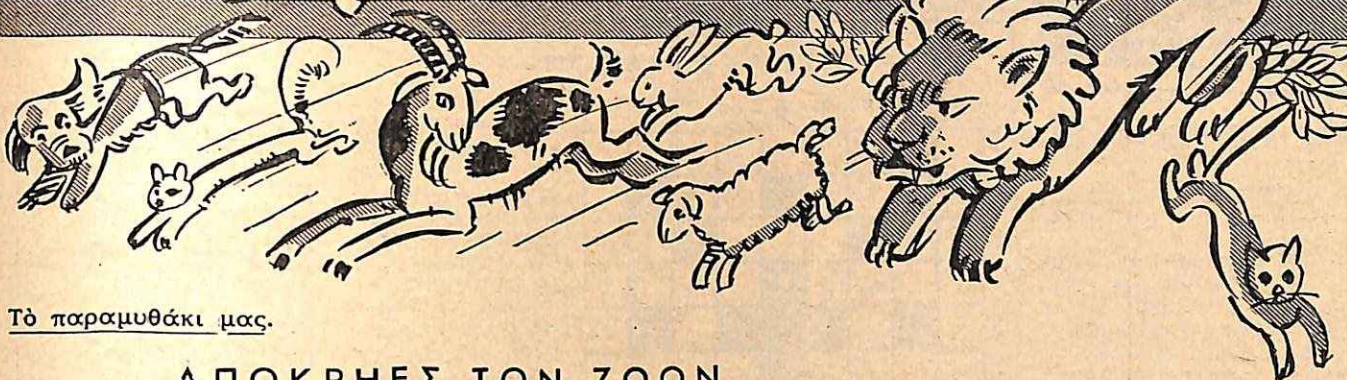
— Κι' ἐγὼ τί φταίω νὰ μὲ κρεμάσουν;

— Θὰ μὰς κρεμάσουν; ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ Νιόνιος...

— Ἔτσι φαίνεται, δὲν τὴν γλυτώνουμε πιά μὲ... παντοφλίες!

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

Ζῶν ΟΙΚΕΘΑΝΕΩΝ

Τὸ παραμυθάκι μας.

ΑΠΟΚΡΗΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Κάποια ἀποκρηά, ἀποφάσισαν τὰ ζῶα νὰ μασκαρευθοῦν και νὰ γλεντήσουν κι' αὐτὰ, ὅπως συνηθίζουν νὰ κάνουν οἱ ἄνθρωποι τὶς ἀποκρηές.

— Θὰ φᾶμε, θὰ πιούμε και θὰ χορέψουμε, εἶπε ἡ ἄλεπού, πού ἔρριξε τὴν ἰδέα τοῦ μασκαρέματος.

— Και τί θὰ βάλουμε; ρώτησε ἕνα σκυλάκι, καταχαρούμενο ἐπειδὴ θὰ ντυνόταν μασκαράς.

— Ὅ,τι ταιριάζει τοῦ καθενός, εἶπε ἡ ἄλεπού.

— Ὡραῖα! ὦραῖα! φώναξε μὲ τὴ χονδρὴ φωνή του τὸ γαϊδοῦρι κι' ἄρχισε νὰ χοροπηδᾷ.

Φαίνονταν πὼς εἶχε κάτι πολὺ ξευπνο στὸ μυαλό του γιὰ τὴ μασκαράτα αὐτὴ. Κάτι πού θὰ ἔκανε ὅλα τὰ ζῶα νὰ γελάσουν ἢ νὰ φοβηθοῦν.

Τὴν ἄλλη μέρα κατὰ τὶς πέντε τὸ απόγευμα ἄρχισαν νὰ μαζεῦνται οἱ μασκαρεμένοι σ' ἕνα λειβάδι, ποῦχαν ὀρίσει ἀπὸ πρίν. Ὁ σκύλος ἦταν ντυμένος κυνηγός. Ὁ γάτος εἶχε ντυθῇ πουλί. Τὸ κουνέλι κυρία μὲ τὶς γοῦνες.

Ἡ κατσίκα φόρεσε μιὰν ἄσπρη ποδιά κι' ἔκανε τὸ γαλατᾶ. Ὁ τράγος ντύθηκε γιατρός. Ὁ λύκος ἔβαλε μιὰ μπλὲ κορδέλλα γύρω στὸ λαιμό του μ' ἕνα κουνουνάκι κι' ἔκανε τὸ πρόβατο. Ἡ νυφίτσα ντύθηκε κοτόπουλο. Ὁ πετεινὸς ἔκανε τὸ βασιλιά. Ἡ μαῖμου ντύθηκε παλιάτσος και ἡ ἄλεπού ἀρχόντισσα. Ἔτσι ντυμένα τὰ ζῶα ἄρχισαν νὰ χορεύουν και νὰ τραγουδοῦν:

Και φέτος νὰ το πάλι
τὸ Καρναβάλι!
Τὸ κομφετί πετιέται

μὲ τὸ τσουβάλι.
Ἐμπρὸς και ὀξω φτώχεια!
Καρδιά περβόλι,
φορέσετε τὶς μάσκες,
χορέψτε ὅλοι.
Τραγούδια ν' ἀντηχήσουν
πέρα ὡς πέρα!
Τὸ γλέντι νὰ κρατήσῃ
ὅλη τὴ μέρα.

Μὰ ἐκεῖ πού τραγουδοῦσαν και χόρευαν νὰ σου και ξεπροβάλλει στὴν ἄκρη τοῦ λειβαδιοῦ ἕνα φοβερό και τρομερό λιοντάρι. Τὰ ζῶα φοβήθηκαν στὴ θωριά του, σταμάτησαν νὰ διασκεδάζουν και μαζεῦτηκαν σὲ μιὰ γωνιά. Τρέμανε ἀπὸ τὸ φόβο τοὺς κι' εἶπαν πὼς ἔφτασε τὸ τέλος τοὺς.

Τὸ λιοντάρι ὑπερήφανο και καμαρωτὸ ὅλο και προχωροῦσε, ὅλο και ζύγωνε τὰ καυμένα τὰ ζῶα.

— Νά! τώρα θὰ μὰς φάῃ, εἶπε σιγὰ τὸ σκυλάκι.

Μονάχα ἡ παμπόνηρη ἡ ἄλεπού δὲν φοβήθηκε. Πῆγε και στάθηκε στὴ μέση τοῦ λειβαδιοῦ και, σὰν ἀρχόντισσα πού ἦταν ντυμένη, ἔκανε πὼς ὑποδέχονταν τὸ βασιλεῖα τῶν ζῶων στὸ παλάτι της.

Μὰ τὸ λιοντάρι τῆς χύθηκε νὰ τὴν κατασπαράξῃ.

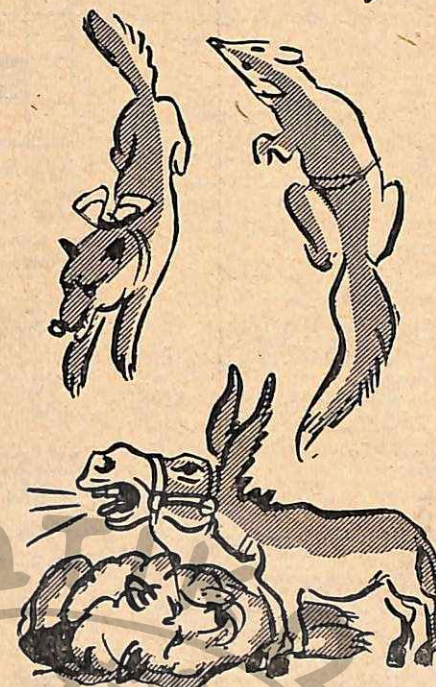
— Πάει!... τὴν ἔφαγε! φώναξαν τὰ ζῶα φοβισμένα.

Ξάφνου ὁμῶς ἡ ἄλεπού πήδησε πίσω ἀπὸ τὸ λιοντάρι κι' ἄρχισε νὰ τὸ σέρνῃ ἀπ' τὴν οὐρά!

— Γκάρ!... γκάρ!... γκάρισε τότε τὸ ψευτολιοντάρι.

— Σὲ γνωρίσαμε! τοῦ φώναξαν τ' ἄλλα ζῶα. Σὲ γνωρίσαμε!...

Κι' ἔτρεξαν τώρα χωρὶς πιά νὰ φοβοῦνται και ξεμασκάρεψαν τὸ... γαϊδοῦρι, πού εἶχε φορέσει τὴν προβεῖα ἐνὸς λιονταριοῦ.

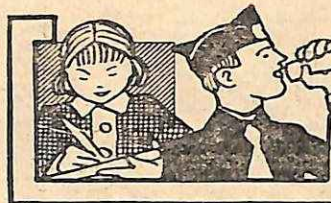
Ἡ ἄλεπού τότε ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ κοροϊδευτικά:

Φόρεσε λιονταριοῦ προβεῖα
και πίστεψε στ' ἀλήθεια
πὼς ἔγινε λιοντάρι.
Και ἔχασε ὁ φίλος μας
πὼς γαϊδάρος γεννήθηκε
γιὰ νὰ φορῇ σαμάρι.

— Χά!... χά!... χά, γέλασαν τὰ μασκαρεμένα ζῶα μὲ τὸ πειραχτικό τραγούδι τῆς ἄλεπούς και βάλθηκαν τώρα νὰ χορεύουν γύρω - γύρω στὸ... ξεμασκάρωτο γαϊδοῦρι και νὰ τραγουδοῦν:

Ἐμπρὸς και ὀξω φτώχεια!
Καρδιά περβόλι.
Χορέψτε ὅλοι.
Χορέψτε ὅλοι.

Και τὸ γλέντι βάστηξε ὡς τὰ ἐφημερώματα.

Για να μαθαίνετε

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Δικαιολογία.

Ο μπαμπάς στον μικρό γυιό του:

— Ε, και ποιος σου φταίει, που απερρίφθης στα γραπτά; Δεν σου έλεγα εγώ ότι αυτή η άμελεια...

— Δεν φταίει η άμελεια, μπαμπά, φταίει ο διπλανός μου, που δεν με άφινε να κοιτάξω την κόλλα του.

Στό σχολείο.

Η δασκάλισσα έρωτά τη μικρή Μαρία.

— Ξέρεις γιατί είναι ένδοξον το Μεσολόγγιον;

Μάλιστα κυρία, άπαντά εκείνη. Γιατί βγάζει αυγοτάραχο.

Τρομερόν.

Εν καιρώ βροχής.

— Γιατί Μαρία είσαι έτσι λυπημένη;

— Μά δεν βλέπεις, Νίκο, που βρέχει και δεν μπορώ να ποτίσω τα λουλούδια μου;

Σείς...

Στό μάθημα των Έλληνικών:

Ο Καθηγητής: Τό αντικείμενον του φόβου ποιο είναι ένταυθα, Πέτρο;

Ο Πέτρος: Σείς, κύριε Καθηγητά.

Μιά καλή ιδέα

Τό γατάκι της μικρής Νίνας υποφέρει από ψύλλους.

Η Νίνα ρωτά την μαμά της:

— Δεν κάνει μαμά να βράσουμε νερό και να βουτήξουμε μέσα τό γατάκι να φοφήσουν οι ψύλλοι;

Από χθές...

Η μαμά συλλαμβάνει τον μικρό Γιώργο, ταραγμένο.

— Πάλι γλυκό θά έκλεψες από τό ντουλάπι! τοῦ λέγει.

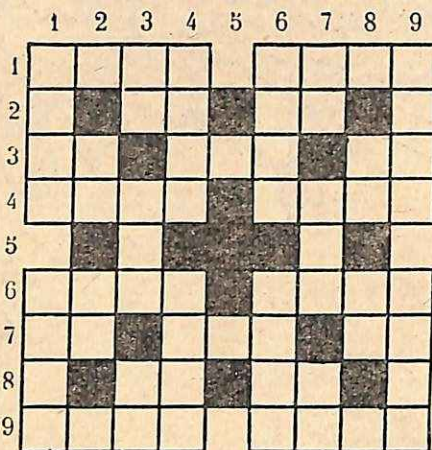
— Όχι μαμά, εγώ δεν έκλεψα τίποτα.

— Μά τό βλέπω γραμμένο στα μάτια σου.

Αλλά ό Γιώργος δεν τό χάνει.

— Ά θά είναι γραμμένο από χθές μαμά και δεν σβήστηκε άκόμα.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

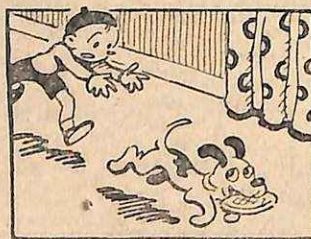
Γράμμα του αλφαβήτου—Τό τέλος της προσευχής, 2) Κλωστή—Βυζ. νότα, 3) Τό 7 όριζοντίως—Αριθμητικόν—άρθρον (πληθ.), 4) Ανα- νεώνει τόν οργανισμόν μας—Αθλασής, άκέραιος, 6) Έντός—Οίκια- κόν ζών, 7) Υποθετικόν—Σύνδεσμος—ΑΤ, 8) Δικά σου—Νότα, 9) Διακρίνεται εις τόν πόλεμον—Μουσικόν όργανον.

Κρυπτογραφικόν.

12345678904 = Στρατηγός.
34564 = Είναι στο πλοϊον.
482213 = Έλλ. πόλις.
5878964 = Έκκλησία.
670264 = Ποιητής.
76914 = 1.
8564 = Χρον. μονάς.
96564 = Σημ. όρίζον-
τος.
021369 = Αρχ. νάος.
Γ. ΓΡΗΓΟΡΟΠΟΥΛΟΣ

Μεταγραμματισμός.

Κράτος της Αμερικής
άν αλλάξη ένα γράμμα
ένα χρήσιμο βιβλίο
θά προκύψη έν τῷ άμα.
Π. Ι. ΓΙΑΝΝΑΡΟΣ

1. Μιά μέρα ό Λέων έκ-
λεψε τό γλυκό του Τοτού,
του μικρού του κυρίου.

Όριζοντίως: 1) Αγώνισμα—Διεξά-
γεται κατά τόν πόλε-
μον, 2) Άρθρον
(πληθ.) — Αριθμητι-
κόν, 3) Σύμφωνον—
Τρωκτικόν — Ιρλαν-
δός συγγραφέας, 4)
Τραγουδι—Ηρώς του
Όμήρου, 6) Τουρκι-
κός τίτλος—Η πρώτη
τροφή μας, 7) Προ-
τάσσεται του όρκου
(δημ.)—Όργανα αι-
σθήσεως — ΑΡ, 8)
Άρθρον—Νότα, 9)
Όχι παλαιά —Ητο
άγνωστος εις τόν Μ.
Αλέξανδρον.

Κ α θ έ τ ω ς: 1)
2) Κλωστή—Βυζ.
νότα, 3) Τό 7 όριζοντίως—Αριθμητικόν—άρθρον (πληθ.), 4) Ανα-
νεώνει τόν οργανισμόν μας—Αθλασής, άκέραιος, 6) Έντός—Οίκια-
κόν ζών, 7) Υποθετικόν—Σύνδεσμος—ΑΤ, 8) Δικά σου—Νότα, 9)
Διακρίνεται εις τόν πόλεμον—Μουσικόν όργανον.

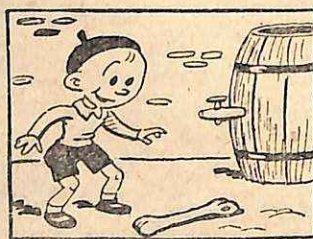
Άπορία.

Ποιό φαγητό μένει ανά-
λατο, έστω και άν ρίψωμε
πολύ άλλα κατά τό βράσι-
μό του; Και μάλιστα, όταν
τό τρώμε πρέπει να τό άλα-
τίσωμε;

ΚΛ. ΣΑΚΕΛΛΙΟΥ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 22ου ΦΥΛΛΟΥ

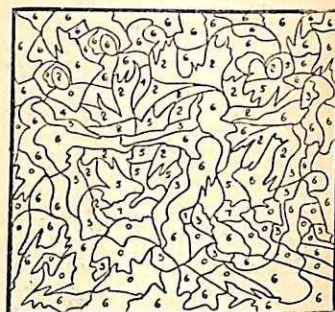
Μεταγραμματισμός:
Πάδος—Κάδος, Ιστορική ά-
κροστιχίς: Άλέξανδρος (Α-
ριστοφάνης, Λυκούργος, Έπαι-
νώνδας, Ξενοφών, Αριστοτέλης,
Νέρων, Δημοσθένης, Ρέα, Όμη-
ρος, Σωκράτης). Ρητόν: Άρ-
γία μήτηρ πάσης κακίας. Κρυ-
πτογραφικόν: Πινδάρος, σα-
νός, Δανία, όρος, δάσος, Πινδος,
ράσα, Δόν. Μεσοστιχίς:
Θεσσαλονίκη (Λίθος, ΛΕΙ, πα-
στά, νήσος, ρας, Έλλάς, ΜαρΟ-
κον, Ιούλιος, θεός, άρκάς,
γης). Τρίγωνον: Ίέραξ, έ-
ρις, ρίς, άς. Ε. Λεξιγραφικός:
Ηρακλής (Ηρα—κλής). Μα-
γική εικών: Έλάφι (ΕΛΑ
φιλη μου).

2. «Θά δώσω ένα μάθη-
μα σ' αυτόν τόν κλέφτη,
μ' έτοῦτο τό κόκκαλο...

Χρωματίσατε!

Τοποθετήσατε ένα διαφα-
νές χαρτί επάνω στην εί-
κόνα. Και οδηγούμενοι από

τούς αριθμούς, χρωματίσα-
τε τά μέρη της εικώνς ως
έξης:

Όπου υπάρχει 1 με κόκ-
κινο, όπου 2 με πορτοκαλί,
όπου 3 με κίτρινο, όπου
4 με πράσινο, όπου 5 με
μπλέ, όπου 6 με μαύρο.

Θ' αφήσετε λευκά τά μέ-
ρη που σημειώνονται με 0.

Η πολύχρωμη εικώνά θά
σχηματισθή κατ' αυτόν τόν
τρόπον επάνω στο διαφα-
νές χαρτί.

Άπορίες.

Γιατί λέμε πέλαγος και
όχι πεζαρκάδι;

Γιατί τέιον και όχι τέκρι-
νον;

Γιατί πρόγραμμα και όχι
προεπιστολή;

Γιατί προπαρασκευή και
όχι προσάββατον;

Γ. ΜΑΘΙΑΝΑΚΗΣ

Γνωρίζετε.

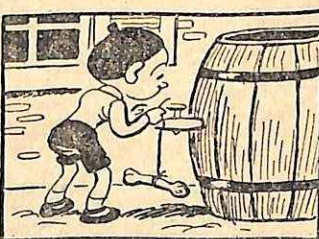
— Ποῦ έγιναν οι Όλυμ-
πιακοί άγώνες του 1924;

— Άν έκτίσθη ή Σπάρτη,
τόν παρελθόντα αιώνα, έ-
πι τών έρειπίων της άρ-
χαίας πόλεως;

— Τήν μεγαλυτέραν πόλιν
του Κόσμου;

— Πότε περίπου έζησεν ό
Ιωάννης ό Χρυσόστομος;

Ε. ΠΑΠΑΓΡΗΓΟΡΑΚΗΣ

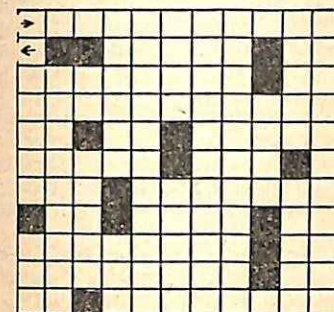
3. ... που θά τό κρεμά-
σω από την κάνουλα του
βαρελιού με τό νερό.

Διασκεδάστε!

Λαβύρινθος.

Στό σχήμα μας βλέπετε
ένα «Λαβύρινθο», ό όποιος
άποτελείται από 121 λευκά

τετραγωνίδια και 15 μαύ-
ρα. Τά λευκά τετραγωνίδια
δείχνουν ότι ό δρόμος είναι
ελεύθερος. Αντιθέτως, τά
μαύρα, ότι δεν μπορείτε να
περάσετε.

Θά εισέλθετε στο Λαβύ-
ρινθο από τό πρώτο επά-
νω, άριστερά, τετραγωνίδιο
και θά βγήτε (αφού περά-
σετε άπ' όλα τά άλλα) ά-
πό τό τετραγωνίδιο που εϋ-
ρίσκεται κάτω από τό έλ-
λο, όπως δείχνει τό βέλος.

Άπαγορεύεται να περά-
σετε άπ' τά μαύρα τετρα-
γωνίδια ή δύο φορές άπ' τά
λευκά.

Α. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ

Μαγική εικών.

— Άνδρέα, ποιά ήταν ή
μητέρα των Θεών;

— Δεν ξέρω!

— Αφού σου την είπα
καϋμένη!

Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

Μαγική εικών.

— Άνδρέα, ποιά ήταν ή
μητέρα των Θεών;

— Δεν ξέρω!

— Αφού σου την είπα
καϋμένη!

Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

Τρίγωνον.

**** = Πτηνόν.
**** = Ζώον ήμερον.

*** = Άνοιχτό κόκκινο.

** = Άντανυμία.

* = Σύμφωνον.
Ε. ΠΑΠΑΓΡΗΓΟΡΑΚΗΣ

4. Ό Λέων έφθασε, άρ-
παξε τό κόκκαλο και τό
τράβηξε χαρούμενος.

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Αυτή τη φορά σας
δίδομε λίγα στοιχεία
και ζητούμε πολλή
δουλειά...

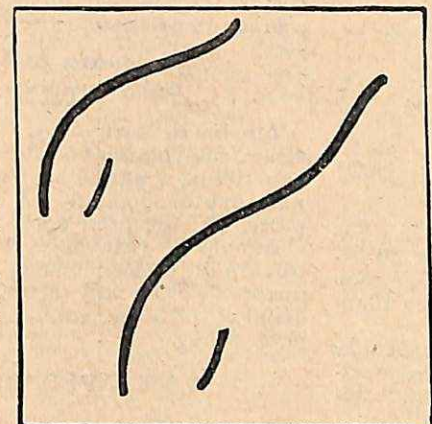
Πρόκειται περί του
έξης: Στο σχήμα βλέ-
πετε τέσσαρες καμπύ-
λες γραμμές, δυό μι-
κρές και δυό μεγά-
λες. Οι γραμμές αυ-
τές, όπως είναι, δε
λένε βέβαια τίποτα.

Γι' αυτό καλείσθε, έ-
χοντες θάσι τις τέσ-
σαρες γραμμές, να
φτιάξετε μια εικώνά,
όποιουδήποτε θέματος.

Μπορείτε να έργα-
σθήτε όπως θέλετε.

Άρκει στο σχέδιο που
θά κάμετε να υπάρχουν—δικαιολογημένως βέβαια—οι γραμμές
καί, συμπληρούμενες, να είναι στοιχεία της εικώνς.

Δεν χρειάζεται παρά λίγη φαντασία!

Λεξιγράφος.

Ένα γράμμα πάρε λύτα
Και τ' αντίθετο άπ' την ήττα

Βάλε τα μαζί.

Και μια χώρα στη Συρία
Έακουσθή στην ιστορία

βλέπεις στη στιγμή.

Ι. ΣΤΑΜΑΘΙΟΥΔΑΚΗΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 22ου ΦΥΛΛΟΥ

Σταυρόλεξον: Όριζ. 1

Άφροδίτη, 2 Ηρα—έως, 3 Γέ-
νος, 4 Όνος—νάον, 5 Σέλας,

6 ΣΤ—τα, 7 Ταύρος—ός, 8

Λάστιχα, 9 Στή—άδης. Καθ. 1

Αύγουστος, 2 Έν—τά, 3 Ρή-
νος—ύλη, 4 Όρσοειρά, 5 Δάς

—λαός, 5 Νά—στά, 7 Τέρας

—ΙΔ, 8 Ηδ—τύχη, 9 Σίνα—
σας. Ιστορία χωρίς λό-

για: Η σωστή σειρά είναι 2, 3,

4, 1. Δικτυωτόν: Άνδρος,

Σκύρος, Σίφνος, Κύνος, Πλά-

ρος, Λήμνος. Να ή όχι: 1, 5,

7 όχι. 3, 4, 6, 8, 2 (έκτός των

Κυθήρων) ναί. Τά λάθη: 1 Ό-

ταν τρέχη, 2 Κι' έσπασε, 3

Πολλά μαλλιά, 4 Τρία ρόδια

5 Και τό έκαψε, 6 Τό σκυλί,

7 Γερές κουπίες, 8 Και δυό

ιστούς.

5. Η κάνουλα βγήκε, τό
νερό τινάχθηκε με δύναμι
και ό Λέων...

Λάθη.

Τά λάθη—παιχνίδι ή ά-

σκησις, όπως σας άρέσει—

είναι ένα είδος που άρεσε

στούς αναγνώστας μας.

Πολλοί μας έχουν στείλει

τις κανονικές φράσεις και

οί περισσότεροι έπέτυχαν

άπολύτως.

Όπως έγραψαμε και άλ-

λοτε, ανάμεσα στις παρα-

κάτω φράσεις υπάρχουν λέ-

ξεις λανθασμένες που πρέ-

πει να τις βρήτε και να τις

αλλάξετε με τις σωστές.

1) Ό Νίκος έπιασε δου-

λειά στη Γράμμα όπου τόν

είχε συστήσει ό θεός του

μ' ένα πολύ θερμό δράμα.

2) Σε κάθε στίτι πρέπει

να υπάρχει, για καλό και

για κακό, γάτα και λίγο

ιδίοιο.

3) Γκαρόν, άν έχης με-

ρίδες, φέρε μας δυό καλές

μαρίδες.

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Σωστή παρατήρησις.

Ό πατέρας: Δεν ά-

κούς διόλου και θά σοῦ

βγάλω ταυτιά...

Ό Πίπης: Και άμα

μου βγάλης ταυτιά θ' ά-

κούω τίποτε;

Μελέτησε καλά.

Ό πατέρας του Γιαννάκη

άρχει να επιστρέψη εκείνο

τό βράδυ και όλοι στο στί-

τι ανησυχούν. Μόνο ό Γιαν-

νάκης φαίνεται ήσυχος, και

μολοντι άμελης συνήθως,

παίρνει τό βιβλίο του και

μελετά σοβαράτατα.

Σε λίγο έρχεται ό πατέ-

ρας.

— Ά νάτος! φωνάζει θρι-

αμβευτικώς ό Γιαννάκης,

καλά λοιπόν λέει ή παροι-

μία: «Καλομελέτα κι' έρ-

χεται!».....

Τά κανόνισε!

Ό Δάσκαλος: Πές

μου σέ παρακαλώ Τάκη,

για ένα κοστούμι ρούχα

χρειάζομαι 4 πήχεις ύφά-

σματος και 2 όγδοα. Ό πη-

χυς κοστίζει δρχ. 312 και

πεινήντα έκατοστά. Πόσο θά

πληρώσω για τό ύφασμα;

Ό Τάκης (ό όποιος

δεν είναι καθόλου δυνατός

στά κλάσματα): Έν πρώ-

τοις μου φαίνεται ότι 4 πη-

χεις είναι αρκετό για σας.

Ό μπαμπάς μου έχει στο

Κατάστημα ένα θαυμάσιο

ύφασμα προς 300 δραχμές

τόν πήχυ... ώστε θά πλη-

ρώσετε μόνον 1200 δρχ.

Ό μαθητής: Ό βά-

τραχος κύριε.

Τό Θηλυκόν.

— Δεν μου λές, Πετράκη,

ποῦ είναι τό άρσενικό της

λέξεως τρίγωνον;

— Ό τρίγωνος.

— Γειά σου παιδί μου.

Και τό Θηλυκόν;

Και ό Πετράκης μετά βα-

θειαν σκέψιν:

— Η τριγώνα, δάσκαλε!

Τό Θηλυκόν.

— Δεν μου λές, Πετράκη,

ποῦ είναι τό άρσενικό της

λέξεως τρίγωνον;

— Ό τρίγωνος.

— Γειά σου παιδί μου.

Και τό Θηλυκόν;

Και ό Πετράκης μετά βα-

θειαν σκέψιν:

— Η τριγώνα, δάσκαλε!

Τό Θηλυκόν.

— Δεν μου λές, Πετράκη,

ποῦ είναι τό άρσενικό της

λέξεως τρίγωνον;

— Ό τρίγωνος.

— Γειά σου παιδί μου.

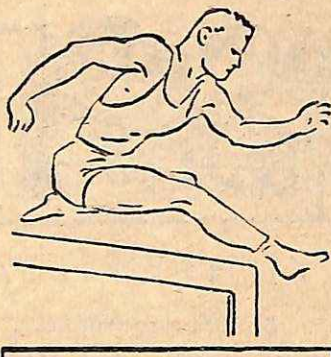
Και τό Θηλυκόν;

Και ό Πετράκης μετά βα-

θειαν σκέψιν:

— Η τριγώνα, δάσκαλε!

Τό Θηλυκόν.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Η ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

μον 50 μ., άλλα εις μήκος και ρίψεις μπάλας μετά φοράς.

Άγωνίσματα στίβου Φαλαγγιτιστών.

Διά την α' κατηγορίαν Φαλαγγιτιστών τὸ πρόγραμμα ὀρίζει ἀγῶνας δρόμου 100 μ., ἄλματος εἰς ὕψος, εἰς μήκος, σκυταλοδρομίαν 4 X 100 μ. καὶ ρίψεις μπάλας μετά φοράς.

Διά την β' κατηγορίαν Φαλαγγιτιστών ὀρίζει ἀγῶνας δρόμου 60 μ., ἄλματος εἰς ὕψος καὶ μήκος, σκυταλοδρομίαν 4 X 50 μ. καὶ ρίψεις μπάλας μετά φοράς.

Δ.Α.Σ. ΑΡΡΕΝΩΝ

Ἐν συνεχείᾳ τῶν ἀγῶνων τῶν τελομένων διὰ τὸ πρωτάθλημα ἀθλοπαιδιῶν τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν, συνηγήθησαν τὴν 24ην παρ. μηνὸς ἐν τῷ Ἀκαδημαϊκῷ Γυμναστηρίῳ εἰς ἀγῶνα καλαθοσφαίρας αἱ Ὑποδιοικήσεις Πανεπιστημίου, Ἀνωτέρων Σχολῶν, Ε. Μ. Πολυτεχνείου καὶ Ἀνωτάτης Σχολῆς Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν.

Ἡ ὁμάς τῆς Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου ἐπὶ ἀποστάσεως 4.000 μ. μεταξύ τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν καὶ τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἀττικοβοιωτίας.

Πρῶτος κατέφθασεν ὁ δρομεὺς τῆς Δ.Α.Σ.Α. Παπαστεργίου Παναγ. καλῶς ψας τὴν ἀπόστασιν εἰς 14' περίπου.

Ἡ Δ.Α.Σ.Α. ἐνίκησεν εἰς τὸν ἀτομικὸν ἀγῶνα καὶ ἡ Περιφ. Διοίκησις Ἀττικοβοιωτίας εἰς τὸν ὁμαδικόν.

Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ ὁμάς τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν μὲ 3—2.

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΑΙ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

Παρουσία τοῦ Ἀναπληρωτοῦ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου Ἐπιτελάρχου τῆς Ε.Ο.Ν., τοῦ Μητροπολίτου Μεγάρων, τοῦ Διοικητοῦ τῆς Δ.Α.Σ.Α. καὶ τοῦ ἐπιτελείου αὐτῆς διεξήχθη ποδοσφαιρικὸς ἀγὼν ἐν Ἐλευσίνῃ μεταξύ τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν καὶ τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἀττικοβοιωτίας. Ὁ ἀγὼν, θεαματικώτατος, ἔληξε μὲ ἰσοπαλίαν καὶ τῶν δύο ὁμάδων.

Ἐπίσης εἰς τὴν Ἐλευσίνα διεξήχθη ὁμαδικὸς καὶ ἀτομικὸς ἀγὼν ἀνωμάλου δρόμου ἐπὶ ἀποστάσεως 4.000 μ. μεταξύ τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν καὶ τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἀττικοβοιωτίας.

Πρῶτος κατέφθασεν ὁ δρομεὺς τῆς Δ.Α.Σ.Α. Παπαστεργίου Παναγ. καλῶς ψας τὴν ἀπόστασιν εἰς 14' περίπου.

Ἡ Δ.Α.Σ.Α. ἐνίκησεν εἰς τὸν ἀτομικὸν ἀγῶνα καὶ ἡ Περιφ. Διοίκησις Ἀττικοβοιωτίας εἰς τὸν ὁμαδικόν.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Κρήτης).—Εἰς τὸ γήπεδον «Χάνδαξ» συνηγήθησαν τὴν 28ην παρελθόντος αἱ ποδοσφαιρικαὶ ὁμάδες τῆς 252ας Φάλαγγος καὶ τῆς 320ῆς τοιαύτης.

Μετά θεαματικὸν ὄσον καὶ τεχνικὸν ἀγῶνα τὸν ὁποῖον παρηκολούθησε πλῆθος Φαλαγγιτῶν καὶ φιλάθλων, νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ 252α Φάλαγξ διὰ τερμάτων 7—4.

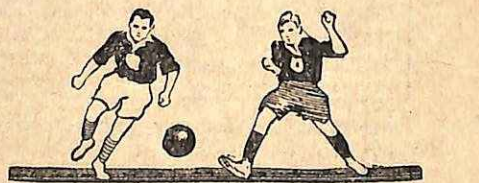
ΧΑΛΚΙΣ.—Τὴν Κυριακὴν 19ην παρελθόντος ἐτελέσθησαν Περιφερειακοὶ ἀγῶνες ἀνωμάλου δρόμου ἐπὶ ἀποστάσεως 5.000 μ.

Τούτους παρηκολούθησε δύναμις Φαλαγγιτῶν ὡς καὶ πλῆθος φιλάθλων. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀγῶνων οἵτινες ἐσημείωσαν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἔχουν οὕτω:

1) Χαλῶτης Δημήτριος, 353ης Φάλαγγος 20' 10'', 2) Κοντογιάννης Φ., 45ης Φάλαγγος, 20' 30'', 3) Ταυλαρίδης Π., 45ης Φάλαγγος, 21' 10'', 4) Λέκκας Γεώργιος, 353ης Φάλαγγος, 6) Μπαλάνος Ν., 353ης Φάλαγγος, 7) Θάνος Μ., 353ης Φάλαγγος, 8) Τσαγκάρης Κ., 45ης Φάλαγγος, 9) Βλαχούτσικος Ν., 45ης Φάλαγγος, 10) Καραγιάννης Δ., 45ης Φάλαγγος.

Ἡ Βαθμολογία κατὰ Φάλαγγας ἔχει ὡς ἑξῆς:

1η 45η Φάλαγξ «Βάκη», βαθμοὶ 50. 2α 353η Φάλαγξ «Μιαούλη», βαθμοὶ 43. 3η 46η Φάλαγξ «Βελισσαρίου» βαθμοὶ 4.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρικὴ Διοίκησις

ΑΙ ΒΑΣΕΙΣ ΑΝΕΜΟΠΟΡΙΑΣ Ε.Ο.Ν.

Ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας Ἑλλάδος ἐγκατέστησε διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀνεμοπόρων τῆς δύο μόνιμα ὑπόστεγα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἓν εἰς τὸν λόφον Προφήτης Ἥλιος Μενιδίου καὶ τὸ ἕτερον εἰς τὴν θέσιν «Ἀλφειοῦ» Βόλου. Ἡ μέχρι τοῦδε ἔλλειψις ὑποστέγων εἰς τοὺς τόπους ἀσκήσεων, διὰ τὴν συντήρησιν τῶν ἀνεμοπτέρων, καθίστατο λίαν δυσχερὲς τὸ ἔργον τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὴν ἀνεμοπορίαν. Ἡ ἴδρυσις τῶν βάσεων τούτων ἱκανοποιεῖ, ἐπιμένοντες, τὴν ἐπιθυμίαν χιλιάδων Φαλαγγιτῶν, οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ ἐκπαιδευθοῦν εἰς τὸ εὐγενὲς τοῦτο ἄθλημα.

Η ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΠΡΟΤΥΠΩΝ ΑΕΡΟΠΛΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας προέβη εἰς τὴν προμήθειαν σχεδίων πρὸς κατασκευὴν προτύπων ἀνεμοπτέρων καὶ ἀεροπλάνων ὑπὸ τῶν μαθητῶν τῶν σχολείων. Οὕτω, ἐντὸς τῆς τρεχοῦσης σχολικῆς περιόδου, θὰ διανεμηθοῦν εἰς τοὺς μαθητὰς τῶν σχολείων τῶν 110 κυριωτέρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος, τὰ σχέδια προτύπων ἀνεμοπτέρων καὶ ἀεροπλάνων, ἵνα βάσει τούτων ἐπιδοθοῦν εἰς τὴν κατασκευὴν ἐκ χαρτονίου ἢ κοντραπλακέ πραγματικῶν ὁμοιωμάτων, τὰ ὁποῖα θὰ τεθοῦν ὑπὸ τὴν κρίσιν τῶν οἰκείων καθηγητῶν τῶν. Ἡ κατασκευὴ τούτων θὰ λαμβάνη χώραν κατὰ τὰς ὥρας τοῦ μαθήματος τῆς χειροτεχνίας. Ἐφ' ἐκαστοῦ σχεδίου—μέρους θὰ ὑπάρχῃ ἡ ὀνομασία καὶ ἡ ἀναγραφή τῶν σχετικῶν ἐπεξηγήσεων διὰ τὸ ἔργον τοῦ μαθητοῦ.

ΟΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Φέρονται εἰς γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων, οἵτινες ἐξήτησαν πληροφορίας περὶ τῶν διαφόρων λογοτεχνικῶν διαγωνισμῶν τῆς Ε.Ο.Ν. τὰ κάτωθι:

1) Ὅτι ὅσον ἀφορᾷ τὸν παλαιὸν διαγωνισμόν διὰ τὴν συγγραφὴν τριπράκτου δράματος ἢ βραδύτης διὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν ἀποτελεσμάτων ὀφείλεται ἀφ' ἐνὸς μὲν εἰς τὴν πληθώραν τῶν υποβληθέντων ἔργων, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὸ ὅτι ταῦτα ὑπεβλήθησαν εἰς ἓν μόνον ἀντίτυπον καὶ κατὰ συνέπειαν ἀπαιτεῖται μακρὸν χρονικὸν διάστημα διὰ νὰ ἀναγνωσθοῦν ἐκ πεπιτομένης ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς κριτικῆς ἐπιτροπῆς.

Ὅπως δὲ καὶ τὸ ἄλλο, ἐπὶ μακρὸν ἢ ἑκδοσις τῶν ἀποτελεσμάτων.

2) Ὅτι ὅσον ἀφορᾷ τὸν διὰ συστημένων ταχυδρομικῶν φακέλλων τρόπον ὑποβολῆς ἔργων, διὰ τὸν τελευταῖον προκηρυχθέντα λογοτεχνικὸν διαγωνισμόν, ταῦτα θὰ ἠδύνατο νὰ υποβληθοῦν ὑπὸ γνωστοῦ τινος εἰς τὸν συγγραφέα προσώπου, ἵνα μὴ ἡ ἐπὶ τοῦ φακέλλου ἀπαιτούμενη ἀναγραφή τοῦ

ὀνόματος ἀποστολῆς καταστρέφῃ τὴν ἀνωνυμίαν.

Οἱ ἐν Ἀθήναις εὐρισκόμενοι συγγραφεῖς δύνανται, βεβαίως, ν' ἀποστείλουν τὰ ἔργα τῶν εἰς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν Ε.Ο.Ν. (Σταδίου 28) διὰ γνωστοῦ τῶν προσώπου.

Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν. ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΕΝΔΡΟΦΥΤΕΥΣΙΝ

Ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας Ἑλλάδος συνέβαλε καὶ ἐφέτος σημαντικῶς εἰς τὴν ἐξόρμησιν διὰ τὴν δένδρφυτευσιν τῶν γυμνῶν ἐκτάσεων τῆς χώρας. Οὕτω τὰ μέχρι σήμερον φυτευθέντα δενδρύλλια ὑπὸ τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτεύουσας ἀνέρχονται εἰς 23.160, ὑπὸ τῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Κεφαλληνίας 2.200, ὑπὸ τῆς Διοικήσεως Κυκλάδων 23.793, ὑπὸ τῆς Διοικήσεως Λακωνίας 33.543, ὑπὸ τῆς Διοικήσεως Λέσθου 5.000, ὑπὸ τῆς Διοικήσεως Χαλκιδικῆς 79.000, Δράμας 23.400, Ζακύνθου 20.000, Χανίων 21.170, ἥτοι ἐν ὅλῳ 231.216 δενδρύλλια ἐφύτευσαν αἱ ὡς ἄνω Περιφ. Διοικήσεις Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων.

Ἀλλὰ καὶ οἱ Σχηματισμοὶ Θηλέων δὲν ὑστέρησαν τῶν Ἀρρένων τοιούτων. Ἡ Περιφ. Διοίκησις Θηλέων Πέλλης ἐφύτευσε μέχρι τοῦδε πλέον τῶν 3.000 δενδρύλλων καὶ οἱ ἄλλοι Σχηματισμοὶ ἀναλόγους ποσότητας.

ΟΙ ΔΕΙΞΕΙΣ

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Συνεταιρισμῶν κ. Μ. Ἀλιβιζάτος εἰς τὸ ἐναρκτήριον τοῦ μαθήματος πρὸς τοὺς μετεκπαιδευομένους τῆς Δ' Σειρᾶς τῆς Γεωργικῆς Συνεταιριστικῆς Σχολῆς ἐκτός τῶν ἄλλων ὁμιλήσας καὶ περὶ τῶν σκοπῶν τῆς Ε.Ο.Ν., τόνισεν ὅτι οἱ συνεταιριστικοὶ ὑπάλληλοι πρέπει νὰ βαπτίζωνται εἰς τὰς ἀρχὰς αὐτῆς, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ ἔθνη τῶν Σχολείων μέγα εἰς τὸ ὅποιον σφαιρηλατεῖται ὁ χαρακτήρ καὶ καλυβεῖται ἡ πίστις πρὸς τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου. Συνεχίζων ὁ κ. Ὑπουργὸς εἶπεν ὅτι ὁ δημιουργὸς τοῦ ἔθνους ὁ Συνεταιριστικὸς Κινηματὸς καὶ τῆς Ε.Ο.Ν. εἶναι ὁ Μεγάλος Ἑλληνας, ὁ πραγματικὸς Πατριώτης, ὁ Ἀρχηγὸς μὲς ἰωάννης Μεταξᾶς.

Ἐν γενικῇ συγκειρνωμένῃ ἀπάσῃ τῆς δυνάμεως τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀνωτέρων Σχολῶν εἰς τὸ ἀμφιθέατρον τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν τὴν 24ην παρελθόντος μὴνός διηλθεν ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἱδεολογικῆς Διαφωτιστικῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως περὶ πειθαρχημένης ἐλευθερίας.

Εἰς τὴν ὁμιλίαν αὐτὴν παρέστη ὁ Ἐπιτελάρχης Κεντρικῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν., γενόμενος δεκτὸς ἀπὸ τῶν πλῆθος τῶν συγκεντρωθέντων Φαλαγγιτῶν. Σποῦδασάν, ὁ ὁμιλητὴς ἐτόνιζε τὴν ἀπαιτείαν καὶ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀντικειμενικότητα τῆς ἀξιολογίας καὶ τῆς ἀποτίμησης τῶν ἔργων.

Ὁ ὁμιλητὴς ἐτόνιζε τὴν ἀπαιτείαν καὶ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀντικειμενικότητα τῆς ἀξιολογίας καὶ τῆς ἀποτίμησης τῶν ἔργων.

Ὁ ὁμιλητὴς ἐτόνιζε τὴν ἀπαιτείαν καὶ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀντικειμενικότητα τῆς ἀξιολογίας καὶ τῆς ἀποτίμησης τῶν ἔργων.

Ὁ ὁμιλητὴς ἐτόνιζε τὴν ἀπαιτείαν καὶ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀντικειμενικότητα τῆς ἀξιολογίας καὶ τῆς ἀποτίμησης τῶν ἔργων.

Ὁ ὁμιλητὴς ἐτόνιζε τὴν ἀπαιτείαν καὶ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀντικειμενικότητα τῆς ἀξιολογίας καὶ τῆς ἀποτίμησης τῶν ἔργων.

Ὁ ὁμιλητὴς ἐτόνιζε τὴν ἀπαιτείαν καὶ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀντικειμενικότητα τῆς ἀξιολογίας καὶ τῆς ἀποτίμησης τῶν ἔργων.

Οἱ Φαλαγγιτιστὲς τῆς Δ.Α.Σ. Θηλέων τῆς Κυριακῆς τῆς 25ης Φεβρουαρίου εἶχαν τὴν εὐτυχίαν νὰ γνωρίσουν τὴν γιονισμένη Ἀττικὴν μὲ ὅλο τὴν τὴν μεγαλειότητα. Ἐκάμαν μίαν ἐκδρομὴν εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὅπου τὸ χιόνι ἦταν ἀφάνειον καὶ πέρασαν μερικεὶς ὥρες πρὸς τὸν ἥλιον ἀξέχαστες.

Συνεχίζεται καθημερινῶς ἡ ἀποστολὴ συγγραμμάτων ἐκ μέρους τῶν κ.κ. καθηγητῶν τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν διὰ τὴν ὀργάνωσιν τῆς Βιβλιοθήκης μας.

Τὴν Καθάρᾳ Δευτέρᾳ διοργανώμεται ἐκδρομὴ σὺν στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξᾶς», εἰς τὴν ὁποίαν θὰ λάβουν μέρος πολλὰς Φαλαγγιτιστὲς.

Ἐξαιρετικὸς εἰς περιεχόμενον καὶ ἐμφάνειαν θὰ εἶναι τὸ γ' μνησίδιον δελτίον τῆς Δ.Α.Σ.Θ., τὸ ὁποῖον θὰ κυκλοφορήσῃ περὶ τὴν 20ην Μαρτίου εἰς πανηγυρικὴν ἐκδοσὶν λόγῳ τῆς ἑθνικῆς μᾶς ἑορτῆς.

Προκηρύχθη διαγωνισμὸς διὰ τὴν συγγραφὴν ποιήματος μὲ τίτλον «Ἀλφειὸς Ἑλλάς». Τὸ καλύτερον θὰ λάβῃ εἰς βραβεῖον δραχμὰς τριακοσίας (300).

Τὴν Κυριακὴν ἐδόθη στίς αἰθούσας τῆς Πανεπιστημιακῆς Λέσχης ὁ χορὸς τῆς Δ.Α.Σ.Θ. ἡ τάξις μὲ τὴν ὁποίαν εἶχεν ὀργανωθῇ, ἡ ὁραία τῆς, τὰ κοτῆριον ποὺ μοῖραστηκαν, κατασκευασμένα σὲ ποικίλα καὶ πρωτότυπα σγέδια ἀπὸ τὰς τριφυλίας τοῦ Ὀλοῦ φοιτητῶν, καθὼς καὶ τὸ μέγαλον κέρι ποὺ ἐπεκράτησε καθ' ὅλην τὴν βραδιά, συνέτελεσαν στήν μεγάλην καὶ ἐπιτυχίαν. Ἡ σπουδάζουσα νεολαία κυρίως καὶ ὅλοι οἱ εἶχαν κατακλύσει κυριολεκτικῶς τὰς αἰθούσας ἔφυγαν κατενθουσιασμένοι.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚ. ΑΡΡΕΝ. ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Εἰς τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν Ἀρρένων Πρωτεύουσας παρατηρεῖται ζωηρὰ, ὡς πάντοτε, κίνησις.

Ἡ ἐκπαιδεύσις εἰς στρατιωτικὰς ἀσκήσεις καὶ εἰς σκοποβολὴν συνεχίζεται συστηματικῶς καθ' ἑκάστην Τετάρτην καὶ Κυριακὴν.

Συνεχίζεται ἐπίσης ἡ λειτουργία εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὴν Πειραιᾶ τῶν Σχολείων τῆς Παθητικῆς Ἀεραμνῆς, εἰς τὰ ὁποῖα φοιτοῦν καὶ ἐκπαιδευόμενοι οἱ Φαλαγγιταί. Ἡδη μετ' ἐπιτυχίας πτυχιακὰς ἐξετάσεις ἐξήλθον τῶν σχολείων αἱ πρῶτοι πτυχιοῦχοι Φαλαγγιταὶ ἀνιχνευταὶ καὶ ἄλλων εἰδικότητων.

Τὰ συνεργεῖα τῆς ὁργανωτικῆς ὑπηρεσίας τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως συνεχίζονται τὴν ὁργανωτικὴν ἐξέτασιν τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς Περιφέρειας.

Τὸ τμήμα ψυχαγωγίας, ἐξ ἄλλου, συνεχίζει μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν τὴν ὀργάνωσιν τῶν παραστάσεων τοῦ κυκλοθεάτρου, αἵτινες ἐδόθησαν ἤδη εἰς τὰ περισσότερα τμήματα τῶν Σκαπανέων, ὡς καὶ τὰς προβάλλας κινηματογραφικῶν ταινιῶν.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚ. ΘΗΛ. ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Παρ' ὅλην τὴν μεγάλην ἀλλαγὴν τοῦ καιροῦ, ἡ κίνησις τῆς Π.Θ.Π. δὲν ἀλλάξε καθόλου.

Ὅλαι αἱ ἐργασίαι διεξάγονται κανονικῶς. Αἱ Φαλαγγιτισταὶ καὶ Σκαπανίσσαι ψυχαγωγοῦνται μὲ διάφορας ὁραίας ἐκδρομὰς, παιχνίδια καὶ ἀθλοπαιδιὰς ποὺ ἔχει ὑποδείξει τὸ Ἰόν Γραφεῖον.

Τὴν 28ην παρ. μηνός, παρουσία τῆς Α.Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ μας καὶ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως ἐγένεν ἡ σεμνὴ ἑορτὴ τῆς ὁρκωμοσίας τῶν Ὑπομεμαρῶν.

Μετά τὴν λήξιν τῆς θηλείας τῶν, δι' ὅσας δεικνύον ἀρίστην διαγωγήν, ἐργατικότητα, πειθαρχίαν, ἀναστροφὴν αὐτὴν διὰ διαταγῆς ἐκ τῆς Διοικήσεως, κατόπιν σχετικῆς ἀναφοράς τῆς Ὑποδιοικήσεως εἰς εἰς εὐχαριστήριον ἐκ τῆς ἐργασίας.

Τὸ πρόγραμμα Ραδιοφωνίας τοῦ Μαρτίου εἶναι ἐξαιρετικόν. Λαμβάνουν μέρος πολλὰ μέλη τοῦ Ἐπιτελείου καὶ τῶν Ὑπομεμῶν.

Μὲ ἐνθουσιασμό, ἀδελφωμένως καὶ ἐνωμένως αἱ ἐργαζόμεναι Φαλαγγιτισταὶ παρακολουθοῦν τὰ μαθήματα τῶν ἀναφαισθητῶν ποὺ παραδίδουν μορφωμένα μέλη τῆς Ε.Ο.Ν.

Μεγάλῃ κινήσει παρατηρεῖται διὰ τὸν ἑορτασμόν τῆς 25ης Μαρτίου. Ἀπασα αἱ Φαλαγγιτισταὶ καὶ Σκαπανίσσαι ἐκπαιδεύονται τακτικὰ ἐκάστην Τετάρτην καὶ Κυριακὴν.

ΣΤΕΓΗ ΤΟΥ ΦΑΛΑΓΓΙΤΟΥ

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γεν. Ἐπιθ. τῆς Ε.Ο.Ν. συνεκροτήθη «Στέγη Φαλαγγίτου Ἀθηνῶν», ἥτις ἐγκατεστάθη εἰς τὸ οἶκον ὅπου ἐστεγαζέτο τὸ τέως Σῶμα Ἑλλήνων Προσκόπων (δόξος Χαράνδου ἀρ. 1) (ἡ Χάρωνος) πάροδος Λεωφόρου Καισαριανῆς, δευτέρα πάροδος δεξιὰ μετὰ τὴν γέφυραν Ἰλισσοῦ.

Φοιτῶντες εἰς τὴν Λέσχην αὐτῆς, μετ' ἐλευθέρου εἰσόδου ἅμα τῇ ἐπιδείξει τῆς ταυτότητος δεόντως φαλαγγιστικῆς, δύνανται νὰ κάνουν χρήσιν τοῦ ἀναγνωστηρίου τῆς καὶ νὰ συμμετέχουν εἰς διάφορα ἐπιτραπέζια παιχνίδια καὶ πίν-πόν, καθὼς καὶ νὰ παρακολουθῇ τὰς παραστάσεις κινηματογράφου, διαλέξεις καὶ λοιπὰς συγκεντρώσεις.

Τὰ γραφεῖα τῆς Λέσχης παραμένουν ἀνοικτὰ καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 9 μέχρι τῆς 13 ὥρας καὶ ἀπὸ τῆς 16 μέχρι τῆς 19 μ. μ.

Ἡ Λέσχη καὶ ἀναγνωστήριον εἶναι ἀνοικτὰ ἀπὸ τῆς 10 πρωΐνης μέχρι τῆς 21 ὥρας τὰς καθημερινὰς καὶ ἀπὸ τῆς 10 πρωΐνης μέχρι τῆς 13 τὰς Κυριακάς καὶ ἑορτάς.

Πρὸς τὰς Διοικήσεις Ἀνωτάτων Σχολῶν, τὰς Περιφ. Διοικήσεις Ἀρρένων — Θηλέων καὶ Διοικήσιν Ταγμάτων Ἑργασίας.

Προκειμένου νὰ προμηθευθῇτε βιβλία, πρὸς πλουτισμὸν τῆς βιβλιοθήκης, συνιστᾶται ὑμῖν τὰ πέντε τεύχη τῶν «Ἐκθέσεων Ἰδεῶν δι' ὑποψηφίους τοῦ Πανεπιστημίου, τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν τοῦ Κράτους, Ἑδελπίδων, Ἰκάρων, Δοκίμων, Πολυτεχνείου, Ἑμπορικῆς Σχολῆς καὶ μαθητὰς Γυμνασίου» τοῦ Καθηγητοῦ κ. Παναγ. Χατζή.

Τὰ βιβλία ταῦτα, ἐκτὸς τῆς πρακτικῆς αὐτῶν ὠφελείας, ἐπεὶ περιέχουσιν ἀνάπτυξιν θεμάτων Ἑθνικῶν, Πατριωτικῶν καὶ ἠθικῶν, εἶναι ἀπολύτως σύμφωνα πρὸς τοὺς ἐπιδιωκόμενους ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς ὀργανώσεως Νεολαίας σκοποὺς.

Ὁ Ἀναπληρωτὴς Κυβ. Ἐπιτρόπος Ἐπιτελάρχης Γ. Θεοχαρόπουλος Λοχ. Πεζικοῦ

Η ΕΝΤΑΞΙΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΟΠΑΙΔΩΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

Τὴν 26ην παρελθόντος μηνὸς καὶ ὥραν 7 μ.μ. εἰς τὴν Λέσχην Ἐργαζομένου Παιδιοῦ Πειραιῶς ἔλαθε χώραν ἡ ἐορτὴ τῆς ἐντάξεως τῶν ἐργατοπαίδων μελῶν τῆς εἰς τὴν Ἑθνικὴν Ὄργανωσιν Νεολαίας, παρουσίᾳ τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, τοῦ Ὑπουργοῦ Κοιτικῆς Ὑγιεινῆς καὶ Ἀντιλήψεως κ. Κριμπά, τοῦ σεβασμιωτάτου Βρεσθένης, τῶν δημάρχων Πειραιῶς καὶ Ἀγίου Γεωργίου, ἀνωτάτων καὶ ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τῶν ὑπουργείων Ὑγιεινῆς, Παιδείας καὶ Ἑργασίας, ἀνω-

τέρων βαθμοῦχων τῆς Νεολαίας, τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἰδρυμάτος καὶ πλήθους ἐκλεκτοῦ κόσμου. Ἡ ἐορτὴ περιελάμβανε δύο πατριωτικὰ θεατρικὰ σκέτς, εἰδικῶς γραφέντα, μίαν κωμῶδιαν, χορωδίαν, μανδολινάταν κλπ., ἡ ἐκτέλεσίς των δὲ ἀπὸ τοὺς νεοῦς ἐργατοπαῖδας ἐπρόκλεισε τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν θεατῶν. Ἡ ὠραία αὕτη ἐορτὴ ἔληξεν ἐν μέσῳ ἐνθουσιωδῶν ἐκδηλώσεων ὑπὲρ τοῦ προσώπου τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, αἵτινες ἀπετέλουν αὐθόρμητον ἐκδήλωσιν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τῶν ἐργατοπαίδων πρὸς τὸ κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τὸν κ. Πρωθυπουργόν.

ΕΥΓΕΝΗΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΦΑΛΑΓΓΙΤΟΥ

Τὴν 11ην λήξαντος μηνὸς καὶ περὶ ὥραν 11ην νυκτερινὴν ὁ Τετράρχης Ε. Ο.Ν. Αἰγίου Σεγδίτας Λάμπρος, μετ' ἐξαιρετικῆν προθυμίαν προσεφέρθη ὡς αἰμοδότης διὰ τὸν ἐτοιμοθάνατον Δ. Φραγκόπουλον, εἰς στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ οἰκονομία τοῦ ἀσθενοῦς εἶχεν ἀπελπισθῇ μὴ εὐρίσκουσα κατάλληλον καὶ πρόθυμον ἀλτροῦσιν.

Εἰς τὰς συνεχεῖς πράξεις αὐτοθυσίας καὶ ἡρωισμοῦ ἐκ μέρους τῶν Φαλαγγιτῶν μας προσετέθη καὶ μία νέα, ἐξ ἐκείνων ποὺ φανερώουν ὅλην τὴν ἀνωτερότητα τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ παρουσιάζουν καταφανὴ πλέον τὰ ἠθικὰ ἀποτελέσματα ποὺ ἐνέπνευσαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Νεολαίαν τὰ ἀνθρωπιστικὰ κηρύγματα ἀγάπης καὶ ἀλληλεγγύης τοῦ Ἀρχηγοῦ.

ΚΡΗΤΗ

ΧΑΝΙΑ. — Ὁ Περιφ. Διοικητὴς συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν Α' Ἐπιτελοῦς, Διευθυντοῦ τοῦ Γ. Γραφείου καὶ τοῦ Ὑπαπιστοῦ τοῦ ἐνῆργησεν ἐπιθεώρησιν τῶν 367 καὶ 368 Φαλαγγῶν τῆς ὑπαίθρου. Ἀπασα ἡ Δύναμις ἐκάστου Τάγματος εἶχε συγκεντρωθῇ εἰς τὴν ἔδραν αὐτοῦ.

Πρὸς τοὺς ἐπιθεωρηθέντας ὁ Περιφ. Διοικητὴς ὠμίλησε περὶ τοῦ σκοποῦ καὶ τῶν ἐπιδιώξεων τῆς Ὄργανώσεως, συστήσας ἐν τέλει ἀγάπην μέχρις αὐ-

Ἡ γεωργικὴ ἐξορμηὶς τῆς Ε. Ο. Ν. Πισκοκεφάλου Σητείας Κρήτης.

τοθυσίας πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα, πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὰς ἀρχάς καὶ τὰ ἰδανικά τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τὰ κελεύσματα τοῦ Ἀρχηγοῦ, σεβασμὸν ἔτι πρὸς τοὺς γέροντας καὶ γονεῖς.

— Πρὸς τοὺς ἀξιωματικοὺς ἐδόθησαν αἱ ἀπαραίτητοι ὁδηγίαι ὡς πρὸς τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ τὴν ἐν εἰνεῖ διοίκησιν τῶν ὑπ' αὐτοὺς τμημάτων.

ΡΕΘΥΜΝΟΝ. — Ἡ Περιφ. Διοικητρία συνοδευομένη ὑπὸ βαθμοφόρων τοῦ ἐπιτελείου τῆς μετέβη εἰς τὸ χωρίον Ἀρμένους ὅπου ἐπεθεώρησε τὸν ἐκεῖ Λόχον Ε.Ο.Ν. Θηλέων. Ἐν συνεχείᾳ μετέβη καὶ ἐπιθεώρησε τὰ τμήματα Θηλέων Πλάτανιά καὶ Περιβολίων. Εἶτα ἐπέστρεψεν εἰς Ρέθυμνον διὰ ποὺ παρεκολούθησε τὴν δόξαν διὰ λεξίν ὑπὸ τῆς Φαλαγγίσεως Σταυριανῆς μετὰ τῆς ὠφέλειας τῶν δασῶν. Τὴν ὁμίλιαν παρεκολούθησαν ἅπανσαι αἱ βαθμοφόροι καὶ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπανεῖσαι τῆς πόλεως Ρεθύμνης. Μετὰ τὸ πέρασ τῆς ὁμιλίας Ἀνωτέρα βαθμοφόρος ὠμίλησε περὶ χαιρετισμοῦ, πῶς, πότε καὶ εἰς ποίους πρέπει νὰ ἀποδίδεται. Ἐν συνεχείᾳ ἐγένετο τὸ μάθημα Πολιτικῆς Διαφωτίσεως κατωτέρων στελεχῶν ὑπὸ τῆς Διευθυντρίας ΙΙΙ Ἐπιτελικῶν μετὰ τῆς ὀψιμότητος τῆς Βασιλείας.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

ΔΡΑΜΑ. — Πρὸς ἡμερῶν ἔλαθε χώραν συγκεντρώσις τῶν μελῶν τῆς Ε. Ο.Ν. τῶν ὑπ' ἀριθ. 243 καὶ 281 Φαλαγγῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Δράμας.

Εἰς τὴν ἐν λόγω συγκεντρώσιν τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων τῆς Ὑποδιοικήσεως Δράμας ἐγένετο ἡ Στρατιωτικὴ προπαιδεύσις αὐτῶν ὑπὸ ἀξιωματικῶν τοῦ Στρατοῦ καὶ τῶν ἐντεταλμένων ἀνωτέρων βαθμοφόρων τῆς Ε.Ο.Ν.

Μετὰ τὸ πέρασ τῶν ἀσκήσεων ὠμίλησε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς ὁ Περιφ. Διοικητὴς Ε.Ο.Ν. Δράμας περὶ τῆς στορνῆς μετ' ἧς περιβάλλει τὴν Ε.Ο.Ν. τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὸν σκοπὸν τῆς πνευματικῆς ἐξύψωσης καὶ σωματικῆς διάπλασιν τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν.

Μετὰ τὴν ὁμίλιαν τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ ἐπικολούθησε παρέλασις ἀπάσης τῆς δυνάμεως.

ΦΛΩΡΙΝΑ. — Ὁ 4ος Λόχος τῆς Ὑποδιοικήσεως Παπαγιάννης ἐκαλλιέργησε διὰ δευτέραν φοράν ἑκτασιν 35 στρεμμάτων, τὰ ὁποῖα ἤδη εἶναι ἔτοιμα διὰ σπορὰν ἀραβοσίτου.

— Οἱ Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀμυνταίου παρεκολούθησαν τὴν προβολὴν μορφωτικῆς κινηματογραφικῆς ταινίας.

— Ὑπὸ τοῦ Σχηματισμοῦ Παπαγιάννης ἐδόθησαν ὠραιόταται θεατρικαὶ παραστάσεις, αἵτινες καὶ ἐσημείωσαν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

— Ὁ Ὑποδιοικητὴς Πρεσπῶν ἐπεθεώρησε πρὸς ἡμερῶν ἅπαντα τὰ τμήματα τῆς Ὑποδιοικήσεως, μείνας ἀπολύτως ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τὴν συντελουμένην ἐργασίαν.

ΚΑΣΤΟΡΙΑ. — Κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα οἱ Σχηματισμοὶ ἡσυχολήθησαν μετὰ κάτῳ θέματα.

Ὁ κ. Φάσας ὠμίλησε περὶ χαρακτήρος καὶ περὶ ὕγιεινῆς ὁ κ. Βολωνάκης.

Περὶ ὅρκου ὠμίλησαν οἱ κ.κ. Μαλέτσκος καὶ Κορομήλης. Κατηχητικὸν μάθημα ἐγένετο ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Πηχέων. Στρατιωτικὴ δὲ προπαιδεύσις ὑπὸ τοῦ ἀνθ)γοῦ κ. Σκούρα.

Εἰς Βασιλειάδα ἐγένοντο ὁμίλια περὶ πατρίδος, ὀρησκείας, οἰκογενείας, περὶ Κράτους καὶ Ἔθνους. Ἐπίσης ἐγένοντο ἀσκήσεις συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα τῆς Κ. Διοικήσεως.

Εἰς Κλεισούραν ἐγένετο ὁμίλια περὶ πίστεως.

Εἰς Μελισσότοπον ἐγένετο θεωρία περὶ Ἔθνους καὶ περὶ τοῦ βίου τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου.

Εἰς Μεσοποταμίαν ἐγένετο θεωρία περὶ στολῆς.

Εἰς Βογασικὸν ἐγένετο θεωρία περὶ καθήκοντος καὶ ἀλληλεγγύης, εἰς δὲ τὸ Ἄργον Ὄρεστικὸν ἀνάγνωσις τοῦ βιβλίου «Φαλαγγίται τὸν νοῦν σας».

Εἰς Ἀσπρονέρι ἐγένετο ὁμίλια περὶ αὐτοθυσίας, ἀνδρείας καὶ εἰς Ἀπόσκεπον περὶ καθήκοντος καὶ περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς δράσεως τοῦ Μακεδονομάχου Ζωῆ Καπλάνη.

Εἰς Ἀσπρονέρι, Ἀσπροκκλησιά, Μαυροχώρι, Ἀμπελοκήπους, Ἀμμουδάραν, Κρεμαστόν, Λαχανόκηπον καὶ Κωσταράζι ἐγένοντο θεωρίαι καὶ ἀσκήσεις.

Κατὰ τὴν 24ην π. μ. ἅπαντες οἱ Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς τῆς Ἑδρας Νεστορίου παρεκολούθησαν τὸ μάθημα «Σκοπὸς τῆς Γεωργικῆς Ἀπογραφῆς» διδασχθὲν ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ τῆς 167 Φάλαγγος Σαρόγλου Ἰωάννου, ὅστις ἀνέπτυξε λεπτομερῶς τὸν σκοπὸν καὶ τὴν ἀξίαν τῆς ἀκριβοῦς δηλώσεως.

Κατὰ τὴν 28ην Ἰδίου μηνὸς ἐπανελήθη δωρεάν, χάριν τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτιστῶν Νεστορίου, ἡ δωρεὰ τῆς δυνάμεως τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὸν σκοπὸν τῆς πνευματικῆς ἐξύψωσης καὶ σωματικῆς διάπλασιν τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν.

Φαλαγγίται τῆς 342ας Φάλαγγος ἀροτριῶν.

λεως. Τὸ τέλος τῆς ἐορτῆς ἐπεσφραγίσθη μετὰ τὸν ὕμνον τῆς Νεολαίας.

ΚΗΦΙΣΟΣ

ΠΡΕΒΕΖΑ. — Συνεχίζονται καὶ ἐφέτος ἐντατικῶς καὶ τακτικῶς τὸς ὁ ἰδεολογικὸς διαφωτισμὸς τῶν Σκαπανέων καὶ Φαλαγγιτῶν τῆς 126ης Φάλαγγος Ἀρρένων, ὅσον καὶ αἱ συγκεντρώσεις τῶν Βαθμοφόρων τῆς Ε. Ο.Ν., εἰς τὰς ὁποίας λαμβάνουν χώραν διάφοροι Ἑθνικιστικαὶ καὶ μορφωτικαὶ διαλέξεις συμφώνως μετὰ τὸ πρόγραμμα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως.

Ἡ λειτουργία τοῦ Κέντρου Ἐκπαίδευσος ἤρξατο τὴν 10ην Ἰανουαρίου 1940 Ε' μετὰ τὸν ὁμιλητὴν τὸν Συναγωνιστὴν Περιφ. Διοικητὴν Ἰωάν. Μανόπουλον.

Εἰς τὰς συγκεντρώσεις ταύτας, αἵτινες γίνονται δις τῆς ἐβδομάδος, ἀναπτύσσονται ὑπὸ τῶν Βαθμοφόρων τῆς Ε.Ο.Ν. κατὰ σειρὰν διάφορα θέματα, ἀφορῶντα τὴν Γενικὴν καὶ ἰδεολογικὴν μόρφωσιν τῶν μελῶν.

Ὁ κ. Γενικὸς Ἐπόπτης Ε.Ο.Ν. Νομαρχίας Κ. Ἀναστάσης ἐν ἀρχῇ τῆς συγκεντρώσεως ἔδωκεν ὁδηγίαν ὡς πρὸς τὸν καλλίτερον τρόπον διαφωτίσεως καὶ διαπαιδαγωγήσεως τῶν μελῶν.

ΘΕΣΣΑΛΙΑ

ΛΑΡΙΣΑ. — Παρουσία τοῦ Νομαρχοῦ, Γενικοῦ Ἐπόπτη, τοῦ κ. Δημάρχου καὶ λοιπῶν ἀρχῶν καὶ πλήθους κόσμου ἤνοιξε τὴν 22αν Φεβρουαρίου ἐ. ἡ ἐκθεσις Λαϊκῆς χειροτεχνίας τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. τῆς Περιφ. Διοικήσεως Νομοῦ Λαρίσης.

Τὰ ὠραιότατα ἐκθέματα προσέκλεισαν εὐμενεστάτας κρίσεις καὶ διὰ τὴν εἰς τὸ ἐπιτελεσθῆναι τῆς Λαϊκῆς Τέχνης ἐπίδοσιν τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀπαντες οἱ ἐπισκεπταὶ συνεχάρησαν θερμῶς τὴν Περιφ. Διοικητρίαν ὁ δὲ Γενικὸς Ἐπόπτης Ε.Ο.Ν. παρεκάλεσεν αὐτὴν ὡς διαβίβασαι τὰ συγχαρητήριά του καὶ ἐκφράσιν τῆς εὐαρεσκείας του εἰς τὰς ὑπ' αὐτὴν Ὑποδιοικήσεις καὶ Σχηματισμοὺς οἵτινες ἐλαβὸν μέρος εἰς τὴν ἐκθεσὶν μετὰ τὴν ὠραίαν χειροτεχνίαν τῶν.

Ἐνώπιον τῶν παρισταμένων ὠμίλησε διὰ τὸν σκοπὸν τῆς ἐκθέσεως ὁ Φαλαγγάρχης ἐπιτελὴς τοῦ ΙΙΙ Γραφείου.

Ἡ ἐκθεσις παρέμεινεν ἀνοικτὴ ἐπὶ τριήμερον, πλῆθος δὲ ἐπισκεπτῶν τὴν ἐπεσκέφθη.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΣΠΑΡΤΗ. — Τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα ἐγένετο συνεδρίασις τῶν Βαθμοφόρων τῆς Περιφ. Διοικήσεως Θηλέων Λακωνίας ὑπὸ τὴν προεδρίαν

τῆς Διοικητρίας. Σκοπὸς τῆς συνεδριάσεως ἦτο ἡ ἐξεύρεσις μέσων διὰ τὴν ἰδρυσιν Κοπτικῆς Σχολῆς.

— Ὑπὸ τῆς Περιφ. Διοικήσεως ἐδόθη χορὸς, αἱ εἰσπράξεις τοῦ ὁποίου διετέθησαν ὑπὲρ τῆς ἰδρυομένης Κοπτικῆς Σχολῆς.

— Εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Περιφ. Διοικήσεως ἔχουν συγκεντρωθῇ ἅπαντα τὰ χειροτεχνήματα τῶν Φαλαγγιτιστῶν καὶ Σκαπανιστῶν προκειμένου νὰ προκριθῶν τὰ καλλύτερα διὰ τὴν ἐκθεσὶν τοῦ Κέντρου.

— Ζωηρὰ κίνησις παρατηρεῖται ἐπίσης μετὰ τὴν Σχηματισμὸν Γυθείου, Ξηροκαμπίας, Σελλασίας κλπ.

— Ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Ἐπόπτη Λακωνίας ἀπενεμήθη εὐαρέσκεια εἰς τὸν Σχηματισμὸν Ἀρρένων Σκλαβοχωρίου διὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν προθυμίαν διὰ τὴν ἐντατικὴν καλλιέργειαν καὶ δειροφυτεύσιν.

— ΠΥΡΓΟΣ. — Ζωηρὰ κίνησις παρατηρεῖται τὸσον εἰς τὴν 100ην ὅσον καὶ εἰς τὴν 101ην Φάλαγγα Θηλέων Πύργου. Τακτικώτατα λαμβάνουν χώραν συγκεντρώσεις καὶ γίνονται ἀσκήσεις στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως.

— Ὁ Λόχος Πελοπίου ἐξέδραμεν ὀλίγον ἔξω τοῦ χωρίου, ὅπου ἐξετέλεσεν ἀσκήσεις καὶ διαφόρους ἀθλοπαιδιάς.

ΤΑΝΗΣΙΑ

ΣΑΜΟΣ. — Προσκήσει τῆς 264ης Φάλαγγος, ὁ Περιφ. Διοικητὴς μετὰ τῶν Ἐπιτελῶν τῆς Π. Δ. μετέβη εἰς Κάρλοβασι καὶ παρέστη εἰς τὰ ἐγκαίνα τῆς νεοιδρυθείσης Λέσχης τοῦ Φαλαγγίτου.

Παρά τὴν οργαδιότητάν καὶ συνεχὴ βροχήν, πλῆθος πολιτῶν προσήλθεν εἰς τὴν τελετὴν τῶν ἐγκαίνιων, καθ' ἣν ὠμίλησεν ὁ Διοικητὴς τῆς ἀνωτέρω Φάλαγγος ὡς καὶ ὁ Περιφ. Διοικητὴς δι' ὠραίου καὶ ἐμπνευσμένου λόγου.

Μετὰ τὸ πέρασ τῆς τελετῆς προσεφέρθησαν ἀναψυκτικά καὶ ἐπικολούθησε θεατρικὴ παράστασις εἰς τὴν Αἴθουσαν τοῦ Θεάτρου «Πανσαμιακῶν» ὑπὸ ὁμάδος καλλιτεχνῶν τῆς Φάλαγγος Κάρλοβασι, μετὰ τὸ ἔργον «Ὁ Γερο Μαρτίν». Τὸ Θέατρον εἶχαν ἀσφυκτικῶς ὑπερπληρωθῇ θεατῶν, οἵτινες ἐνθουσιωδῶς ἐχειροκρότησαν τοὺς ἐρασιτέχνους.

Φαλαγγίται τῆς Τετταρχίας Θεωρητικοῦ Πρεβέξης ἀσχολούμενοι εἰς τὴν καλλιέργειαν.

